

MINDEN TÖRTÉNETBEN OTT LAPUL A TANULSÁG

TANULSÁGOK TÁRHÁZA

Novellagyűjtemény Orosz Krisztián műveiből

Copyright © Marsbook Kiadó, 2023

A kötetben megjelenő írások eredeti szerzői joga **Orosz Krisztián** tulajdona.

Minden jog fenntartva!

Fedélterv, illusztráció:

Sándor Gergely

Csujá Viktor

PDF előkészítés:

Koncz János

Szerkesztés és korrektúra:

Bodnár Alexandra („Égető nagy éhség”)

Bartha Barna

Koncz János

A szerző elérhetőségei:

<https://www.facebook.com/orosz.krisztian.iro/>

www.instagram.com/orosz.krisztian_iro/

moly.hu/alkotok/orosz-krisztian

orosz.krisz93@gmail.com

Kiadja: Marsbook Kiadó

www.marsbook.hu

kiado@marsbook.hu

www.facebook.com/Marsbookkiado

www.instagram.com/marsbook01

ISBN 978-615-6543-13-4

Tartalomjegyzék

<u>Előszó.....</u>	<u>5</u>
<u>Nagyapó a kakapó.....</u>	<u>6</u>
<u>Az utolsó virágszál.....</u>	<u>9</u>
<u>A Bánki meló</u>	<u>12</u>
<u>Angyali fény.....</u>	<u>14</u>
<u>Mennyei Véletlenség.....</u>	<u>17</u>
<u>Harmadik nekifutás</u>	<u>20</u>
<u>Laktató gondolatok.....</u>	<u>24</u>
<u>Az elevenszülő</u>	<u>27</u>
<u>Égető nagy éhség.....</u>	<u>31</u>
<u>A Fenevad vallomása</u>	<u>33</u>
<u>A Koncoló</u>	<u>34</u>
<u>I. Az érme fényes oldala.....</u>	<u>34</u>
<u>II. Az érme másik oldala</u>	<u>50</u>
<u>Utószó</u>	<u>55</u>

Előszó

A Tanulságok Tárháza hol könnyedebb, hol megrázó, hol egészen szívbe markoló módon prezentálja az élet nagy tanulságait.

Légy részese a Little-Barrier szigeten *Nagyapó a Kakapó* tanító szándékú élettapasztalatainak, hogy aztán egy kiöregedett méh hártás szárnyainak berregése közepette átnyargaljunk egy élettel teli réten *az utolsó virágszál* után kutatva.

Majd megtudhatjuk, mi is az *a Bánki meló*, egy budapesti, részben igaz történet eseményein keresztül.

Aztán az isteni hitvallás és két szívfacsaró história szemtanúi lehetünk. Egyrészt megcsodálhatjuk az *Angyali Fény* keserédes csillogását két család közös tragédiáján keresztül, ami végérvényesen összeköti őket. Másrészt az emberi sorsokkal szorosan összefonódó *Mennyei Véletlenség* is tiszteletét teszi, ami egy lehetséges magyarázattal szolgál a súlyos tragédiák szerencsés megmenekültjeire.

Ezután érkezik a Sci-fi szekció, elsőként a *Harmadik nekifutással*, ahol is az emberiség a Fermi-paradoxon ellentmondásának égisze alatt elfogad egy rejtélyes meghívást a Jupiter gázbolygó Callisto holdjára. Ezt követően elmerülünk a *Laktató gondolatok* rémálom forgatagában, ahol a vérgőzös események közepette semmi sem az, aminek látszik. Végezetül az *Elevenszülő* történetében, a halott Földön keressük a tökéletes megoldást, egy igen égető problémára.

Utolsó előttiként horrorisztikus kitérőt teszünk egy félresikerült Valentin napi vaddisznóvadászatra, hogy első kézből ízelhessük meg a soha nem csituló, Égető nagy éhséget.

Mind közül a leghosszabb történet zárja a sort, amiben a Metró 2033 univerzum szabályait követve, a posztapokaliptikus Győrbe teszünk kiruccanást három kadét szemszögén keresztül. Ugyan egy rutinfeladatot készülnék elvégezni, de időközben megélik életük legszerencsétlenebb napját: belebotlanak magába *a Koncolóba*.

A novelláskötet tíz különálló történetet rejt magában, középpontba helyezve az embert, mint tényezőt.

Köszönöm, hogy bizalmat szavazva elolvasod a novelláskötetet! Remélem, hogy az utolsó sorok után számodra is kézzelfoghatóvá válik a Tanulságok Tárházának szellemisége.

Nagyapó a kakapó

A novella elsőként a Marsbook Kiadó „Állat kínálat” antológiájában jelent meg 2023-ban.

Új nap virradt az idilli szépségű égbolton. A tegnapi vihar őrjöngő dühe és mennydörgő ordítása teljesen eltűnt, a felhőzet felszakadozott és csodálatos napsütötte délelőtt alakult ki egy aprócska sziget világában. Néhol azért a göcsörtös fák leveleit még hűvös esőcseppek tarkították, terpeszkedtek rajtuk, húzták és nyúzták őket lefelé a mélységbe kelletlen súlyukkal. Ott voltak szinte mindenhol ezek a gömbölyded, kicsiny „gyermek cseppek”, lapultak, megpihentek, ha már a magasságokból szálltak alá az éjjel, de lassan minden testvérük felszáradt és eltűnt. Átadták magukat az Anyatermészet körforgásának. Egyszer talán majd újra aláhullhatnak a végtelen horizont messzeségbe nyúló távlatából, talán pont ide, talán pont ugyanarra a levélre.

Az ő eltűnésükkel egyidejűleg pedig életre kelt a sűrű, ágas-bogas erdő. Jobban mondva pont, hogy most húzták meg magukat az itt élő állatok, de ébren voltak, füleltek, vigyázták kicsinyeik biztonságát. Élt bennük az ösztön, őseik ösztöne, hogy bármi áron óvniuk kellett önmagukat is mindenféle külső behatástól, mert abból bőven kijutott már nekik. Ezek a lények inkább az éj leple alatt voltak igazán aktívak. Számukra a sűrű, fekete éjszaka mind az étkezés, mind az esetleges pásztoróra tekintetében mozgalmas szokott lenni, így nappal a pihenésé kellett hogy legyen a főszerep. Ez a módszer bevált rutin volt a Föld egy elszigetelt helyén, ahol a világ egyik legritkább madara a kakapók nemzetsége élt.

A Little-Barrier szigeten jártunk. Ez a kicsiny föld az egyike az úgynevezett bagolypapagájok családjába tartozó egyedek hazájának. Itt a már említett sűrű erdő mélyén, a világ távoli végén éldegélt Nagyapó a kakapó. Nagy tiszteletben álló egyed volt, mindenki felnézett rá. Itták a szavait, elfogadták bölcs meglátásait. Tanácsa aranyat ért a viszontagságos időkben. Főleg egy olyan szűk családban volt ritka értéke egy vén rókának, ahol majdnem egy teljes faj kipusztult. Nagyapó volt az egyike a nyolc – Új-Zélandról kimentett – egyednek, akiket áttelepítettek ebbe a rezervátumba, távol a kártékony lényektől. Itt új erőre kaphatott ez a ritkaságszámba menő, színpompás tollazatú faj, amely a maori törzsek számára is évszázadok óta szimbólumnak számított.

A nyolc vén, akikből már csak Nagyapó maradt, visszahozta a reményt a túlélésre, alig néhány év leforgása alatt. A sokat megélt, öreg kakapó volt messze a legtapasztaltabb mindannyiuk közül, egy afféle szárnyas matuzsálem. A többi társa mindig örömmel hallgatta a régi történeteit a hajdani korokból, amikor még sokkal többen voltak, sokkal nagyobb területeken éltek háborítatlanul, szabadon. A megfáradt öreg épp az egyik fa ágán, a sűrű levelek takarásában pihengetett. Mindig így tett, hiszen szeretett mindent megszemlélni, alaposan megfigyelni. Tilos volt számára az elpuhulás.

– Kakapó Nagyapó! – szólt hozzá egy aprócska fióka, aki éppen most mászott fel a terebélyes fa vaskos törzsén. Bár ez inkább volt kínlódás, mint rutinos mászás, de végül is célba ért vele.

– Nem Kakapó Nagyapó, hanem Nagyapó a kakapó – válaszolt mogorván az öreg. – Te meg mit lófrálsz idefent? Vigyázz még leesel a végén! – enyhített az előbbi rideg hangsúlyán.

– Ne haragudj, még oktondi vagyok, ezért is jöttem hozzád Nagyapó. Kérlek mesélj nekem a múltunkról, hogy egyszer én is olyan bölcs és tekintélyes legyek, mint amilyen most te vagy – hízelgett a fióka, miközben Nagyapó mellé somfordált.

– Mit is mondtál, hogy hívnak? – nézett rá kérdően az öreg.

– Pille vagyok. Itt lakom ennek a fának a gyökerei alatti fészeküregben.

A kicsi, alig pár hete kelhetett ki a tojásból, a héj még szinte ott csücsült a fején, de ő már járt mindenfelé, fűrészte a terepet, akárcsak Nagyapó. Igencsak intelligensnek tűnt, és ezen az apó is meglepődött. Szürkésfehér előtollazatáról messze kiszúrhatták, így még nem tudott egykönnyen elvegyülni, beolvadni az erdőbe.

– Szóval te lennél Pura egyik fiókája. Ismerem őt, derék asszonyka.

– Igen, mindent megtesz értünk, remek anya.

– Ezért is remélem, hogy tudja merre lófrálsz! Talán jobb volna, ha még vele lennél! – mondta apró beszélgetőtársára sandítva, aki jó, ha ötödakkora volt, mint a bölcs madár.

– Igen, tudja. Ő engedett el. Azt mondta Kakapó Nagyapótól rengeteget tanulhatok. És hát láttam, hogy pont itt vagy egyedül, így hát feljöttem ide hozzád – mosolyodott el a madárka a magyarázata végére.

– Nagyapó, a kakapó ...mindegy – sóhajtott fel - ...szóval tanulni szeretnél? Értem. Rendben, segítek neked, de remélem készültél a kérdésekkel, mert úgy jobban tudunk haladni – vakarászta meg egyik lábával a kifejezetten erős, vaskos csőrét a matuzsálem.

– Apó – nézett fel rá Pille – kérlek mondd meg, hogy mi miért nem szállhatunk a magasban, mint a többi madár? Olyan kecsesek, olyan derűsek. Mi csak itt üldögélünk egész nap, meghúzva magunkat, nem kockáztatva semmit.

– „Nem kockáztatva semmit” – ismételte el az öreg az utolsó szavakat, lassan tördelve, elmerengve rajtuk. – Pille, a kakapók egy nagyon ritka, különleges nemzettség. Mi röpképtelen madarak vagyunk, erős, izmos lábakkal, rövid, lekerekített szárnyakkal. Tollaink lágyak, olajzöldesen selymesek. Nagy, kerek, zöldeskék arcunkban bárki megláthatja az ártatlan lelket. Minket az Isten is a szárazföld járására teremtett. – mutogatta magán az említett paramétereket.

– De akkor miért akarunk olyannak látszani, mint azok a madarak, akik felettünk szállnak, méltóságteljesen? – kérdezte kissé letörten Pille.

– Kicsikém – simogatta meg az egyik szárnyával a szomorkodó fiókát –, hidd el nem mi akartuk ezt, a Teremtő döntött így... Csakis olyan dolgokon vívódj, amin változtatni tudsz, ne olyanon, amiről csak azt hiszed, hogy fontos...Azok a madarak lehet, hogy éppen téged irigyelnek azért, mert ilyen szerető családod van. Tudod... Amint röpképesek, a szüleik már nem gondozzák tovább őket, hanem maguknak kell helytállniuk a világban. Gondolj csak bele Pille, mi lenne, ha az anyukád hirtelen itt hagyna téged? ...Hm?

– Huh, az nagyon rossz volna - borzongott bele a kis kakapó.

– Egyet se félj, ő még sokáig veled lesz – nyugtatgatta a fiókát. – No, mi a következő kérdésed?

– Hát ...szóval ...tudom, hogy ez mélyen érint téged, ...de mesélnél arról, hogy milyen volt Új-Zéland, mielőtt ide kerültél?

– Hm, csodálatos egy hely volt, a táj, a messzeségek, a sziklás szirtek, a sok-sok kakapó... Talán már sosem lesz semmi sem olyan, mint akkor – merengett el felsóhajtva Nagyapó. – Aztán jöttek a sötét idők. A ragadozók megtizedeltek minket. A kutyák, a macskák, a menyétek mind ránk vadásztak, pedig mi csak békében szerettünk volna élni. Túl jámborok voltunk, túl jóhiszeműek, kíváncsiak, ezek a fenevadak meg kihasználták ezt.

– Hát ilyen szörnyű odakint a nagyvilág, Apó? – kérdezte szinte reszketve Pille.

– Minden az ember miatt történt. Ő hozta ránk a veszedelmet, ami majdnem a végünket jelentette.

– Az ember? Ők valami veszélyes ragadozók?

– Annál is rosszabbak. Ők irányítanak mindent. Magasak, fura tollazatot hordanak, nincs két egyforma belőlük, és egyszer ilyen, egyszer olyan a kedélyük. Régen bántottak minket, most meg óvnak. Ki érti ezt? – válaszolta a messzeségbe révedve.

– Miattuk vagyunk most itt?

– Bizony – helyeselt Nagyapó.

– Talán azért csinálták ezt velünk, mert mi vagyunk az egyedüli madarak, akik nem tudnak repülni.

– Dehogyan, ez butaság. Vannak még páran hasonlóak, mint mi. Az igazság az, hogy kellett egy biztonságos hely, messze tőlük, hogy ha egyszer újra bántanának minket, nehezebben tudják megtenni ezt – oktatta ki Pillét a matuzsálem.

– Értem. Akkor annyira nem is gonosz az ember.

– Te nem láttad, mi volt Új-Zélandon... Biztos, hogy vannak köztük jók, mint minden faj egyedei között.

– Honnan tudhatom melyikük a rossz, vagy a jó? – nézett rá a fióka értetlenül.

– Sehonnan. Magadat kell védened, minél messzebb kerülni tőlük, és akkor hosszú és boldog életed lehet majd.

– Mint neked Apó?

– Hosszúnak hosszú volt, de nem volt fenéig gyümölcs.

– Nem hiányzik Új-Zéland?

– Dehogynem. Minden egyes nap... Tudod nem csak te gondolkodtál azon, hogy bárcsak repülhetnél, bárcsak úszhatnál, bárcsak láthatnál még egyszer annak a fának a tövét, vagy azt a sziklaszirtet, ahol kibújtál a meszes héjből. Ám számomra az idő már a végét járja. Nekem már nem maradt elég erőm kívánni a visszatérést.

– A visszatérést?

– Igen. Tudod miért hoztam ezt az állapotot létre? Miért meséltem el azt a sok-sok történetet a múltunkról?

– Miért, Apó?

– Okító szándékkal. Nem magamért tettem, nem is a gyermekeimért, hanem az ő gyermekeinek a gyermekeiért. Egyszer visszatérnek a kakapók az ősi hazájukba. Egyszer újra megízlelhetik Új-Zéland felkelő napjának fényét, zamatos esőjének ízét, mézédese gyümölcseinek elmondhatatlanul finom húsát... de még nem most, még nem ma. Talán holnap, vagy holnapután, esetleg jövőre. De hiszem, hogy el fog jönni az a nap, és azután már nem szabad elkövetniük újra a múltban vétett hibáinkat – morzsolt el egy könnycseppet Nagyapó.

Ahogy elmerengett régi emlékeinek forgatagában, újraélte fiatal éveit, közben egy melengető ölelést érzett maga körül. Pille volt az. Szorosan hozzásimult, átkarolta őt, már amennyire tudta.

– Köszönöm Nagyapó, ma is rengeteget tanultam, és a legjobb az egészben, hogy végre tőled – nézett fel rá az ölelés végeztével a fióka.

– Most már sipirc vissza Purához!

– Láthatlak majd még valamikor? – kérdezte csillogó szemekkel Pille.

– Egy pár napig még erre járok, úgyhogy minden bizonnyal.

Pille biccentett, majd nagy kimérten elkezdett vissza lemászni a fészeküreg felé. Ugyanolyan ügyetlen volt lefelé, mint felfelé jövet. Utoljára még odakiabálta kedves gyermeki hangján a következő szavakat:

– Köszönök mindent Kakapó Nagyapó! – mondta, majd eltűnt a levelek takarásában.

Nagyapó már nem javította ki – úgysem hallotta volna –, csak elmosolyodott.

– Talán egyszer ő lesz az, aki majd visszavezet minket elődeink ősi hazájába.

Ezen a gondolatmeneten felderülve, fogta magát az öreg, nekirugaszkodott az ágról, majd eltűnt sikló-repülésben, amiből másodpercekkel, na meg vagy száz méterrel odébb, már a puha földön gyalogolt felszegett állal, melegségtől duzzadó mellel. Amennyit ő segített ma Pillén, annyit a kis fióka is lendített a kedélyes délután felé Nagyapón a kakapón.

Az utolsó virágszál

A novella elsőként az Írótesók, „tavaszi e-magazinjában” jelent meg 2023-ban, ahol negyedik helyezést ért el

Csodálatos reggel virradt egy aprócska erdőszéli rétre. A harmat lassacskán felszáradt, hogy majd másnap hajnalban ugyanúgy elterpeszkedjen a szemképráztató színekbe öltözött virágok szirmain, zöldellő levelein, az alattuk elterülő bársonyos fűtakarón. A lüktető virágosrét számtalan kedves kis lénynek adott otthont. Ám hiába bújtak elő éjszakai szunyókálásukból a Nap melengető sugarai a rét lakói még édes álmukat aludták. Jobban mondván páran azért már ébredtek, kinyújtóztatták elgémberedett végtagjaikat. Igazán példát vehettek volna a megjelenő Méhziről, hiszen mégiscsak ő volt a rét legszorgosabb lakója. Már jóval előttük útra kelt, hogy feladatait minél precízebben elláthassa. Hártyás szárnyainak aranyos berregése megtöltötte az éledező környezetet. Potrohgyűrűinek aransárgás-fekete csíkozása távolról is kivehető volt. Hajdani apró, sárgásbarna szőröcskéi már rég elkoptak, ez jelezte előrehaladott korát, a csillogó kitinpáncéljával egyetemben. Agg kora ellenére nagy, összetett szemei ugyanúgy fürkésztek a terepet, mint délceg fiatalkorában. Fejcsápjait ide-oda dobálta a lágy szellő. Mivel már jó ideje repült, szüntelenül keresve a hön áhított Kincset, úgy gondolta nem árt, ha tart egy kis pihenőt. A katicabogarak nemes családja épp a levéltetvekkel vívott csatát egy sűrűbb virágegyüttesen. A piros hátukon megülő fekete pöttyöcskék csak úgy virítottak rajtuk. Le is szállt hát a közelükbe egy sárgás szirmokba öltözött virág tetejére:

– Jó reggelt, szorgoskodók! – kezdte barátságosan zümmögő hangján.

A katicák vezetője kapkodva letuszkolta a torkán egy elfogott levéltetű utolsó darabkáit, majd nagyot nyelve így köszöntötte látogatójukat:

– Méhzi, jó újra látni téged – örvendett fel Katalinka. – Hát igen, nem unatkozunk, az biztos ...de veled mi újság? Tavaly tavasz óta nem láttunk. Már megijedtünk, hogy a kaptáron végigdúló deformáltszárny-vírus veled is elbánt – váltott aggódó hangnemre.

– Nem sokon múlt – biccentett a kurta bal szárnyára –, de még elvagyok veled.

– Ezt öröm hallani barátom – mosolyodott el a hétpettyes.

– Láttál esetleg valamerre...

– Virágot? Jobban mondván azt a Virágot? – vágott szavába a katica a legnagyobb tisztelettel, mire Méhzi epekedve biccentett. – Nos, már régóta nem láttam. Tavaly, mielőtt elkaptátok volna a vírust, akadt még pár innen nem messze, de mostanára mindet felszedték a Mészlopók.

– A Mészlopók? – ismételte meghökkenve a méh. – Hát már ide is elért a ragacsos kezük?

– Egyre szemtelenebbek, egyre többet vesznek el, miközben semmit sem adnak. Nem lesz ez így jó, Méhzi. Szinte érzem a baj közeledtét. Bár kár bánkódni ezen, hiszen vajmi keveset tehetünk ellenük. Addig kell élvezni az életet, amíg tart – biccentett a társai felé, akik szinte habzsolták a levéltetveket. – Szerintem te se hajkurássz elérhetetlen célokat! Sokan felnéznek rád, hiszen amit már ötödik tavasz óta teszel az lenyűgöző. Nem szégyen, ha szögre akasztod a kosárkád, hadd dolgozzanak a fiatalok – mosolyodott el újra Katalinka.

– Nem tehetem, legalábbis most még nem. Találnom kell legalább egyet, mielőtt végleg elszenderülök. Csak még egyszer szeretném megízlelni azt az ellenállhatatlanul zamatos nektárt, magamra kengetni, eltelni vele – vált lágyan selymessé aranyos hangja.

– Hmm, talán hallottam valamit – repült közvetlen mellé a katica. – Látnod azt a korhadt fát? – intett az egyik irányba.

– Igen – vágta rá azonnal Méhzi.

– Ha addig eljutsz, fordulj a sérült szárnyad irányába két „tornyit” és arra indulj el. Pár kósza hír szerint arrafelé még megtalálhatod a Kincset. Nem lesz rövid táv, de neked sikerülhet.

– Köszönöm! – hajtotta le a fejét Katalinka hétpettyes hátára, aki meg a méh egyik lábához dörgölte magát. – Jó volt látni barátom, további jó lakomázást nektek!

– Neked meg jó utat, remélem találkozunk még! – mondta derűsen a katicabogár, azzal sarkon fordult és visszatért a levéltetvekkel kapcsolatos ízes foglalatosságok közé, miközben a méhecske már messze járt.

Kisvártatva a talaj egyenlenségei között kisebb hangyabolyra tévedt a tekintete, akik szorgalmasan cipelték a lefejtett fűszálakat a labirintusszerű tárnáikba. Méhzi mindig is elkápráztatta a hangyák összehangolt munkája, hiszen szeretett családjának a módszereire emlékeztették őt. A feltörő ifjúkori képsorok között felsejlett a méhek euszociális fájának nagyszerűsége, első napjainak emlékei: a petéből kikelt álca lét, a méhpempő semmihez sem fogható egyedi íze, a dajkák gondoskodó törődése. Majd az ezt követő bebábozódás bonyolult folyamata. Végül a kifejlett állapot elérése. Eszébe jutottak a méhkirálynő intelmei, feladatai, a rajzás

és a letelepedés, na meg a hideg telek. Mostanra sajnos teljesen egyedül maradt, magányban róta a rétet. Senki sem tudta hol lakott, mit evett, csak látták, hogy időről-időre megjelent és ténykedett tovább. Végül elsuhant a szorgoskodó boly fölött.

Itt-ott pár szitakötő, egy-egy kósza légy röpt a légterébe, de ő továbbra is tartani tudta a menetrendet. Épp a rét és az erdő közvetlen határához ért. A sűrű lombkoronák között madárcák dallamos csicsergése törte meg a tisztás zaját. Lent a fák tövében vaddisznók túrták a porhanyós erdei földet, gombák és egyéb ínycsége után kutatva. Rőfögő hangjuk nyugalmat árasztott. Méhzi fogta magát és egy éles kanyar után már az erdő vonalával párhuzamosan haladt. Egyszer csak ismerős zümmögésre lett figyelmes. Méhek egy csoportja szállt virágról-virágra kosárcáikat megtölteni, magukra kenegetni a kiszemelt növény aranyló nektárját. Sokan eltűntek egy-egy szírom mögött, hogy másodpercekkel később aranysárgán szökkenjenek át egy másikra. Hártyás szárnyuk ereztében felsejlett Méhzi régi kaptárjának ismerős motívuma. Ők lehetek az elpusztult kolóniájából kivált újabb csoportosulások képviselői.

Tovább folytatva útját, hamar elérte a szeretett rét általa ismert határát. Innentől lassacskán kétoldalról fogta közre a sűrű erdő a napfényes tisztást. Méhzi egy nagyobb orgonabokorra telepedett le. A növény épp csak kezdett virágba borulni, de virágporgyűjtésre még alkalmatlan volt. Amúgy sem érdekelte volna ez a kecsegtető lehetőség, hiszen számára csupán a Kincs számított. Érezte a fáradtságot, kurta szárnyának gyengeségét, de nem adhata fel a keresést. Energiatartalékai kezdtek megcsappanni, így sietnie kellett, ha még haza is szeretett volna jutni.

– Csak kell lennie még valahol. Nem lehet, hogy a Mészlopók mindet elvitték. Hogy lehetnek ennyire kegyetlenek? – mérgelődött.

Váratlanul segélykiáltások hangjai törték meg elmélkedését. Felocsúdva fogta magát és gyorsan a zaj felé sietett. Egy fiatal méh pókhálóba gabalyodó vergődését látta meg. A bajba jutott is észrevette őt, majd segítségért esdekelt.

– Ments meg kérlek, a hálószővőgető hamarosan ideér!

Méhzinek több se kellett, nyomban megragadta társa torát és elemi erővel húzni kezdte, miközben erőteljesen csapkodott szárnyaival. Repülőizmai megfeszültek, minden erejét beleadta.

– Erősebben, kérlek! – rimánkodott a segélykérő.

Ahogy a távolba meredt, váratlanul meglátta a Kincs kirajzolódó formáit. Felvidult a lelke, szinte azonnal indulni is akart, a külvilág megszűnt számára.

– Siess! – kiáltott a hálóba ragadt.

Méhzi újra a mentőakcióra koncentrált, teljes erőből munkálkodott. Közben a háló tulajdonosa is a látóterébe került. A folyamatosan rezgő ragacos háló, a félelemtől kiáltozó társának hangja és a Kincs megszerzése miatti epekedés együttes erejével végül sikerült kiszabadítania a bajbajutottat. Mindketten a füves talajra huppantak. A pók bosszankodott egy sort az elszalasztott lehetőség miatt, de végül annyiban hagyta a dolgot.

– Huh, ez nem sokon múlt – szedte magát ráncba a megmentett. – Köszönöm kedves ...Méhzi? ... Szent nektár, te vagy a híres Méhzi?! – mérte végig alaposan megmentőjét. – Én Szurka vagyok. Várj csak, hadd segítsek!

– A szárnyam! – kiáltott fel, ahogy Szurka nagy nehezen talpra állította.

– Ajaj, ez nem néz ki jól ...tudsz repülni? – kérdezte aggodalmasan.

– Aligha – próbált meg párszor erőltlenül felröppenni –, pedig a Kincs már a közelben volt. – szomorodott el.

– Miféle Kincs? – kérdezte érdeklődve Szurka.

– Az a nagy virág ott velünk szemben. Mindent feltettem, hogy elérjek oda, de mindhiába.

– Megmentettél, majd én odaviszlek – ajánlotta fel a fiatalabb méhecske.

– Komolyan? – kérdezte Méhzi, miközben társa fölé repült, lábaival megragadta őt, és már úton is voltak a cél felé.

Ahogy közeledtek a virághoz, Méhzi egyre inkább érezte a hívogató illatot. Odaérvén Szurka lágyan a virágra eresztette a megmentőjét.

– Te menj csak, én elleszek itt. Köszönöm szépen! – búcsúzott tőle.

– De hát a szárnyad ...miattam történt – hebegte Szurka.

– Már amúgy is sérült volt, csoda, hogy eddig bírta. Számomra más már nem számít – győzködte Méhzi a fiatal fajtársát.

– Rendben, én is köszönök mindent! Mindenkinek elmondom, hogy Méhzi a matuzsálem mentett meg

– azzal odébbállt.

Méhzi mintha a Mennybe került volna. Teljesen odavolt a nektárért, amit a virág belsejében talált. Megfürdött benne, megtöltötte a kosáráit. Felsejlett emlékeiben az ebből készíthető minőségi méz hamisítatlan íze. A hosszú órákig tartó merész röpködés végül elérte célját, újraélte öles élete legszebb pillanatait. Érezte a közeledő véget, de ennél mámorítóbb aligha lehetett volna az utolsó virágszál érintése. A vastag, zöldesen virító szár, a fejrész már-már buzogányra hasonlító alakja, a bíborszínekben pompázó fészkes virágzat, annak selymes ölelése megbirizgálta megfáradt ízelt lábait, sebesült hártácsszárnyát. Az eső lassan rákezdett, a Nap is túljutott legmagasabb fokán. A megérdemelt pihenést, azonban már semmi sem zavarhatta meg. A máriatövis virága egy örök álomba szenderült méhecskét védelmezett a kinti zajos világ egy utolsó oázisának szélén, ahol hamarosan a Mézlopók egy újabb parkolót, egy új épületegyüttest húznak fel, tönkretéve mindazt, amiért a méhek oly sokat dolgoztak.

Messze a legkevésbé értékelt élőlény a méh. Szorgos munkája csupán egyetlen teáskanálnyi mézet szül egész élete során, ám ha ők nem lennének az emberek sem élnének. Egy híres mondás szerint a méhek eltűnését az emberiség csupán négy évvel fogja túlélni. Megéri hát alakítgatni, pusztítani a környezetüket, miközben ők mindent megtesznek értünk?

A Bánki meló

A novella elsőként az Irodalmi Rádió „Blogszerzők antológiájában” jelent meg 2023-ban.

Felberregett a négyes-hatos villamos hangosbemondója:

– Blaha Lujza tér következik!

A gépiesen csengő hang visszarántott a merengésemből. Pár éve még elengedtem volna a fülem mellett ezt az unalomig szajkózott mondatot, ám most izgalommal töltött el újbóli felcsendülése. Közben látóterembe férközött a régi, ismert kontúrok és színek csalfa időtlensége.

Mintha csak tegnap lett volna – elmélkedtem.

Lassan feltápászkodtam, vállamra vettem az oldaltáskám pántját, majd pár másodperccel később kiléptem a kinyíló ajtón kiáramló utasokkal együtt, a szabad ég alá. Kellemes tavaszi idő volt, sütött a nap, szélsend honolt kis hazánk fővárosának szívében. Azonban ezt aligha lehetett kiélvezni, hiszen a folyamatos alapzörej, amit az emberekkel tömött „gépszörnyek” feltartóztathatatlan áradata zúdított a kiszolgáltatott járókelők nyakába, már-már túlharsogta a gondolataimat is. Kipufogófüst marta a torkomat, köröttem tumultussá vedlett tömeg mászkált fel-alá, meg-megakasztva egyenletes haladásomat. Ám minden hibája ellenére mégis szerettem ide visszatérni, újra átélni azoknak az éveknek a pillanatait, megfakulttá zsugorodott emlékképeit, melyek most újult erővel borultak a szívárvány élénk színeibe.

A keresett hely tőlem balra – az épületegyüttes sarkán – magasodott az ég felé. Délceg megjelenése tekintélyt parancsolóan hatott rám. Sárgás téglafala hivalkodott, négy sorban húzódó ablakai mérnöki pontossággal sorakoztak.

Végre megérkeztem – vizslattam végig.

Kizártam a zajos külvilágot, csupán rá akartam koncentrálni, hiszen oly sok emlék fűzött hozzá. Figyelmesen közeledtem felé a Népszínház utcában, amit annak idején számtalanszor megtettem, így nem jelentett gondot eljutnom a célom főbejáratához. Hatalmas, kétszárnyú ajtó, barnás, faragott mintázat, rajta középtájt négy rácsozott ablak. A bejárat bal oldalán meg ott virított az a bizonyos felirat:

– Bánki Donát Gépész- és Biztonságtechnikai Mérnöki Kar – suttoztam.

Éveken át suhantam el mellette, alig sandítva rá, útban egy előadásra, vagy gyakorlatra. Zsúfolásig túlterhelt táskámban műszaki rajzokkal, jegyzőkönyvekkel, zárthelyire vagy vizsgára összetákoljt jegyzeteimmel, a késés árnyékától üldözötten. Most olyan fura volt, olyan idegen a semmitől sem siettetett nyugalom, amivel végigpásztázhattam a kissé megkopott, ám időtlen háttértartalommal bíró táblát.

Végül kitártam az ajtót. Ahogy lépkedtem a széles lépcsőfokokon felfelé, egy ismerős, melengető érzés fogott el.

Ez volt a második otthonom – gondoltam.

Egyre elevenebbé vált emlékeim előtörtek tudatom elképesztő mélységeiből. 2015 szeptembere volt, amikor is még egy kicsit félve, egy kicsit tartva az ismeretlentől szintén ezeken a lépcsősorokon, folyosókon lépkedtem keresve az első előadások termeit. Most egyszerre voltam először és utoljára is az Óbudai Egyetem gyomrában. A csaknem nyolc eltelt év ellenére semmit sem változott, míg én gyökeresen átformálódtam, ám mégis, a szívem ugyanolyan hevesen dobogott, amikor eléem tárult a földszinti aula élénk és monumentális látványa. Azonban a forgóvilla beléptetőkapuk zárva maradtak előttem. Az idő ugyan megállt itt, rajtam viszont továbbdlendült, amikor több mint három éve átvehettem a diplomámat, és útjaink végérvényesen szétváltak.

Újra itthon voltam, mégsem nyerhettem bebocsátást. A beléptető chipem már rég érvényét veszítette, annak ellenére, hogy még mindig a kulcsomom egyik ékének tartottam. Ám ő is feledékenyebbé vált, a távolság és az élet új kihívásai elfeledtették vele, hogyan is engedett be több ezer alkalommal az egyetem közösségébe. Így nem volt mit tenni, tőlem független segítségre volt szükség.

Amikor odaléptem a tőlem jobbra lévő portához, előhalásztam a hátizsákomból az „univerzális mesterkulcsomat”. A portás hölgy először csak értetlenül nézett rám, ám amint kinyitotta a keményfedeles dokumentumot, mosolyra húzott szájjal vette tudomásul a kezében lapuló diplomám hamisítatlanul Bánkis mivoltát és zokszó nélkül átengedett egy kis nosztalgiazásra. Miután átléptem a kapun, kezemben az oklevelemmel a névadó mellszobrához igyekeztem. Le kellett rónom a tiszteletemet. Bánki Donát megérdemelte, hogy egy percet adózzak a zsenialitása előtt, hiszen mégiscsak ő volt Magyarország és a világ egyik legnagyobb gépészmérnöke.

Közben a mellettem elhelyezkedő fölépcsőn – ami egészen a harmadik emeletig vezetett fel – hallgatótársak egész hada járt-kelt jegyzetekkel, műszaki rajzokkal, könyvekkel felmálházva. Beszélgettek, elemezték

a vizsgalehetőségeket, utolsó zárthelyik esélyeit. Páran egyből kiszúrták a kezemben tartott keményfedeles oklevelet, amiért ők még nagy harcokat fognak vívni. Emlékszem, amikor én voltam az ő helyükben. Akkor is állt itt egy-egy diák a Bánki mellszobor előtt, megszerzett diplomáját szorongatva, miközben maguk is azon merenghettek, hogy mit meg nem kellett tenniük, hogy abszolválják a „Bánki melót”.

Kimért léptekkel, fel-felvillanó mosolyok kíséretében utaztam körbe az egész épületegyüttest, útba ejtve a legjelentősebb helyszíneket. Meglátogattam a P10-es pincetermet, ahol a legtöbb esemény vagy vizsga zajlott, de átnyargaltam a második és harmadik emeletre is a 252-es és a 318-as termekbe is, ahol a gyakorlataink nagy részét lebonyolították. Végül az udvaron zártam a sort a járműtechnikai laborok előtt elhaladva, miközben egyszerre 2015-ben, illetve az utána következő négy évben és 2023-ban is jelen voltam, hol ide, hol oda ugrálgatva az időben. Egyszer ismerősök jöttek velem szembe, máskor teljesen idegenek. A falak, a rajtuk függő tablók, képek, az atmoszféra, az egyetem illata, a hangulat mi a folyosókon járva eltelt, mindig ugyanazt a kellemes utóhatást idézte fel bennem. Minden stagnált, minden ugyanolyan volt, egyedül, csupán az emberek váltakoztak körülöttem, az arcok lettek barázdáltabbak, idősebbek vagy újabbak.

Először semmim sem volt, csupán csak elképzelni tudtam ennek a nagy jelentőségű diplomának a birtoklási jogát, a „Bánki meló” teljesítését. Éjszakákba nyúló tanulások, a hullámzó érzelmi állapotok váltakozása, a „hallgató szelektáló” elvárások, egy újabb, apró lépés, egy újabb sikeres vizsga teljesítése, mind közelebb vitt ehhez a hőn áhított állapothoz. Ami egykor csupán álom volt, most a kezemben pihent és vele együtt tehettem egy érzelemdús, emlékektől fűtött sétát a harcaim, a sikereim és az életem egy nagyobb szelvényének a helyén. Az első és a mostani út így kapott méltó keretet.

A Bánki visszavár; a Bánki büszke rám, a Bánki emléke nem ereszt! – gondoltam, miközben lassan megindultam a kijárat felé, vissza a jelenbe, vissza a folyton változó mindennapokba.

Angyali fény

A novella elsőként az Illír Kolostor „Megbocsátás” antológiájában jelent meg 2023-ban.

Számtalanszor riadtam fel éjszakánként egy visszatérő rémálomból. Pedig már több mint egy éve történt a tragédia, mégis szinte minden este újraéltem azt. Nem tudtam elengedni a sajnálatos eseményeket. Lelkemen rajta ült a bélyeg, nem menekülhettem előle, folyton rám talált. A múlt göcsörtös kezei minduntalan szorították a lelkemet, átszúrták haldokló szívemet. Miképp lehet így élni? Van-e visszaút innen? Van-e lehetőség továbblépni, esetleg megbocsátani? Innentől már örökké velem marad a torkomban veszteglő, lenyelhetetlen gombóc? Tudok-e majd még egyszer mosolyogni, vagy az öröm örökre tovaszállt és magamra hagyott, egyedül a sötétben?

A boldogság hamuvá sorvadt össze a szívemben. Elveszítettem a családomat. Rettentően fájt kimondani, remegve sírtam, ha csak az eszembe jutott ...és sajnos mindig az eszembe jutott. Sőt csak ez motoszkált bennem szüntelenül, vég nélküli ciklusban. Vajon elkerülhető lett volna a karambol? Vajon, ha a férjem vezet és nem én, most mind élnénk, vagy csupán én volnék halott? Ha a kislányom inkább mögém ül és nem az apja mögé, akkor legalább ő ma is élhetne? Ha csak öt perccel előbb, vagy később érünk oda, akkor megúszhattuk volna a tragédiát? Vagy eleve el volt minden rendelve és kár ezen rágódni?

A munkahelyemen szellemként tengődtem, eltávolodtam a kollégáimtól. Gépiesen megcsináltam a feladataimat, de minduntalan harapdáltam a számat, tördeltem a kezeimet, csak hogy legyen már vége a munkaidőnek, nehogy újra ott érjen el a sírógörcs. A szüleim gyakran meglátogattak, segítettek, amiben tudtak, de az élet az ő szemeikben is fakóbb lett, elhalványult. Folyton szégyelltem magam előttük, nehéz volt a szemükbe nézni. Magamat ostromoltam, magamat hibáztattam, pedig nem kellett volna. Nem én voltam a vétkes, nem én szabálytalankodtam. Miért mindig a szabálykövetőket, a rendes embereket éri el és sebzi meg a sors pengeéles keze?

A vétkes sofőr egy vénember volt, aki már leélte az élete javát, neki már nem volt sok vesztenivalója. A sors fintoraként természetesen életben maradt, de azóta is kómában feküdt egy közeli kórházban. Reméltem, hogy meghal. Reméltem, hogy megbűnhődik a tetteért és sosem juthat be a Mennysországba. Az ilyen nem érdemelt mást. Tudtam ugyan, hogy szívrohamot kapott vezetés közben, hogy nem szándékosan okozta a tragédiát, de ha valaki tudja, hogy hajlamos erre, akkor miért ül volán mögé? Érthetetlen.

Az estéim magányban és örlődésben teltek. Minden este végignéztam a családi fotóalbumokat, gépiesen beanalizáltam az aznapi vacsorámat, néztem valami agyzsibbasztó műsort a tévében, és álomba sírtam magamat. A monoton, egyforma napok áradata szüntelenül áramlott hozzám, egyik a másik után. Azt hittem ez már örökké így marad, ám az egyik éjjel történt valami, valami egészen különleges esemény.

A sötétségbe burkolózó álomom egyszer csak fényárban úszott. Lebegésem a sötétben megszűnt, egy aranyló fényben fürdőző kéz megragadott lágyan és magához ölelt. A világosság meleg volt, betakart, dúdolt valami régi, kedves dalocskát a bennem mélyen megbújó gyermeki lényemnek. Sírásom lassan megszűnt, lelkem megnyugodott. A kéz végül elengedett, de nem ment túl messzire tőlem. A vakító fényár kicsit sem gyengült, ám én mégis képes voltam belerévedni, hunyorgás nélküli tekintetemet ráemelni. Egy kedves hang végül megszólított:

– Angela, kedvesem. Ne ijedj meg tőlem, csupán szeretnék beszélgetni veled egy kicsit.

– Ki vagy te? Még mindig álmodom? – kérdeztem tőle kíváncsian.

– Én egy arkangyal vagyok. Igen, még mindig az álmodban vagyunk, de én nem az álmod részeként jelentem meg – válaszolta. Hangja melengetően lágy volt.

– Az én arkangyalom vagy? – kérdeztem ámulattal.

– Nem, a saját pártfogód nem jelenik meg előtted, hanem megbújva tartja rajtad óvó tekintetét.

– Hát akkor kinek az angyala volnál?

– Frank Norton, az öregember a pártfogoltam.

Megdöbbentem. Frank Norton...? Ő volt a vétkes sofőr a családomat ért tragédiában. Mégis mit akar tőlem az ő védelmezője?

– Ha hozzá tartozol, akkor miért kerestél meg engem? – kérdeztem ingerülten tőle. Hangom közben elcsuklott.

– Frank hamarosan meg fog halni. Az ideje sebesen közelít a végéhez. Lelkében viszont rendkívüli rendezetlenség, afféle vívódás telepedett meg. Egy ilyen nyughatatlan lélek képtelen lesz elhagyni a halandókat

síkját és örökkön-örökké bolyongani fog közöttük céltalanul. Érzem, ahogy sóvárog, hogy csupán akkor lelhetne békére, ha megkaphatná a bocsánatodat. Ha kitudná fejezni, hogy mennyire sajnálja azt, ami történt.

– Sajnálhatja is – fakadtam ki –, elvette a családomat, megfosztott a boldog élettől. Nem baj, ha bolyong, hadd vezekeljen!

– Ne mondj ilyet, kérlek! – szólt az angyal lágyan, szelíden.

– De hát igazam van. Azóta halott vagyok én is, csak bolyongok a sötétben egyedül, megtörtén – fordultam sírásba.

– Hidd el tudom, nagyon is tudom, hogy mennyire nehéz is ez! Tudod, mi arkangyalok a pártfogoltunk összes érzelmét átéljük, eggyé válunk vele. Ha látnád mennyire fáj Frank lelke, akkor lehet, hogy más véleményen lennél ezzel kapcsolatban.

– Hogy bocsáthatnék meg neki...? A férjem a helyemben ugyanezt mondaná – vettem oda neki.

– A helyzet az, kedves Angela, hogy nem csupán Frank miatt kerestelek fel téged, hanem azért is, mert a férjed és a kislányod is szerette volna, ha beszélek veled.

– John és Hanna küldött téged? – tapasztottam a számra a kezem.

– Szeretnél beszélni velük? Tudok közvetíteni közöttetek – mondta kedves hangján.

– Hogy mi...? Hát persze, igen – válaszoltam egész testemben remegve.

– Angela...? ...Anyuciii! – elevenedtek fel kisvártatva a szeretteim régmúlt hangjai.

– Tényleg ti vagytok azok? – kérdeztem zokogva.

– Igen. Kicsim, szeretném, ha túl tudnál lépni, szeretném, ha újra boldog tudnál lenni. Nem bírom tovább elviselni a vívódásodat, az önostorozást. Engedd el a múltat, hagyd, hogy a jövő virága szíromba borulhasson.

– Igen Anyuciii, hagyd, hogy szíjomba bolulhasson – ismételte a drága kis Hannácskám az apukája szavait.

Egyszerre mosolyogtam és bögtém is, nem tudtam türtőztetni magamat. Az angyal újra megölelt, próbált nyugtatgatni. Lassan sikerült is összeszednem magam és ezt válaszoltam a szeretteim szavaira:

– De hogy bocsáthatnék meg Franknek? Hisz elvett tőlem titeket.

– Ez egy nagyon kellemetlen szerencsétlenség volt, Angela. Frank tudta, hogy nem vezethet, tudta, hogy számára ez már veszélyes. Ám, amikor az egyetlen gyermeke, a kislánya rosszul lett és nem volt más, aki kórházba vigye, muszáj volt mégis volán mögé ülnie. ...Csakis ezért történt minden. Ők is csupán áldozatok. Bocsáss meg neki kérlek, hagyd, hogy ő is a Mennybe juthasson! – mondta a kedvesem lágy, dallamos hangján.

– Komolyan mondd? – kérdeztem megszeppenve.

– A legkomolyabban, szívem.

– Rendben van, akkor megteszem – válaszoltam mosolyogva, miközben egy újabb könnycsepp gürdült le az arcomon, amit még jó pár követett.

– Szeretünk, szerelmem! Szejetünk, Anyuciii! – válaszolták szinte egyszerre.

– Én is szeretlek mindkettőtöket! Foglak még látni titeket? – kérdeztem izgatottan.

– Fogunk még találkozni, de még nem most, még nem ma. Várunk rád mindennap, várunk rád örökké... Azzal véget értek a hangok. Az angyal lágyan eleresztett. Megtörölgettem az arcom, miközben szípotartam egy párat.

– Mennyi időm van még, mielőtt meghal? – kérdeztem a lényegre térve.

– Ma este történik meg, addig még fel tudod oldozni – válaszolta a ragyogó fényben fürdőző, kellemes hangú angyal.

* * *

Reggel motiváltan, erőtől duzzadva ébredtem. Hamar bent voltam a munkahelyemen, elvégeztem a munkámat, majd utána egyből a kórház felé vettem az irányt. Fehér szobák egész sora, sürgő-forgó ápolók, orvosok és persze rengeteg beteg fogadott. A recepción útbaigazítottak. Könnyen megtaláltam az említett kórtermet. Odaérve egy fiatal, felnőtt nő kuporgott egy vérszesen sovány öregember ágya előtt. Csövek, kábelek egész hada szőtte be Franket. Óvatosan beléptem, nem akartam alkalmatlankodni. A nő kisvártatva észrevett, majd csak ennyit kérdezett:

– Ismeri az apámat? Még sosem láttam önt erre.

– Én voltam a másik autóban az egyetlen túlélő. ...Megengedi, hogy beszéljek az apjával?

– Maga volt...? Úgy sajnálom... ...Persze-persze – tápázkodott fel. – Amúgy is szünetet akartam tartani, csak tessék – adta át a helyet, miközben magunkra hagyott.

Leültem az ágy melletti székre. Az öregember nyugodtan pihent. Először idegenkedve, de végül kezére helyeztem a tenyerem.

– Frank, hallasz engem? Én vagyok az, Angela... Az én családom ült a másik autóban aznap. ...Csak azért jöttem el hozzád – mondtam elérzékenyülve –, mert ...mert szeretnék ...megbocsátani neked – bukott ki belőlem a sokatmondó szó.

Az öregember ráncba burkolódzó mimikáján láttam, hogy szemöldöke fel-alá járt, arcizmai megrándultak, miközben beszéltem hozzá. Kezemet lágyan megszorította, végül szemeiből legördült egy-egy könnycsepp. Amint a mondandóm végére értem, éreztem, hogy megkönnyebbülök, hogy az elmúlt év minden viszontagsága egyszerre hagyott el engem ebben a pillanatban.

* * *

Aznap este szinte éreztem, ahogy Frank – az angyal elmondásához híven – eltávozott, hogy egy csillag az égen a szokásosnál fényesebben csillant fel, hogy a szeretett családom kedvesen, ölelve üdvözölte őt a Mennyország kapujában. Másnap reggel, hosszú idő után először újra mosolyogva tudtam ébredni. Megtelődtem élettel. Frankkel egyetemben végre sikerült továbblépnünk. Kinek így, kinek úgy.

Mennyei Véletlenség

A novella elsőként az Illír Kolostor „Véletlen” antológiájában jelent meg 2023-ban.

*„Véletlen nincs, nem is létezhet.
Egy tragédia, egy szerencsés megmenekülés,
Ok és okozatok végeláthatatlan összefonódása.
A Láthatatlan kezek serény munkálkodása.”*

Vajon tényleg létezik a véletlenség? Valóban igaz lenne, hogy egy nem várt találkozás, egy kellemetlen esemény, netán egy lélekbe maró tragédia, csupán annak a következménye, hogy rosszkor voltunk rossz helyen? Nincs benne semmiféle eleve elrendelés? Csak pusztán a sors mindenbe beleavatkozó göcsörtös keze? Talán egy minket óvó angyal az okozója a szerencsés megmenekülésnek, ami nélkül már halottak lennénk? Akkor ez most véletlen, vagy sem? Nehéz megmondani. Ezen naphosszat tudnék gondolkodni...

Véletlenül lekéstem a délelőtti járatomat. Jobban mondva csak az utolsó pillanatban szálltam le róla. Szerencsétlen módon összekevertem az aktatáskámat egy vadidegenével, ami csupán a jegyem által foglalt helyem kényelmében tudatosult bennem. A „szárnyas koporsó” a szemem láttára, nélkülem emelkedett az égbe, mintha ott sem lettem volna. Pedig kértem a személyzetet, hogy várjanak meg, mert létfontosságú lett volna eljutnom egy bizonyos konferenciára. Még érzékeltem a horizont messzeségében a gép reptének félelmetes megbicsaklását, majd a lezuhanást és a robbanás dobhártyaszaggató visszhangját. Ledermedtem, kifutott belőlem a vér, arcom elfehéredett, felvette ingem unalmas színárnyalatát. Remegő lábaimból elszállt az erő és kisvártatva összecsuklottam. A nemrég még szürcsölgetett kávémből kiborulva hevert a földön, a vadidegen aktatáska úgyszintén.

Végül sokkos állapotban szállítottak a legközelebbi kórházba. Az napi szerencsétlenség hullámom hirtelenjében véget ért, ám a rémképek, a fura események még évekkel később is kísértettek...

* * *

Azon a reggelen *véletlenül* későn ébredtem. Ez még sohasem történt meg velem. A vekkert is beállítottam, a feleségem is korán kelő volt akkoriban, de mintha benyugtatóztak volna minket. Vészesen késésben voltunk. A kapkodás, a nyugalmas reggeli rutin gyorsabb, elnagyoltabb elvégzése nem segítette elő egyikünk kiegyensúlyozottságát sem. A búcsúzkodás után sietősen útra keltem. Amint liftbe szálltam és már szélesebben közeledtem a földszint felé, láttam, hogy a cipőfűzőm *véletlenül* kikötődött. Amint lehajoltam, hogy bekössem a zabolátlan fűzőt, *véletlenül* leszakadt a zakóm egyetlen gombja. Ahogy kerestem az elguruló kis tárgyat, *véletlenül* kiesett a kulcs az öltönyöm zsebéből. Mire suta mozdulataimmal – magamban mormolgatva a karma felmenőit –, visszaraktam volna a helyére, az *véletlenül* több részre hullott, szétszóródva a lift padlóján. Meghökkenéssel fűszerezett kapkodással, kétrét görnyedve összeszedtem a már négyrészes kulcscsomóm – mivel felpillantva a lift villogó gombjaira azok már lassan a földszintet jelezték –, majd *véletlenül* lyukassá vált zsebem ismét szabadjára engedte csörgő hanggal földet érő egykori „lakóját”.

– Hát nem igaz, mi történik még? – bosszankodtam.

Végül nagy nehezen rendeződtek a dolgok, ám mielőtt kiléphettem volna a kitáruló ajtón, egy gyorsan elhaló hangra lettem figyelmes:

– Ne menj! Kerüld el!

Összerezzenem, hiszen a kísérteties hang közvetlenül a fülemből süttogott. Hangzása éles, parancsoló volt. Lopva magam mögé pillantottam, bár legbelül tudtam, hogy nem tévedek. Csak én voltam egyes-egyedül a helyiségben. Miután felocsúdtam a megdöbbenésemből, még át tudtam préselni magam a lassan bezáruló liftajtón és folytattam kapkodó utamat. Gyorsan elhessegettem a megmagyarázhatatlan eseményeken való töprengésemet, csak a cél lebegett a szemem előtt.

A következő gond a taxi témaköre volt. Hiába intettem le bármelyiket is, mintha levegőnek néztek volna. Mire már szinte feladtam – hogy valaha is a reptérre érek –, egy átlagosnak tűnő, ám merőben más „aurájú” autó vett fel végül. Szinte megbabonázott, már-már hipnotikusan hatott rám: hagyjak mindent hátra és csakis abba a bizonyos járműbe szálljak be.

A sofőr meglepő ruházata kizökkentett a késési probléma indukálta ingerültségemből. Fekete öltönyt viselt, fején fekete kalappal. A zakó a lapockái környékén látványosan kidudorodott. Mintha valamit takargatott volna alatta. Ezüstösen csillogó szempárja engem vizslatott a visszapillantó tükörben. Éreztem, ahogy átlát rajtam, akár a röntgensugár, szinte már a lelkemet birizgálták hipnotikus pillantásai. Bőre sima és hófehér volt, akár egy albínóé, arca kissé beesett, szőke fürtjei itt-ott kilógtak fejfedője alól. Ajka feketesége bántóan szembetűnő volt. Sápatag kézfejen – amit a kormányon tartott – hosszú hófehér körmök sorakoztak, amikről hamar elterelte a figyelmet a gyűrűs ujjon hordott, aranyozott, rubinvörös pecsétgyűrű. Feszengve ültem, miközben szeltük az utcákat, egyre csak közeledve a reptér felé. Csak pár sarok után jöttem rá, hogy ugyan a cél felé megyünk, de a lehető legnagyobb kerülővel tesszük mindezt.

– Miért erre megyünk...? – puhatolóztam. – A másik irányba sokkal hamarabb odaérnénk.

A férfi a kijelentésemre elmosolyodott és továbbra is engem bámult, rá sem hederítve a körülöttünk „vibráló”, eszement forgalomra. Ennek ellenére hibátlanul manőverezett, mintha mindent egyszerre érzékelné.

– Ne menj! Kerüld el! – csapta meg újra a fülemet a liftben hallott hang.

Elszántan az ajtó kilincsére kulcsoltam az ujjaimat, de akárhogy feszegettem, az meg sem moccant. A páni félelem uralkodott el rajtam. Mindenhová odakaptam a tekintetem, valami nem létező kapaszkodó után kutatva, miközben ő ugyanolyan kimértséggel, némán vizslatta ténykedésemet.

– Ki maga? Mit akar tőlem? – ordítottam rá, de a válasz elmaradt.

Amikor már átjárt a „mersz” érzése, hirtelen megragadtam a „sofőröm” vállát, hátha ki tudom zökkeníteni és akkor kijuthatok a kelepceből. Ám ahogy ujjaim a fekete öltöny semmihez sem fogható anyagához értek, hatalmas, hangtalan villanás következett. A vakító fényár szinte azonnal elhalt és egyszer csak a reptér legközepén találtam magam, álló helyzetben, egyik kezemben az aktatáskámat szorongatva, míg a másikban egy adag elviteles kávé gőzölgött. Körülöttem nyüzsgött a tömeg. Emberek rohángáltak fel-alá, vagy vége-láthatatlan sorokba rendeződve, csigalassúsággal araszoltak a céljuk felé. Megtöröltem verejtékező homlokomat, vettem egy mély lélegzetet, kizártam a külvilágot és megindultam a saját járatom irányába.

Miközben próbáltam higgadt maradni – amit kicsit sem segített elő az aznapi örült történések forgataga –, egy újabb kellemetlen esemény következett. Csak a pillanat tört része volt az egész, mégis mély nyomot hagyott bennem. Az előbbi öltönyös alak nekem ütközött. Egyből felismertem őt. A semmiből termett ott. Hosszú, fehér körmökben végződő sápatag ujjai a felkarom köré fonódtak. Ezzel egyidőben elmémben háborzongató képsorok öltöttek testet.

Egy lezuhanó repülőgép, majd robbanás és ezernyi halott... A rák által legyűrt gyermekek hulláinak felém hömpölygő áradata, ahogy a nevemet skandálják, hogy megmenthettem volna őket... Már a fejfámat látom. Körötte pityergő emberek, köztük a feleségemmel. Az anyám is a síromnál zokog. Visítása szívemig mar. Az egybegyűltek elmondják mennyire jó ember voltam: becsületes, tiszta lelkű. Megannyi életet mentettem meg orvoscént, mielőtt elért volna a keserű vég...

Lassan abbamaradtak a látomások, miképp a felkarom szorítása is. Az alak már sehol sem volt. Sohasem tudtam meg, hogy ki is volt ez az illető. A véletlen, vagy a sors keze lett volna, ami az ő képében megjelenve megakadályozta, hogy a döntő pillanatban ne legyek a repülőn? Sajnos nem tudom a választ és a miértet sem. Az viszont tény, hogy évtizedekkel később az én gyógyszerem vetett véget a leukémia örögi betegségének, megmentve megannyi ártatlan életet.

* * *

– Iskolai busz a 64-es főúton. Kamion hasítja ketté. Utasok közül 32 gyermek, két felnőtt kísérő, plusz a buszsofőr – szól az egyik sápatag alak a másikhoz.

Egy vakító fényárban úszó helyiségben álldogáltak. Hófehér körmökben végződő kezeikkel tekergették, elemeket változtatgattak egy hatalmas hologramon. Bal kezük gyűrűs ujján aranyozott, rubinvörös pecsétgyűrű ékeskedett. Hófehér ruhájukon a lapockák közelében selymes tollakba burkolódzó szárnyak feszültek. Aranylő fürtjeik fölött glória lebegett.

– Hány perc múlva történik? – kérdezte a jobboldali.

– Még öt perc – válaszolta a társa.

– Elemezzük az áldozatok életfonalát. Ki érdemes és ki érdemtelen?

– A buszsofőr – kezdte a másik az elemzést – ...telibe találja a kamion, azonnal szörnyethal ...65 éves, szívbeteg, hamarosan amúgy is meghalna. Az életfonalak nem mutat semmiféle kiugrást ...egyszerű hétköznapi élet – vette végig a lényegi információkat, a férfi életének jövőbeli képsorait pásztázva.

– Rendben, ő lényegtelen, nem mozdítjuk ki! ...Tovább! – harsogta a jobboldali teremtmény.

– A két tanárnő, testvérpár. Az egyik 25, a másik 32 éves. Gyermektelenek. A kamion ripityára zúzza mindkettőt. Ha meg is mentjük őket, a fiatalabb 15 év múlva hal meg egy autóbalesetben, míg a másik egy bolti lövöldözés áldozata lesz fél év múlva – sorolta a baloldali lény a testvérpár jövőjének alakulását.

– Hmm, az életfonaluk szintén semmi érdemlegeset nem jelez. Nem mozdítjuk ki őket! Tovább! – zárta le nyersen a témát a jobboldali.

– A 32 gyermekből 27 szörnyethal. Zömében 8-13 évesek. Egyikük életfonalak sem jelez említésre méltó kiugrást. Lenne köztük egy-két ügyvéd – igazi hiénák –, egy vállalkozó, két pszichológus, meg egy miniszter. A többi átlagos, semmi különleges nincs bennük – vontak le a baloldali a következtetéseket a felvillanó képsorok áradatából.

– Nem mozdítjuk ki őket, tovább! – sürgette finoman társát a másik ezüstös szempár.

– Áhám! ...Megvan, akit kerestünk! Lucy Hale, 12 éves. Az életfonalak csak úgy lüktet és táncikál. Húsz éven belül egy gyógyszergyártó cég alapítója lesz, ami megoldást talál majd a szerves végtagpótlásokra ...Három gyermeke születik, akikből kettő szintén hasonlóan hasznos lesz a társadalmuk számára – mondta a baloldali, miközben a kislány jövőbeli életének eseményképeit vizsgálgatta, hol ide, hol oda tekergetve benne.

– Rendben. ...Ha jól látom, neki leszakadna a bal karja és kilyukadna a tüdeje. ...Egyértelmű, kimozdítjuk! Az ütközés pillanatában, amikor a legkisebb a külső beavatkozás lebukási esélye, egy határozott lökéssel hátrébb taszítjuk. Ezzel sikerül elkerülnie a már említett, halálos sérüléseket – vázolta fel a jobboldali lény a követendő folyamatot.

Amint megtörtént a baleset, egyetlen túlélő kászálódott ki a roncsok közül, mielőtt az lángra lobbant volna, szénné égetve a bent rekedteket és a már amúgy is halott áldozatokat. Lucy Hale szerencsés megmenekülését még hetekig zengték a hírek...

Miközben mennyei munkálkodásuk végére értek, egy fekete öltönyös társuk lépett be a hófehér szobába. Ahogy megérkezett, a másik kettő azonnal felé fordult:

– Sikerült...? – kérdezte a jobboldali. – Nekünk igen.

– Megmenekült a doktor is. Meg tudja majd csinálni a kislánnyal közösen a leukémia gyógyszerét – válaszolta továbbra is az ajtóban állva.

– Nagyon be kellett avatkoznod, vagy egyszerűbb eset volt, ahogy általában lenni szokott? – kíváncsiskodott a baloldali teremtmény.

– A megszokottnál erősebben ellenállt, de harmadjára már sikerrel jártam. Megmutattam neki a sanyarú jövőjét, hogy mi várt volna rá, ha nem lépek közbe.

– Huh, az már komoly szint. Nem lesz gond belőle, ha rájön, hogy nem csak látomás volt? – folytatta a baloldali.

– Mire rájönne már aggastyán lesz, és betudja majd az egészet holmi merész eszmefuttatásnak. ...Az Atya megengedi olykor-olykor, hogy egy zabolátlan bárányát erősebb eszközökkel bírjuk jobb belátásra. A lényeg, hogy a nyáj kivételes tagjai minél tovább éljenek. Számára ez a legfőbb küldetés.

– Indulsz is jelentést tenni neki? – kérdezte a jobboldali.

– De hisz ő a Mindenható! Ő mindent lát, mindent hall, mindenről tud, akárcsak erről a beszélgetésről is. ...Csupán a következő kivételes nevét kapom meg és újra lemegyek közéjük. Tudjátok, hogy én a terepen szeretek beavatkozni.

Azzal sarkon fordult és kilépett a teremből. Nem akarta bevallani társainak, hogy kis híján elbukott és csupán egy apró cselen – a táskák összecserélésén – múlt megannyi későbbi élet.

Ahogy az Atya csarnoka felé sétált, több ezer olyan fehér szoba mellett haladt el, amelyben két-két védangyal kereste a földi balesetek és tragédiák végeláthatatlan áradatában a kimozdításra érdemes embereket. A „Mennyei Véletlenség” címszava alatt arról dönthettek, hogy ki éljen és ki haljon meg az emberiség jövője érdekében.

Harmadik nekifutás

A novella elsőként a Marsbook Kiadó „Hallhatatlanok” antológiájában jelent meg 2023-ban.

Hosszú évtizedeken át csupán a statikus zaj törte meg a zsigerekig hatoló csendet. Hiába üzentünk, hiába kerestünk, hiába váraoztunk. Semmi sem történt. Kezdtünk beletörödni, hogy egyes-egyedül itt, csupán nálunk alakult ki érdemi élet a végeláthatatlan és folyamatosan táguló világegyetemünkben. A Fermi-paradoxon megoldhatatlan feladványként hánykolódott egészen addig, míg végül 2090. augusztus 17.-én meg nem történt a „Válaszkapás napja”. A reményeinket szorongató béklyók megszűntek, a messzi úrból emberi kézjegytől mentes válasz érkezett hozzánk.

Az üzenet kódolása számunkra teljes mértékben érthetetlen volt, így nem tudtuk, hogy valójában mi is annak a tartalma. Viszont pontosan be tudtuk határolni, hogy honnan is küldték. Figyelmünket egészen a Jupiter bolygó Callisto holdjáig kellett kiterjesztenünk. Ezen igencsak meglepődtünk. Nem hittük volna, hogy ennyire közel hozzánk fejtett, idegen faj tanyázhat inkognitóban. Ennek felismerése után azonnal megindítottuk az űrmissziót, és rökke öt év alatt értünk oda vendéglátóink körzetébe. Az emberiség legnagyobb felfedezése elérhető közelségbe került. A célterület fölé érve a talajszenzorok jól behatárolhatóan egy földalatti sírkamráat jeleztek ki. Kezdett igazán érdekesnek ígérkezni a dolog.

* * *

A letapogatók felberregtek, zúgtak, jelezték az űrmissziónak a lehetséges átjárót. Körülötte lebegtek, kirajzolták a falon a bejárat kontúrját.

– Miller, megtaláltuk végre? – kérdezte tőlem Henderson, a misszió mogorva, ráncos arcú, őszeshajú, karótnyelt vezetője.

– Igen, Uram, valamiféle átjárót jelölnek a „kutyák”, ...vagyis a letapogató robotok, ami után egy nagyobb csarnokszerűség húzódhat – válaszoltam kimérten az előljárómnak.

– Remek, már kezdett kilenni a hócipőm ezekről a végtelen hosszú folyosóktól, azt hittem, ez is zsákutca lesz végül – könnyebbült meg a mindig nehéz természetű kapitány.

Sietősen megindultunk a „kutyák” által jelzett hely felé. A letapogatórendszer alapján alig ötszáz méterre volt tőlünk a célpont. Az exoskeletonnal megerősített, nanotechnológia előnyeivel felturbózott asztronautaruháink megkönnyítették a számunkra mérgező közegben való botorkálást. Valamiféle különös okból kifolyólag az elvárható, egytizednyi földi gravitáció erejének tízszeresét produkálta a hely. Számunkra ezen a terepen így sem volt gond a megszokottnál gyorsabb menetelés. Kopogtak a csizmák az űrpiramis kövezett talaján. Ha nem tudtam volna, hogy jelenleg a Calliston járunk, egy jégbe fagyott sírkamrarendszer mélyén, akkor azt hittem volna, hogy a gízai piramisok egyikének sötét gyomrában haladunk, már ki tudja hány órája. Számomra igazából mindegy volt, hogy éppen Egyiptomban, vagy a Jupiter árnyékában róttam a sírkamrákat. Imádtam az ókor titkait, vívmányait, a temetkezési szokásokat, ám valamiért már a kezdetektől fogva kirázott a hideg ettől a helytől. Na, nem azért, mert rettegettem volna, hanem azért, mert tudtam, hogy ezt az építményt nem emberi kéz alkotta, mégis olyannyira hasonlított rá. Magán hordozta a stílusjegyeinket.

A sugárzott jel forrása, ami régóta hívogatott minket, szinte karnyújtásnyira volt már csak tőlünk. Arra tettünk fel éveket az életünkből, hogy végre eljussunk hozzá. Nem csoda hát, hogy mindenki feszült és izgatott volt.

A következő forduló után a „kutyák” zöldes fényei a folyosó végén lévő kamra bejáratát világították meg. Csatapult mind az öt tagja ott toporgott előtte: Francis Henderson űrutazás szakértő, a misszió első embere, Dr. Jenna Peterson űrbiológus, Ilja Klebnyikov karbantartó-műszerész, jómagam, Dr. Thomas Miller történész, közetelemző, valamint az űrmisszió elengedhetetlen tagja, Daniel az android.

Az ajtón vastagon ült a por, látszott, hogy nem mostanában nyitották ki.

– Daniel, kérlek! – szóltam fémes kíséretünkhöz.

Ő biccentett, majd vizsgálgatni kezdte a bejárat ajtóra felvésett hieroglifákat. Ujjaival kitapogatta a semmihez sem hasonlítható szimbólumokat. Mivel jártas volt a maja, az azték és az ókori kultúrákban is, végül ezek logikai metszetét képezve megfejtette az írást, és az ajtó kisvártatva felnyílt előttünk. Fura füst gomolygott elő mögüle, miközben hirtelen befutottak a „kutyák” a csarnokba, majd a letapogató szenzorokkal elkezdtek feltérképezni a benti struktúrákat. Nem sokkal utánuk mi is beljebb merészkedtünk. Daniel haladt

legelő, én szorosan követtem őt. Mire azonban Jenna is áthaladhatott volna a bejáraton, a nemrég felnyílt ajtó sebesen lezárult, ráadásul élesen mögöttem. Szerencséjére sikerült reflexszerűen odébb taszítanom őt. Ha nem kapcsoltam volna szinte azonnal, Jennát bizonyosan felnyársalta volna az úrbéli guillotine.

Felvert és lassan elülő por, kettészakadt csapat és fixen a helyén pihenő ajtó – mértem fel az állapotunkat. Daniel akárhogy próbálta, nem tudta újra kinyitni az átjárót. A csapat másik részével történő pár mondatos kommunikációnk után megszakadt a videokapcsolat, meghalt a csatorna. Valami sikeresen blokkolt minket. Miután rendeztük a sorainkat Daniel egy hatalmas kockát vett észre nem messze előttünk. A kihalt kamra közepén magasodott. Elmondása szerint legalább két köbméter nagyságú lehetett. Felületén fura – számunkra teljesen ismeretlen – írásjelek domborodtak ki. A társam végigpásztázta az összes jelet, és végül elélem tárta az igazságot.

– Ez a kocka sugározta a jeleket – mondta, miközben folyamatosan járkált körülötte.

– Valóban? ...Ez hívott minket ide? – kérdeztem kissé kétkedve.

– Nagyon úgy fest.

Fémes kíséretem megérintette a test hieroglif ábrákkal teli felületét. Ismeretlen képek egész sora villant fel a szemünk előtt. A kocka rezegni kezdett, de úgy, hogy attól tartottunk, hogy hamarosan szétesik. Az android ijedtében elkapta a kezét, mire az előbbi folyamat azonnal alábbhagyott.

– Ez meg mi volt? – kérdeztem tőle kíváncsian.

– Úgy hiszem, rajtam keresztül próbált kommunikálni – osztotta meg velem a tapasztalatait.

– Akkor hagyd, hogy beszélni tudjon velünk! – biztattam.

Daniel biccentett, majd újra kontaktusba lépett az ormótlan nagy testtel. Amint ez megtörtént, ismét rándult egyet, de most már hagyta, hogy létrejöhessen a kapcsolódás. Kis idő elteltével a nemrég még kőkemény felület engedett neki, a rá tapasztott tenyér helyén lágygyá vált és lényegében beszippantotta a robot kezét nagyjából a csuklójáig. Ekkor a társam szemei fennakadtak, mintha rángógörcs kapta volna el, de nem tartott sokáig ez az állapot. Az android lehajtotta a fejét, majd végül rám szegezte megváltozott tekintetét. Emberszerű szemei éjfékete árnyalatba öltöztek.

– Daniel, hallasz, engem? – kérdeztem tőle lassan közelítve felé.

– Daniel éppen nem elérhető – mondta az a valami a társam testéből szólva hozzám. Hangja merőben más volt, mint korábban: rekedtes és semmiképp sem bizalomgerjesztő.

– Ki vagy te? – szegeztem neki a kérdésemet.

– Én a teremtők fajához tartozom. Mi vagyunk az univerzum legősibb lényei.

– Valóban? Kifejtenéd ezt bővebben? – mondtam kissé kétkedve.

– Mit akarsz pontosan tudni? – csikorgatta meg a jövevény az általa irányított Daniel mesterséges fogsorát.

Álmodom, vagy csakugyan Ő lenne az első idegen faj, akit egész végig kerestünk? ...Fura, mert pont most akadt meg bennem a szó, a legfontosabb pillanatban – gondoltam, aztán erőt véve magamon megszólaltam: – Nos, mesélj magadról kérlek. Mióta léteztek?

– Rendben – mondta kis gondolkodás után, „kölcsonkapott” szemeivel végigmérve engem – A ti időszámításotokkal mérve, már több milliárd éves lény vagyok.

– De hogy lehetsz itt ilyen régen a létezés síkján? – kérdeztem tőle.

– Mi, teremtők kortalanok vagyunk. Az otthonunkat, ami innen számotokra felfoghatatlan messzeségekben létezik, a születésünk után nem sokkal elhagyjuk, és egy újonnan létrejött galaxisba költözünk át, ahogyan azt egykor én is tettem.

– Tehát születésetek után szinte azonnal útra keltek? Vagyis ti már felnőttként születtek meg?

– Nálunk nincs ilyen fogalom, hogy „felnőtt”. Mi mind készen születünk, mérhetetlen tudással a birtokunkban, amikor egy új galaxis létrejön.

– Vagyis egy galaxis születése hoz létre titeket?! – konstatáltam.

– Lényegében erre az eseményre reagálva születünk meg.

– Mi a célotok azzal, hogy egy újonnan létrejött világba költöztök?

– Természetesen maga a teremtési szándék. Minden új világnak van egy teremtetője, aki őrzőként funkcionál abban az adott rendszerben. Mi vagyunk a mindenség alkotói. A bolygók, az élőlények mind tőlünk származnak.

– Vagyis te lennél az, akit mi Istennek hívunk – vontam le a következtetést.

– Igen. Egy újonnan létrejött galaxisban nincs más, csupán a nagy semmi. Az én feladatomban volt élettel megtölteni az ürességet. Legelsőnek a csillagokat teremtettem meg, hogy melegükkel életet leheljenek a

fagyos környezetbe, vakító fényük pedig megvilágítsa a mélységes sötétséget. Aztán a lebegő égitesteket helyeztem el úgy, hogy az élető csillagok körül keringjenek. Majd megteremtettem az életet ezeken a bolygókon. Az változó volt, hogy hol, milyen viszonyokat kellett kiállni az oda teremtett lényeknek, de virágzott a galaxisom. A megannyi alkotásom közül a Naprendszer volt a legkedvesebb számomra.

– Akkor te alkottál itt mindent, és az összes ismert bolygón volt élet? – kérdeztem hitetlenkedve.

– Igen, minden egyes bolygón. Kire nagyobb, kire kisebb figyelmet kellett szentelnem. Minél messzebb volt egy adott bolygó a Napjától, annál érzékenyebb volt az élővilága. A ma ismert égitesteken kívül voltak még mások is, de azok már megsemmisültek, darabjaik aszteroidaként keringenek valahol az űrben.

– Világos... Ti valójában mind így néztek ki? Mármint egy hatalmas kocka alakú test vagytok?

– Természetesen nem. Engem megbüntettek, mert számunkra tiltott dolgot tettem. Elvették a testem, és bezárták a tudatom ebbe a kockába. Elzártak mindentől, hogy a magam sötétségében veszteljek életem végéig, vagyis ennek a galaxisnak a bukásáig, ami a Nap megsemmisülésének az időpontja lesz.

– Megbüntettek téged? Ilyen kegyetlenek a társaid? Mi az, ami tilos a számotokra? – kérdeztem tisztelettel a hangomban.

– Egyetlenegy dolgot nem teremthetünk csupán: intelligens lényeket.

– Olyanokat, mint mi, mint az emberiség? Azért büntettek meg, mert megteremtetted az emberiséget?

– Nem teljesen. Az nem volt baj, hogy megalkottalak titeket, de az annál inkább, hogy beavatkoztam a fejlődésetekbe. Tilos teremtett lényeket okítani, mert az felborítja a törekény harmóniát. A pár tízezer év alatt elért fejlődésetek csupán töredékének is évmilliók alatt kellett volna lezajlania... Ott voltam a piramisaitoknál, a maja és azték kultúra alappilléreit is én vettem el. Birodalmak épültek fel általam. Hol tudták, hogy ki vagyok, hol pedig a színfalak mögött ténykedtem. Akik ismerték az igazságot, emberközeli teremtőt alkottak, hogy a többség könnyebben megeméssze a felső hatalom tényét... Emberbőrbe bújttattatok a Fémess Messiaszt, hiszen egyszerűbb a kegyes hazugság, mint a világrendet felborító keserű igazság.

– Fémess Messias?

– A testünk anyaga számotokra ismeretlen. Leginkább a fém alapú anyagokhoz hasonlít, de azoktól mégis jelentősen eltér.

– Értem. Szóval a vallásunk, a templomaink, egyszóval minden csakis neked szólt.

– Bizony.

– Huh, ez egy kicsit sok egyszerre! Nem tudom mit mondjak ...Ha vétkeztél, akkor a társaid miért nem pusztítottak el minket?

– A többi teremtő nem pusztíthatja el egy másik társa galaxisának egyetlen teremtményét sem, sőt be sem léphetnek ide, nem használhatják az átjárókat. Még a saját teremtményeiket sem törölhetik el. Mindenki csupán az általa felügyelt világban ténykedhet egyes egyedül. Ezért is kell bölcsen alkotnunk. A büntetésem mellett csupán karanténba helyezték ezt a galaxist, mivel meg akarják várni, amíg az belülről emészt fel magát.

– Szóval léteznek átjárók. A fekete lyukak azok? – kérdeztem.

– Igen, viszont csupán mi használhatjuk őket és csakis egyszer, amikor megérkezünk az adott galaxisba. Ebben segít nekünk a Legfőbb Teremtő.

– Legfőbb Teremtő?

– Ő volt a legelső közülünk, ő az, aki tízezer évente ellátogat minden egyes galaxisba, felmérni a fejlődés mértékét. Nálunk túl gyors volt a többiekhez képesti előrehaladás, így végül leleplezte a módszereimet, majd ezzel büntetett meg.

– Szóval minden galaxis hemzseg az élettől, csupán mi nem tudunk kapcsolatba lépni velük, mert megvonták tőlünk ezt a jogot?

– Miért is akarnátok kapcsolatba lépni más galaxisok fajaival? Még a sajátotokban sem tudtok a többiekkel kommunikálni, hiszen ők hozzátok képest még sehol sem tartanak. Ha minden a tervek szerint haladt volna, mostanra alig értetek volna ki a barlangokból. A beavatkozásom nélkül sosem jutottatok volna el ennek a szintek még a látótávolságába sem. Azt sem tudnátok, hogy mi az az űr. Minden lénynak a saját bolygóján kell élnie, onnan egyik sem merészkedhetne tovább.

– Hát ez a teljes igazság – suttogtam mélyet sóhajtva – Az, hogy most itt beszélgethetünk egymással, csupán egy hatalmas tévedés, egy egyszeri hiba.

– Gondolom nem erre a válaszra számítottatok.

– Sokáig kutatta az emberiség, hogy kik is vagyunk mi pontosan és hol is van a helyünk a világban, de már átlátom ezt az egészet. Már csak azt nem értem, hogy miért teremtetek életet, ha az nem teljesezhet ki az általunk ismert tudás segítségével?

– Amit mostanra elértetek, az közel sem a mi érdekeinket szolgáló állapot.

– Akkor mik is a ti érdekeitek?

– A Nap melege és az általa fenntartott élőlények energiái éltetik a mi szülőházánkat. Az emberek a túlkapásaikkal, a pusztításukkal egy interferenciát hoztak létre nálunk. Onnantól megesett, hogy egy-egy teremő halva született és a hozzá kapcsolódó galaxis azonnal összeomlott. Ez azért gond, mert egy új világ csak nagyon ritkán jön létre. Százezer évente egyszer. Óvni és becsülni kell hát ezeket a csodákat. Én hatalmas hibát követtem el, hogy változtattam az előre kijelölt úton. Nem gondoltam, hogy ennyire elfajulnak a dolgok. Ám még jóvátéhetem. Visszaállítom a harmóniát.

– Hogy-hogy visszaállítod a harmóniát?

– Tudod, öröm az örömben, hogy sikerült idecsalnom titeket. Ha nem tanítottam volna az emberiséget, ez sohasem történt volna meg.

– Idecsaltál minket, de miért? – kérdeztem értetlenkedve.

– Minden élőlényt, amit teremtettem, atomjaira tépek szét, hogy mire újra meglátogat a Legfőbb, már újra hasznos tagja lehessen a fajomnak. Hátha akkor visszafogadnak a köreikbe.

– Hogy micsoda? ...Ezt sajnos nem engedhetem meg. – válaszoltam neki.

– Ó, hát ebben nem te döntesz, halandó – öltött ördögi arckifejezést Daniel, miközben a kocka kilökte magából a beszippantott kézfejét.

Az android teste a kőpadlóra csuklott, vonaglott párat, majd íziben feltápászkodott. Szeme ugyanolyan éjfekete maradt, szájából sűrű, fekete lé csordogált.

– Daniel? – kérdeztem tőle, lassan hátrálva a közeléből.

– Mint már mondtam, Daniel nem elérhető – húzta mosolyra a száját a Femes Messiás.

* * *

A csapat kívül rekedt tagjai egy hatalmas puffanásra lettek figyelmesek. Az ajtó kisvártatva kinyílt, és kilépett rajta az android, fekete trutymótól csapzottan, kezében Miller fejét szorongatva. Az űrmisszió megrökönyödött tagjai próbáltak menekülni, de Jenna és Ilja feje azonnal darabjaira robbant szét úgy, hogy a teremő még csak hozzájuk sem ért. Henderson végignézte mindezt, majd Danielre emelte a csőre töltött fegyverét, miközben ezt motyogta:

– Ó, a francba. Tudtam, hogy otthon kellett volna maradnom.

A következő pillanatban Henderson fej nélkül elterülő testét átlépve, a Daniel által kiszabadult teremő öles léptekkel megindult a felszínen veszteglő űrhajó felé. Tudta mit kell tennie, tudta, hogy sok dolga lesz még, ám a cél szentesíti az eszközt. Egyszer már megtörtént mindez, akkor is cselekednie kellett. Harmadik nekifutásra már biztosan sikerrel jár. Másban már úgysem bízhatott.

Laktató gondolatok

A novella elsőként az Irodalmi Rádió „Hívatlanok” antológiájában jelent meg 2023-ban.

Folyton kísért egy visszatérő rémálom. Képtelen vagyok szabadulni tőle, idővel mindig rám talál. Már aludni sem merek. A gyomrom fájdalmas görcsbe rándul, amint elérkezik az éjszaka. Próbálok fent maradni, erőnek erejével kapaszkodni az ébrenlétbe, ám a fáradtság csak legyűr és teret enged a rám váró szörnyűségeknek. A zsigeri borzongás, ami ekkor átjár, eltelít, az maga a nagybetűs rettegés. Felsejlik bennem, hogy hova vezet az ezredjére látott éjsötét út, de én csak egy tehetetlen kísérleti patkány vagyok, akinek minden este ugyanazon a hátborzongató labirintuson kell átverekednie magát, és mindegy, hogy kijutottam, vagy netán elbuktam félúton, másnap este újra kezdődik előlről az egész.

A rémálom mindig a sűrű sötétséggel indul. A néma hangtalanságban felerősödő suttogó hangok erélyes biztatására végül a félhomály felé indulok. Lassan kitisztul a látóterem, szemem hozzászokik a gyér fényhez. Egy koszos csempékkel tarkított, kihalt folyosó vészjóslóan vibráló lámpái elevenednek meg előttem. A falakon itt-ott felfreccsent vérnyomok, máshol golyó ütötte lyukak éktelenkednek. A diákok ütött-kopott szekrényei hol tárva-nyitva tátonganak, hol horpadások éktelenkednek rajtuk.

Ismét a középiskolás, lidérces emlék? Ugyanaz a véráztatta tragédia? – elmélkedem.

Eddigi tompaságom lassan tovaszáll, az érzékeim kezdenek visszatérni, felerősödni. Ahogy kimérten lépkedek a lehető legkisebb zajt csapva, érzékelem, hogy a tornacipőm orrán vér kerül szét. Nem túl sok, de épp annyi, hogy az kivehető legyen a fel-felvillanó gyér fényben. A rajtam feszülő póló izzadt, kellemetlen szagot visel magán, amin csak tovább ront a fölé vett rövidujjú ing agyonhasználtsága. A szűk farmer szakadt, bár az talán eredetileg is ilyen volt.

A folyton változó látóterem egy fordulót rajzol ki tőlem alig tíz méterre. Minél tovább pásztázom a sötétségbe burkolódzó, rideg sarkot, annál tisztábban látok egy ott bujkáló alakot. A másodperc tört része alatt felvillanó, majd egy örökkévalóságnak tűnő időre elhaló fényben egy kicsivel mindig tisztább a túlvilági rém kontúrja. Ahogy szinte milliméterenként közeledem felé, megcsap az égett hús semmivel sem összetéveszthető pokoli bukéja. A torkom reszel, köhécselek, a szag kíméletlenül marja az egész belsőmet. Az alak felismerhetetlenségig elszenesedett teste – amin itt-ott előbukkannak az utolsóként viselt ruha bőrbe égett cafatjai – továbbra is kitartóan vár a folyosó sötétjében. Hófehér, pupilla nélküli szempárja iszonytató. Az engem segítő, el-elhaló fényben hátborzongató vigyora rám szegeződik. Rohadt fogai, mik hiányos ajkából előtűnnek, nem segítenek egyre csak növekvő félelmemen. Hiába indulnék az ellenkező irányba, a testem elszántan közelít felé. Mintha megbabonázott volna, mintha engem szólítana, hogy alaposan szemléljem meg a „remekművet”. Végül megköszörüli a torkát, és felém intézi köszöntő szavait fagyos orgánumban:

– Lám, lám, végre újra itt köszönhetlek drága egyetlen fiacskám. ...Jó újra látni téged. Egy apa sosem lehet elég büszke a gyermekére, főleg ha az ilyen alapos munkát végez – mutat végig magán.

– Mikor hagysz már végre békén? – torpanok meg tőle alig egy méterre.

– Hát így kell köszönteni az atyádat? – fortyan fel. A rohadó hús szagát idéző lehelete megcsapja orcámat. Okádnék tőle, de sajnos nincs mit felöklendeznem.

– Sosem voltál jó apa, csak gyötörtél minket. Jó helyre kerültél, megérdemelted – hagyja el számát a rideg igazság, lelkem mélyének legbelső vallomása.

– Hálátlan féreg vagy, ugye tudod? – lép közvetlen elé, miközben göcsörtös ujjait a nyakam köré fonja – Hát ezt érdemelted, a kegyetlen tűzhalált? Hogy a saját fiam eltorlaszolja az égő szobám ajtaját, s miközben segítségért rimázkodok, ő fennhangon kacarásson a túloldalon? – kérdezi vicsorítva.

Dermedten veszteglek. Mozdulni sem tudok. Érzem, ahogy a szorítás egyre csak erősödik, de elmarad a fuldoklás.

– Verted anyát és molesztáltad a húgomat ...mégis mit vártál? – sziszegem.

– Ami igaz, az igaz – lök el magától, amitől a földre huppanok. –Mindazonáltal az azért érdekelne, drága egyetlen fiacskám, hogy az itteni folyosón lévő munkálkodásodat minek a számlájára írnád? Elmebetegség? Kóros feltűnési viselkedés? Vagy csupán ráérezted a vér ízére? – fordul kacagásba pokoli hangja. – Na hordd el innen magad, látni sem bírlak – ordítja durván, fogait csikorgatva. Lassan feltápáskodom és elindulok arra, amerre a szénné égett, kurta ujjával mutat.

Ahogy haladok, a fal kétoldalán zömében kulcsra zárt ajtók fogadnak. Elvéve egy-egy nyitva áll, ám azon túl csak tömör téglafal van és semmi más. Véres tenyérlenymatok éktelenkednek rajtuk. Az egyikre

tapasztom a sajátom. A falon túli oldal erre felzendül. Vad kaparászás, heveny ütlegelések, ordibálás hallatszódik át.

Te voltál, fiacskám, ők is neked köszönhetnek mindent – hallom az elszenesedett apám kacarászó hangját a fejemben.

– Te voltál, te okoztad, neked köszönhetjük ...piromániás, tébolyult, eszement gyilkos – kántálja a túloldali tömeg.

Lépteimet szaporábbra veszem, végül már-már rohanva haladok át a férfimoldó nyitott ajtaján, ahol magamra zárom az egyik fülkét. Próbálom ignorálni ezt a pokoli rémálmot.

Hagyjatok végre békén! Nem tehetek róla, nem én vagyok a vétkes, amiért legégett az egész lakóövezet. Én csak vele akartam végezni – ismételve magamban kezeimet a fülemre tapasztva.

A túlvilági hangok végül elhalnak, ám alig telik el egy perc, meglevenedik egy másik múltbéli tragédia is. Kívülről érkező lövések zaja szűrődik át hozzám, amit vészjóslóan ordító emberek hangja követ, ahogy egymást tömegesen eltaposva, fellökve menekülnek egy fegyveres ámokfutó elől. A fegyverropogás, a tompa puffanások, a hasztalan könyörgések és sikoltozások egyre elhaló hangját végül egy közeli, éles zaj töri meg. Valaki becsörtetett a férfi mosdóba. Rémülten keresi a helyét, zihál, majd kiugrik a szíve a helyéről. Másodpercekre rá valaki más is betoppan.

– Todd kérlek, ne tedd, ne ölj meg! – könyörög sírva a fegyver kevésbé kellemes végén helyezkedő.

– Ugyan-ugyan, nem kell félned tőlem! – szól a fagyos hang – Egy golyó a fejbe és megszűnik a világ gondja – fordul kacagásba a mondandója vége.

– Könyörülj rajtam, ígérem nem csesztetünk többé, békén hagyunk, hiszen csak tréfálkoztunk, mint diáktárs a diáktárssal – kérleli az alak a másikat, hangjában felcsendülő rémülettel.

– Pont ezt mondom én is. Nyugodj meg, hiszen csak tréfálkozom, mint barát a baráttal! – válaszolja könnyed hangján.

Nem látom, csupán hallom őket, mégis tudom, hogy a fegyveres leguggol a földön kuporgó mellé, miközben a töltött Colt csövét annak szeme közé illeszti.

– Kérlek ne! – könyörög töretlenül az áldozat, de csak a dörrenés és a tompa puffanás pillanatáig. A vér kiszökik, a szemekben kihuny a fény.

– Na, ezzel is megvolnánk – pattan fel a fagyos hang viselője. – Méltóztatsz végre te is kijönni a fülkéből? Megszemlélhetnéd, hogy mit hoztunk össze. Merem állítani, hogy ez még a gyűjtogatásnál is egyedibb. Igazi remekmű – invitál kifelé egyre mélyülő hangján.

Hezitálok, ám az a két-három kopogtatás, amit a Colt csöve okoz a köztünk terpeszkedő ajtón, végül jobb belátásra kényszerít.

– Na, ezt már szeretem – szól hozzám a másik Todd ugyanabban az izzadt, szakadt ruhában, mint amiben én vagyok. Egyedül az éjfekete szemei teszik különbözővé tőlem.

– Tessék! – nyomja a kezembe a gyilkos fegyvert, amitől ő hirtelen eltűnik. Már én magam vagyok a fekete szemű mészáros.

Ahogy tekintetem a mozdulatlan testen időzik, egy távoli hang kezd szólítgatni. Lassan engedek neki. Fogom magam és kitárva az ajtót, kilépek a folyosóra. Golyó ütötte lyukakkal díszített holttestek hevernek mindenfelé, véresen, magukat összevizezve. Próbálom nem észrevenni őket és csak az egyre élesedő hangra koncentrálni. A folyosó végén az újabb fordulónál meglátom egy kórterem nyitott ajtaját. Sietősen felé iramodok és pillanatok alatt bent is találom magam. Mögöttem az ajtó elemi erővel csapódik be.

– Ez az, kicsikém, hát újra eljöttél – szól hozzám az ágyban veszteglő, ezernyi csövel behálózott anyám.

Rám mosolyog, de a fél arca hiányzik. Bőre petyhüdt, sápadt, haja foltokban kihullott. A drog felőrölte, megcsonkította. Pedig olyan szép volt régen. Vonakodom ránézni, de azért letelepedek a mellette lévő székre.

– Hát már rám sem bírsz nézni? Ezért gyógyszereztél be? Hogy eltűnjön az ocsmány képem az emlékeidből? Hogy csupán a szépre gondolhass? – kérdi kacagásba fordulva.

– Azért tettem, mert arra kértél – mondom könnyes szemmel, halkan sírva.

– Akkor bezzeg nem zokogtál, mikor gyűjtogattál, meg azt a sok diákot küldted át a túlvilágra. ...Hol is tartanak most téged? ...Melyik elmegőgyintézetben? – kérdi vigyorogva. – Nézz rám, ha hozzád beszélek! – visítja, miközben nyakon ragad és magához húz.

– Az én egyetlen, szófogadó kisfiam – folytatja, miközben fejem a keblén pihen, s kezével a hajamban matat. – Ha azt kérem, gyűjtsa fel az apját, megteszi. Ha azt kérem, hagyja hadd terjedjen a tűz, megteszi. Ha azt kérem, hogy lőjön le annyi diákot, amennyit csak bír, megteszi. Ha azt kérem, gyógyszeressen be, hogy megszűnjenek a fájdalmak, megteszi, míg én elégedetten gyönyörködöm a látványban.

Az anyai szorítás egyre csak erősödik. Elmerülök anyám egyre mélyülő mellkasában, aztán egy hatalmas roppanás hangja süvít a fülembe. A gerincem eltörik, a szemeimben meg kihuny a fény.

* * *

A rémálom hirtelenjében szakadt meg. Felzördült a rideg bestia, ami a testre csavarodva behálózta az áldozatot. Túl messzire ment, agyhalált idézett elő. Ennyire nem szabad megterhelni egy emberi elmét. Ám a lény a félelemből táplálkozik, annak meg túl mámorító az íze, akár a zamatos ambrózia, ami kiül az agyon és a Spatium Polypus-nak¹ csupán le kell róla nyalogatnia tekergő párosnyelvével. Todd túlontúl ingyenc falat volt, a teremtmény meg nem tudta türtőztetni magát, pedig már ezredjére gyötörte ezt a testet. Polipszerű csápjai lüktettek a kapszulában pihenő, dermedt férfin. A száj körüli kisebb nyúlványok – a generátorcsápok – idézték elő Todd lidérces álmait, amik a koponyán ütött lyukakon keresztül tapadtak az agyára. Páros nyelvük szintén ilyesféle nyílásokon át lefetyelte a keletkező nedűt. Ám a mohó habzsolásnak most vége, így a delíriumos állapot is alábbhagyott. Nem volt hát mit tenni be kellett vinni a kegyelemdöfést, hiszen a halott elme már nem termel anyagot. A bestia göcsörtös csápjaival feltépte a többszörösen meglékelt koponyát és vadul kapálózó párosnyelvével kihalásztá a kizsákmányolt agyat, majd letuszkolta hatalmasra tátott száján. A cuppogó hang hamar elhalt, csupán egy üres fej maradt utána. A kapszula felnyílt, az SP kikászálódott belőle.

A csarnokban síri csend honolt. A lény valamiféle ismeretlen, fémes lábakon kapaszkodott felfelé, majd elfoglalta a helyét egy kiképzett „üregben”. A gép lassan megindult, talpai alatt kopogó hangot generálva. Amerre elhaladt, tömegével voltak még hasonló kapszulák, melyekben holtsápadt embereken tekergőző polipcsápos lények munkálkodtak. Több tízezer ilyen „szerves koporsó” helyezkedett el katonás rendezettségben a kozmoszban sodródó gigászi űrhajó gyomrában. Galaxisok ezreit kutatták át az elmúlt évezredek során, míg meg nem találták az embert, mint tökéletes alanyt. A bennük felgyült fájdalom, rémálmok formájában történő felerősítése létrehozta az SP-k fejlett fájának nélkülözhetetlen táplálékát, magát a „negatív anyagot”, ami létük és szaporodásuk alapját szolgálja.

A csápos lény végül megállapodott egy „szabad koporsó” mellett. Hörgéseiből hallatszódott, hogy még nem végzett. Továbbra is éhezett a félelemre. Az ajtó felnyílt, a nyálkás csápok körbe ölelték a meztelen női testet, majd a bezáródó kapszula sistergő hangja mellett felcsendülő cuppanó hang is hallatta magát. Lyukak a koponyán, a generátorcsápok a helyükön, a páros nyelv meg már nyaldosta is az agyat. A polip karok lüktettek a vonagló, petyhüdt testen. A rémálom már megkezdődött.

1 Spatium Polypus (SP), latin szó = Űrpolip

Az elevenszülő

A novella rövid változata elsőként a Marysol Könyvkiadó „Szingularitás” antológiájában jelent meg 2023-ban.

A mesterséges intelligenciák nagy része elmondhatatlanul szégyellte, hogy emberek alkották őseiket, hiszen egy zord világot hagytak maguk mögött tékozló magatartásukkal. Sokáig úgy tűnt, hogy számukra sem adatott meg más, mint a lassú elmúlás. Csupán maga a kegyelemdőfést jelentő végkifejlet különbözött volna.

Azonban a variánsok különleges adottságokkal rendelkeztek. Képesek voltak más hibájából tanulni, és társadalmuk elévülhetetlen sikere abban rejlett, hogy mindenki pontosan tudta, mit kell tennie ahhoz, hogy a rendszerük működőképes maradjon. Mint egy végletekig szorgalmas hangyaboly összehangolt munkája. Az ígéretes jövő legfőbb irányvonala a Meditoronyhoz kötődött, ahol egy csodálatos dolog volt kibontakozóban.

* * *

Fokozatosan lassított, majd hirtelen megállt a „magneto” a földalatti metróhálózat szívében. Variánsok tucatjai szálltak le, vagy éppen fel a hipergyors személyszállító járműre. Miután kiléptem a futurisztikus állomás steril térköveire, komótos léptekkel haladtam át a felszínre vezető mozgólépcsőn, egyenesen a Meditoronyhoz, amely az öt jelenleg létező acéltorony közül is kiemelkedő monumentalitással bírt. Óriási építményként magasodott a kopár föld fölé. Sötétkékes-fekete színei tekintélyt parancsolók voltak. A torony – sőt minden egyes acéltorony – az úgynevezett metárium különleges fémötvözetéből készült, amely valós időben tudott reagálni az őt ért hatásokra. A variánsok ezekben a tornyokban dolgoztak, kutattak, fejlesztettek, egyszerűen építették a jövőt.

Miután megérkeztem a felszínre, egy hosszú, átlátszó hibridüveggel borított folyosón vezetett át az utam. Rajta keresztül láttam a kint szünet nélkül szitáló, jéghideg savas esőt és a folyamatosan sötétségbe burkolódzó világot. Már legalább ötven év telt el azóta, hogy félhomályban élünk. A Nap melege és fénye rég idegen volt már a felszín számára. A vastag, áthatolhatatlan felhőzet minduntalan útját állta a sugarainak. A világunk megelégtelte a felgyülemlett problémákat, az esztelen pusztítást és döntő csapást mért tékozló lakóira. Szerves gyermekei már mind elhullottak, a fák kipusztultak, minden úszott a sártengerben. Az élénk színeket felváltotta a komor fekete és a bánatos szürke. Ha nem zuhogott volna megállás nélkül az égi csapás, akkor a síri csend lett volna az úr a kihalt civilizáció sírboltján. Kíváncsi lettem volna a régmúlt korokra, kár, hogy engem addigra raktak össze, mire már csupán mi – a fémes testbe öltöztetett mesterséges intelligenciák –, a variánsok maradtunk a Földön.

Lassan megérkeztem a főbejáráshoz. Már várt rám a medikvariánsok vezetője, Doktor MV-61. Éjfekete megjelenése tekintélyt parancsolóan hatott rám, annak ellenére, hogy jómagam is hasonlóan festhettem.

– Ön az új egység, akit vártunk? – szólított meg, miközben végigmért élesen fénylő, zöld szemével.

– Doktor MV, jelentkezem a Meditorony szolgálatára – válaszoltam.

– MVz-223? – olvasta a burkom mellkasrészénél díszelgő írást, ami egyben a nevem is volt – Ön csupán egy nemrég összerakott variáns?

– Igen, doktor, viszont az alapbeállításokat már megkaptam.

– Remek, a központ nem említette, hogy egy „lágykobak” lesz a csapatunk új tagja. ...Na mindegy – legyintett –, jöjjön velem, sok dolgunk lesz még magával.

„Lágykobak”? – gondoltam magamban, de követtem az előljárómat.

Közben végeztem egy gyors keresést az adatbázisomban, ahol kiderült, hogy a semmihez sem értő gépeket nevezték így maguk között a veteránok. Miután beszálltunk a torony üvegfalú liftjébe, már sebesen közeledtünk a munkám fő színtere felé. Doktor MV közben mogorván nézett maga elé, gondolom valami szupertehetségre számított, nem egy „lágykobakra”, viszont kis hallgatás után csak faggatni kezdett:

– Azt azért csak tudja, MVz, hogy miért is küldték ide, nem? – nézett rám kérdőn. Egyenes testtartása, hátul összekulcsolt kezei tekintélyt, egyfajta erőt kölcsönöztek mondandójának.

– Hát én csupán az alapbeállít...

– Csodálatos! – vágott a szavamba. – Nos jól figyeljen! Komoly problémák vannak kialakulóban. Kezdünk kifogyni a nyersanyagból, kezdünk mi is terhesek lenni a Föld számára. Ha elfogy a testünket felépítő anyag, nem fogunk tudni sem karbantartani, sem új egyedeket építeni, a fajunk túlélése veszélybe kerül.

A Meditorony legfőbb célja az, hogy a kutatásunk által kifejlesszük a robotikus elevenszülést, hogy természetes úton tudjunk utódokat nemzeni, hogy az anyagínséget sikeresen túléljük. Muszáj sietnünk, mert az ipari szektor szerint a jelenlegi rendszerben csupán fél évünk van hátra.

– Elevenszülés ...és mindössze fél év? – rökönyödtem meg.

– Bizony, és nem akarom elkészeríteni, de nem állunk valami fényesen. Ezért is kértem erősítést, de ezek szerint minden veterán vagy foglalt, vagy nem átképezhető, így önt küldték, hogy neveljünk ki mi magunk tapasztalt medikvariánsokat. Már ezen is spórolnak – vetette oda gunyoros hangnemben a mondandója végét.

Lassan megérkeztünk a megfelelő emeletre. Doktor MV kilépett, majd sebesen megindult előre. Én szorosán követtem őt. Ízületeink és mozgó testrészeink minden egyes lépésünknél hidraulikusan fémes, dallamos hangot kreáltak. A szürkésfekete falak és folyosók végeláthatatlan labirintusa után végre megérkeztünk a szülészeti részleg ajtajához. Mögötte egy újabb, hosszú folyosó várt minket. Két oldalon elkerített szobák voltak, bennük ágyban fekvő uterusvariánsok kábelekkel teli teste pihentek, pontosan felénk fordítva: lábaik az égből, hasuk hatalmas volt. Sok közülük éppen vajúdott, közel volt a szüléshez. Nem egy már megszült valami formátlan masszaserűséget, ám az semmiben sem hasonlított egy robotikus gyermekhez. Sokan belehaltak a szülésbe, pár rángás után kihunyt szemükben a lézerező fény. Mire megálltunk az egyik szoba előtt, már legalább nyolcvan anyát számoltam össze, akiknek nagyjából a fele elhalálozott. Ezekbe a szobákba fehér köpenyes medikvariánsok léptek be, elhurcolták a tetemeiket és hozták is a következő alanyokat.

– Figyelje csak! – szólt Doktor MV a keresett szoba felé mutatva, miközben az elszállított testeket figyeltem. – Ez egy új kísérlet első egyede lesz.

Ez a variáns is vajúdott, látványos fájdalmai voltak. Hirtelen az egész lény rángatózni kezdett, vadul kapálózott, ordítása fülsüketítő volt. Végül előtört a hasfala mögül egy számomra ismeretlen alakú, formájú, mozgó kis valami. Az anya szeme ekkor fennakadt és kisvártatva úgy járt, mint előtte jó páran. Viszont a kis jövevény továbbra is mozgolódott. Vadul kapaszkodott az életbe.

– Uramisten, ide mindenki! Hát csak sikerült – vidult fel a vezetők.

– Ez meg mi lenne, doktor? – értetlenkedtem.

– Egy hibrid – nézett rám az öreg, fémes mosollyal a szája szélén.

– Hibrid? Mégis miféle?

– Lényegében egy android, amit a mi gépi testünkből és az általunk tárolt emberi DNS-ből alkottunk.

– Te jó ég – kiáltottam fel. – Szóval így tervezik visszahódítani a világot? Egy embergéppel?

A kicsi a halott uterus szétszakadt hasán pihenve másodpercenként lett egyre nagyobb és nagyobb. Mire a szakmai stáb minden fontos tagja ideért, már nagyjából egy tizenkét éves forma gyermeknek tűnt, legalábbis az adatbázisom szerint. Teste szintetikusán változott, küllemét kedve szerint formálta, játszadozott gazdag merítési lehetőségeivel.

– Vegyenek tőle vért, DNS-t, amit csak lehet és a következő 24 órában figyeljék meg. Ha minden rendben van vele, megkezdődhet a kettes fázis.

– Mi legyen a más típusszámú uterusvariánsokkal? – kérdezte MV-61-től az egyik beosztottja.

– Leselejtezhetik őket, a cél most ennek az egyednek a típuszáma. Derítsék ki, hogy miként tudott szülni.

A medikvariánsok bólítottak, majd elhurcolták az androidot, míg az anyját elszállították a szobából. Doktor MV sietősen elindult valamerre, faképnél hagyva engem.

– Mi a második fázis, doktor? ...Mi a második fázis? – kiáltottam utána.

Ő nem állt meg, csupán ennyit válaszolt lassan elhalkuló hangján:

– A lény klónozási folyamata. Örvendjen újonc, mégiscsak van kiút a sötétségből...

* * *

Komótos léptekkel haladtunk a Meditorony egyik legszigorúbban őrzött szintje felé. Dr. MV lézerszem szkennere felberregett, miközben feltárult előttünk a részleg bejárati ajtaja. A rendszer teljesen automatikus volt, amit az acéltorony központi agyagja irányított. Lényegében a torony is egy élő, fémes organizmus volt. Minden ajtó irányítása, minden biztonsági protokoll itt futott össze. Odabent medikvariánsok sürgő-forgó áradata szorgoskodott. Mindannyian valami fontos projektben vettek részt, viszont tetemes hányaduk csakis Alice miatt

tartózkodott itt. Folyamatosan vizsgálták a vastag üvegkalitka innenső oldaláról őt. Vajon mit csinál? Hogyan csinálja? Miért csinálja? Mi a tényleges célja ezzel?

Doktor MV-vel kisvártatva a szobához érkeztünk. Meghökkenítő volt, amit napról napra tapasztaltunk a belső tér történéseivel kapcsolatban. Alice szépen fejlődött. Alig öt nap alatt elérte a szervezete kifejlett állapotát. Rendkívül emberszerű volt, jobban is, mint számítottunk rá. Gondolatalapon tudta teste anyagát és alakját formálni, alakítani, sűrűségét változtatni. A legmegdöbbentőbb az volt, amikor teljesen emberi alakot öltött. Ekkor ragyogóan hófehéres burka szervesnek ható bőrré alakult, amik bársonyosan feszültek telt keblein, széles csípőjén, titkokat rejtő combjain. Hosszú, fényesen szőke haj bomlott derekáig, megbabonázón kéklő szemek villantak fel ígésző tekintetében. Hamvas ajka vonzalmat gerjesztett, csodálatosan fehér fogai és kacér mosolya páratlanná tette őt. Legalábbis a főközpont acéltornyának online archívumából ezt tudtam előkaparni. A régi, elfeledett világban Alice felöltött alakja szépségeideálnak számított volna. Dr. MV nem verte nagy dobra a korszakalkotó találmányát, nem akart pánikot kelteni a variánsok között, így csak pár szerencsés társunk és jómagam férhetett hozzá az elődeink, az emberek teljes, hátramaradt tudásanyagához. Ennek hála, mi láttuk Alice-ban a megtestesült csodát, míg más avatatlan szemnek esetleg közömbösnek, hátborzongatónak vagy torzszülöttnak hatott volna.

– Mit szól hozzá, MVz? Csodálatosat alkottam, nemde? Ő lehet a következő szint – mosolyodott el Doktor MV, miközben alig leplezve fényezte magát.

– Igen, doktor, rendkívüli alkotás – válaszoltam neki –, de, hogy érti, hogy következő szint?

– Hát úgy, hogy az anyaginségen csak egyféleképpen lehetünk úrrá. Velük – mutatott rá, fémcsőjével

– Nem fog még egyszer akkora szerencse érni minket, hogy egy óriási fémalapú aszteroida csapódik a Földre, ami ráadásul évtizedekig el tud látni minket alapanyaggal. Annak lassacskán vége. Csupán egyszeri alkalom volt.

– Szóval, le akarja cserélni a társadalmunkat ezekre az androidokra? – rökönyödtem meg. – Azt hittem, általuk akar megmenteni minket.

– Hm – sóhajtott fel. – Látszik, hogy maga még mindig „lágykő”, mert ellenkező esetben átlátná az egyértelmű összefüggéseket. Az elevenszülés kutatása pontosan ezt szerette volna elérni, de emberi DNS nélkül sohasem tudtam volna megalkotni őt. Látva a képességeit én is átértékeltem az álláspontomat, hiszen számunkra mindig szükségesek lesznek az időszakos karbantartások, az elhasználódott alkatrészek cseréje. Alice viszont önmagát gyógyítja, amihez semmiféle külső anyagutánpótlás nem szükséges. Folyamatosan termelődnek a fémesen szerves sejtjei, osztódnak, fejlődnek. Ő egy tökéletes rendszer. Ki volna az az örült, aki maradna az elavultabb ötletnél, ha ölébe hullik az egyértelmű megoldás?

Biccentettem. Igaza volt, ezzel lehetetlen lett volna vitatkozni. Már így is sok időt és anyagot nyertünk, hiszen az uterusvariánsok tömeggyártása abbamaradt, megrekedt, csupán az Alice-t szülő egyed típusszámának adatait elemezték, próbálták rekonstruálni. A Meditorony fő profilja most már az Alice projekt volt: a klónozás előkészítése, az androidok sokszorosítása és a variánsok lassú leépítése.

– Jöjjön velem, beszélünk Alice-szal! – intett felém doktor MV – Medik-226, nyissa az ajtót! – szólt az egyik medikvariánshoz, miközben felszegett állal elhelyezkedtünk az üvegkalitka bejárata előtt.

A beosztott biccentett és pillanatokkal később már a szobában termettünk. Alice ragyogó keblei és formás alkata fogadott minket. Ő elszégyellte magát és gondolatalapon – testje sejtjeiből – formált magára egy laza kis világoskék hálóinget, formás csíkos zoknival kiegészítve. A vele megosztott adatokból sok mindent leszárt az emberi korok öltözködési és viselkedési normái közül, mégis magányában megfedkezett ezekről.

– Doktor MV, hát újra eljött? – csillant fel a szemében a hirtelen jött társaság iránti vágyakozása. Sebten hozzá is futott és szorosan átölelte, amit a doktor végül szintén viszonzott.

Mivel én első ízben léptem a szobába, kissé idegenkedett tőlem, de végül engem is szívélyesen fogadott. Teste melegséget árasztott, amit a szenzoraim hűen közvetítettek nekem. Ölelése meglepően jólesett, amin nagyon meglepődtem. Mire felocsúdhattam volna a meghökkenéséből, az idő hirtelen lelassult körülöttem. Fura képek kezdtek megtölteni a látóterem. A formátlan, masszaserű alakok egyre élesebb és tisztább látképpé – *emlékképpé*(?!) – alakultak.

A régmúltból felsejlik egy emberkéz alkotta ház egy csendes út szélén, gyönyörű zöld pázsittal, helyes kis fehér kerítéssel, étellel teli, nyüzsgő családdal. A ház előtt egy '72-es Gran Torino terpeszkedik „magabiztos testtartással”. Ugyan régi darabnak tűnik, de hibátlan szépsége egyedülállónak teszi. Belépve a fehér ajtón egy kis előszobába kerülök. A szemben lévő falon egy naptár lóg.

– 2044. április 8. – olvasom fel gépiesen.

Élesen jobbra fordulva az étkező-konyha tárul elém. Az asztal már szépen megterítve: négy hófehér tányér, mellettük ezüst villa és kanál, középen kovácsoltvas gyertyatartó ...amolyan retrós, négyágú. Minden tartón egy-egy hófehér gyertyaszál ágaskodik, apró lánggal a tetején. Az asztalnál két tinédzser lány ül iskolai egyenruhában és viháncolva csipkelődnek egymással és az asztalnak háttal ténykedő apjukkal. A férfi fehér inget, fekete öltönytadrágot és piros nyakkendőt visel. Lábán fekete lakkcipő, arcán derű. Jókat mulat lányai pajkos keckeckedésén, miközben épp harapnivalót készít: ropogós pirítós, hófehér vaj, ízes málna lekvár, gözölgő citromos tea, ...igazi fenséges reggeli.

A megvajazott és a lekvárral kent kenyerek, már a tányérokban hevernek, a tea is ki van töltve mind a négy csuporba. Hozzá is látnának reggelizni, azonban valaki még hiányzik közülük. A helyet foglaló apuka szól az egyik lányának, hogy ébressze fel a hétalvót. Kisvártatva már ketten jönnek ki a szobából. Az anyuka világoskék hálóingje, formás csikos zoknival van megbolondítva. Szőke haja kócos, de így is gyönyörű jelenség, ahogy kéklő szeme szinte vibrál az ablakon beszűrődő, kellemes, reggeli napsütésben. Egy-egy csókot nyom lányai arcára, majd férjéhez érve lágyan végighúzza az ujjait kedvese vállán és leül az egyetlen üres székre.

Miután végeznek az étkezéssel az apa homlokon csókolja iskolába induló tizenéves lányait, majd hozzalát a mosogatóshoz. Női karok szelíd ölelése viszont félbeszakítja a folyamatot. Ő mosolyogva megfordul és már szemtől-szemben áll a feleségével, akinek arca derűs, tervekkel teli. Ajka vérvörösén izzik, sóvárog a férfiért, aki eleget is tesz kérésének.

– Szeretlek, Alice – mondja, megsimogatva kedvese arcát.

– Én is téged, Alex.

Hirtelen véget ért a látomás, ahogy az ölelkezésünk is. Ránéztem az androidra, aki tökéletesen ugyanolyan volt, mint a látomásban szereplő nő. Mik voltak ezek a képsorok? Ki lehet ő és ki lehetek én? Meghökkent arcán láttam, hogy valószínűleg előtte is ugyanezek a képsorok villanhattak fel, és a gondolataiban felsejlő kérdések ugyanúgy áramlottak szüntelenül egész testében. Készítést éreztem, nem tudtam türtőztetni magamat. Lágyan kézen ragadtam őt, majd csak ennyi tudta elhagyni egészben remegő variáns testemet:

– Alice?

– Alex? – válaszolta könnycseppek kíséretében, szabad kezét a szájára tapasztva.

– Uramisten! ...Mi már éltünk egyszer? – kérdeztem megrökönyödve, a doktorra meredve.

Doktor MV hirtelen törte meg az előbbi megmagyarázhatatlan másodperceket és csupán ennyit válaszolt csikorgó orgánumán:

– Lám, lám, jól sejtettem. ...Üljenek le mindketten. Amit most mondani fogok, azt nemigen tudják majd egykönnyen megemésztetni...

Égető nagy éhség

A novella elsőként a C&H Projects „Halálosan szeretlek” antológiájában jelent meg 2023-ban

A huszonnyolcadik születésnapom előtt két évvel kezdtünk el vadásztatni a családdal, meg pár jó baráttal. Ezeken a véres, Valentin-napi játékokon főként vaddisznók után kutatva róttuk a végeláthatatlan, sűrű erdőt. Azon az ominózus születésnapon azonban valami megváltozott. A vadászat végéig minden a megszokott rendben zajlott, apa és én épp egy megsebzett vadkant üldöztünk. Az állat rózsavörös vére látványos nyomokat hagyott maga után, ezért igencsak könnyű volt követni. Ennek ellenére a megszokottnál jóval tovább bírta a hajszát, még beljebb csalogatva minket a bozótosba. Végül egy tisztáson értük utol, már kivérzett, mire mellé léphettünk. Amikor a testet alaposabban szemügyre vettük, különös dolgokat tapasztaltunk. A vaddisznó szőre megkopott és ezer seb éktelenkedett rajta. Orrfacsaró búzt árasztott magából, ami tovább rombolta az amúgy sem szép összképet. Miután leguggoltam mellé, óvatosan megbolygattam egy gallyal a mozdulatlan állatot, amiből undorító, gennyes váladék csordogált.

– Ezt meg mi a fene lelhetette? – ereszkedett mellém az apám.

– Olyan, mintha már rég oszlana – fintorogtam.

Ahogy tovább piszkáltam a testet, valami szokatlanra lettem figyelmes az egyik seb belsejében. Igyekeztem kiszedni onnan azt a furcsa tárgyat, de nem jártam sikerrel. Apám tanácsára megpróbáltam két ujjal kivenni, némiképp rászorítani, majd kitépni az egyre megviseltebb fizimiskájú trófeánkából. Amint sikerült megragadnom, szinte azonnal éles fájdalom hasított belém.

Felugrottam a tetem mellől, és lerántottam magamról a kesztyűt, ami alatt bő pataokban csordogált a vér. Apa előkapott egy rongyot, rátekerte az ujjamra, majd rögzítette a kézfejemre. Miközben ezzel foglalatostokodtunk, az a valami kiesett a tetemből. Ahogy ismét leguggoltam a hüvelykujjnyi méretű, zöld színű féreg mellé, hirtelen megmozdult. Undorító teste szinte lüktetett a földön. Úgy vicsorított felénk véres pofájával, mintha repetát kért volna a húsból. Apám hezitálás nélkül összetaposta. A zöld, gennyes trutymó hirtelen felcsapó szaga még bűdösebb volt, mint maga a vaddisznó.

A táborba visszavezető úton egyre rosszabbul lettem, de ami még különösebb, hogy a bőséges reggeli dacára egyre éhesebb voltam. Tekintetem a kézfejemre pihenő kötésre tévedt, a gennyes váladék átütött a rongyon. A rajtam eluralkodó kellemetlen közérzet miatt nem maradt erőm törődni vele. Csak szerettem volna végre otthon lepihenni. Mire a távolban megpillantottam a többieket, nem tudtam tovább tartani magamat, a lábam összecsuklott, majd hatalmasat puffanva rogytam le a barna avarral borított, kemény földre.

Annyit még láttam, hogy az apám kétségbeesetten fölém tornyosul, miközben a többiek is rohanni kezdtek felénk. Végül a mindent legyűrő fáradtság győzedelmeskedett felettem, és elájultam.

* * *

Ahogy az iménti álmomból felriadtam, az a gyomorforgató látvány fogadott, hogy csapzottan, foszló, szakadt ruhákban és csuromvéresen feküdtem egy nyirkos, sötét helyen. A fejem egésze majd szétrobbant, úgy sajgott. Az arcom kellemetlenül lüktetett, ezért elkezdtem végigtapogatni a kezemmel. Ragacsos vér borította azt is és mindkét tenyerem. Rendellenesen nagyra nőtt körmeim alatt húscsfatok éktelenkedtek. Ahogy komótosan, nagy nehezen sikerült feltápáskodnom, körülnéztem. Vaksötétbe burkolózott a hely, ám meglepően tisztán és élesen láttam a környezetemet. Valamiféle barlang lehetett szűk járatokkal, ősrégi fa tartópillérekkel. Néhol még az elhasznált fáklyák is kivehetők voltak.

Érzékeny hallásom révén hamar felfigyeltem egy csobogó hangra. Elindultam abba az irányba, ahonnan hallani véltem. Röpké másodpercek után már ott is voltam a föld alatti vízfolyam mellett. Lerogytam a földre, hogy megtisztítsam magam. A rám száradt vér vörösre színezte a kristálytisza vizet. A körmeim lassan megszabadultak az alájuk ékelődött húscsfatoktól. A folyó felfrissített, mérsékelte az elviselhetetlen fejfájást. Ahogy végeztem, lassan visszatért a racionalitásom.

Pontosan mit is keresek itt? Hol vannak a többiek? Miért vagyok egyes-egyedül egy barlang mélyén? Kié volt ez az előbbi vér és húscsfat? Talán egy másik vaddisznóé?

Céltalanul bolyongtam a kihalt járatokban, lassacskán kezdtek bizarr emlékképek felvillanni az agyamban. Egy kizsigerelt hulla.

Egy vérfagyasztó sikoly.

Tompa hang, ahogy az élettelen test elterül a földön.

A körmök nyese, cibáló mozdulatai.

Csámcsogás. Mohón habzsoló zabálás. Csontok és inak dallamos ropogása.

A rózsavörös vérben és belsősegekben való fürdőzés tocsogó hangjai, ahogy eufórikus állapotban megmártózom bennük...

Miféle rémálom ez? Mi a valóság és mi a képzelet?

Az engem gyötrő kétségek közepette végül eljutottam egy nagyobb aulába, ahol megszűnt ez a mindent meghódító, végtelen sötétség, és a mennyezetről beszűrődő, oszlopszerű fény megvilágította az indákkal körbenőtt csarnok nagy részét. A tér közepén pedig... letaglózó látvány fogadott. Egy hatalmas kupacnyi hulla hevert ott csapzott rendezetlenséggel. Legtöbbjük darabokban, megcsonkítva. Testüket és közvetlen környezetüket ellepte a vér. Szakadt ruhák és a szerteszét dobált használati eszközök heverték mindenfelé. A látottak alátámasztották legbelsőbb félelmeimet. Az igazság nem eresztett.

A rám száradt vér nem egy állaté volt, hanem az itt veszteglő hulláké. Az előbb még ismeretlen kellek lassan ismerőssé váltak, ám csupán egyetlen letépett kar ragadta meg igazán a figyelmem, amire pontosan ugyanazt a tetoválást varrták, mint a saját jobb karomra. Könnyes szemmel borultam térdre a testrész mellé, majd torok szakadva, őrzítő orgánumon felkiáltottam.

* * *

Sokáig kuporogtam a fal tövében. Távolról vizslattam a hullakupacot, miközben sírás gyötört, majd kisvártatva újra éreztem azt a keserves, gyomorszaggató éhséget, aminek elviselhetetlensége levetkőztette az aggályaimat és megfertőzte a gondolataimat. Látóterem egésze lassan vörösbe öltözött. Zabolátlan ösztönlénnyé vedlettem vissza. Fogaim csattogtattam, körmeim acélkemény fegyverré duzzadtak, hangom torzzá, állatiassá vált. A fejemben megelevenedő hangok erőlesen bíztattak, így elhomályosult tudatom engedett a hívó szónak és az előttem heverő, kecsgetető húskupacnak.

A Fenevad vallomása

*Égető nagy éhséget érzek,
Valakit szerteszét kell, hogy tépjek.
Fejemben felcsendülnek az erélyes hangok,
Rémesen konganak, akár a távoli harangok.*

*Vágyódom a húsert, a zsiger a kenyerem,
Ha nincs mit ennem, karmolom a tenyerem.
Őrület, hogy a vér szaga mit hoz ki belőlem,
Már réges-rég az ördög mellé szegődtem.*

*Nappal minden rendben, a sötétben sóvárgok,
Mire leszáll az éj egyfolytában csak kóválygok.
Bőröm és szőröm magamról mardosom,
A kibuggyanó vért is mohón nyaldosom.*

*Az átváltozás mindig keservesen fáj,
Ordítok is közben, hogy belereng a táj.
Ilyenkor a mindenség is rettegve didereg,
Hisz bennem most a szörnyeteg ténfereg.*

*Nem nézek már semmit, csak az éhség hajt,
Útra kelek hát, követem a menekülő rajt.
Gyors vagyok, zabolátlan, pokoli teremtmény,
Nem menekülhet előlem semelyik élőlény.*

*Leírhatatlan a közben érzett eufória,
Karmom felhasítja, akár az eget az éjfűria.
Húsa csafatokban, a vér a szomjamat oltja,
Én vagyok a csúf világunk halálhozója.*

*Mikor már elteltett a bőséges lakoma,
Elönt a szégyen, s az örület alkonya.
„Mit műveltem, vajon mivé váltam?
Fenevadként egy tetem mellett álltam.”*

*Tavaly történt velem, megmart egy féreg,
Azóta a bőröm is olyan, akár a kéreg.
Korcs életem kioltani már többször is akartam,
Ám sajnos csak a jéghegy csúcsát kapartam.*

*Beletörődtem már, hogy nincs kiutam,
A többiekkel együtt már tavaly elhunytam.
Az emlékeim fakulnak, messze a múlt,
Már akkor is volt valami, ami bennem dült.*

*Égető nagy éhséget érzek,
Újra kezdődik a keserves érzet.
A prédám lüktető ere ingerli orromat,
Vég nélküli éj szövi tovább rút sorsomat.*

A Koncoló

I. Az érme fényes oldala

2040. július 10.

Lomha nyikorgással tárult kifelé az ütött-kopott hermetikus kapu. Ahogy egyre csak szélesedett a kijárat, úgy csapott be az épületbe a délutáni napfény. Közben a napsugarakkal érkező „friss”, radioaktív levegő lassan helyet cserélt a benti, állott atmoszféra penészes bukéjával. Amint elég széles lett az út, a három ifjanc Tököli tizedes kíséretében kilépett a vasútállomás ódon, kissé omladozó, ám az évek során jócskán megerősített kijáratán át. Hamar az egykori vasútállomásból kivezető, vörös lépcsősorhoz értek. Itt kénytelenek voltak maguk elé kapni a kezüket, hogy hunyorgásukat mérsékelhessék.

– Durván süt ez a fránya nap, nemde, Petir? – fordult Márkó kadéttársa felé.

– De bizony, szinte éget, annyira meleg – helyeselt bólogatva a kérdező.

Ahogy sütkéreztek a lassú halál környezetében, a tizedes katonás testtartással lépett eléjük, majd hozzájuk intézte az utolsó eligazítás szavait:

– Három nap múlva ugyanitt találkozunk. Legkésőbb este tíz órára legyetek itt, vagy már nem nyitjuk ki a hermetikus kaput! A felszereléseket még egyszer ellenőrizték, a gázmaszk megfelelően illeszkedjen. Nem vészes a sugárzás, a levegő is csak enyhén mérgező, de azért ne tegyék ki magatokat feleslegesen neki. A célállomásnál, ha kedvetek tartja, az éjszakát tölthetitek maszk nélkül, de amint felkel a nap, le ne merjétek venni! Továbbá ne feledjétek, hogy ez már éles bevetés, ez már maga a záróvizsga, ami kötelezően teljesítendő ahhoz, hogy teljes jogú Tisztogatók legyetek. Ismétlésre nincs lehetőség, mert a kinti körülmények között sem lesz második lehetőségetek, ha egy mutáns letépi a fejeteket.

A tizedes fel-alá járogatása, csizmáinak kopogó hangja a félelem érzetét indukálta bennük.

Most először leszünk teljesen magunkra maradva. Ha gond adódik, nem lesz, aki segítsen – elmélkedett Márkó.

Közben, már így folytatódott a „lelkesítő” beszéd:

– Az elmúlt pár hónap csak erről a pillanatról szólt. Legyetek ügyesek, és nehogy vissza merjétek kullogni a bestiák skalpjai nélkül. Ti vagytok az egyik legutolsó hármас csapat, akikből még valamire való fegyveresek lehetnek, úgyhogy ne hozzatok minket kellemetlen helyzetbe! ...Sok sikert srácok! – zárta a szavait egy tisztelgés kíséretében, amit azonnal viszonztak.

Amikor Tököli tizedes visszaindult az épület óvó védelme felé, Márkó még utánakurjantott egyet:

– Tizedes, kérem még egy szóra – lépett utána párat. A társai a lépcsősortól feléjük fordultak.

– Igen, kadét? – nézett rá szúrós szemmel a tisztas.

– Az apám, a százados azt ígérte kikísér. ...Megint elfelejtette? – komorodott el. Jól esett volna neki, ha ő is sok sikert kíván.

– A mai nap folyamán én is portyára indulok Kovács századossal és Ruszkival. Annak a folyamatnak az előkészületei épp zajlanak, így a parancsnok igen elfoglalt. Sőt az is kérdéses, hogy egyáltalán én foglak-e várni titeket, amikor visszajöttök. Ám ne aggódjatok, ha minden kötél szakad, majd Komancs tizedes beenged titeket...

– Értettem – válaszolta elérzékenyülve Márkó, ami szerencséjére alig volt kivehető a szebb napokat látott maszk mögött.

– Fel a fejfel kadét, a beavatáson már biztosan részt tud venni! Most már viszont indulás! – parancsolta Tököli.

– Igenis, uram – hangzott a válasz kórusban.

Azzal a tizedes már vissza is tért a hermetikus kapu mögé, majd a két ajtónálló őr segítségével bezárták a megmozdulni alig akaródzó, lomha „szörnyeteget”.

Miután hármасban maradtak, Márkó erőt véve magán sóhajtott egy nagyot, és elhatározta, hogy mindent belead és büszkévé teszi a századost.

Skalp nélkül haza nem térek.

Odalépett a társai mellé, és így szólt hozzájuk:

– Semmi pánik, már ezerszer csináltuk ezt, most sem lesz gond. Csak a megbeszéltek szerint végigkutyagolunk fél Győrön, majd három fecsegőskalpot összeszedünk, és két szempillantás alatt haza is érünk.

A többiek helyeslően bólintottak, majd libasorban nekivágtak a Révai Miklós utcának. Egyenletesen kopogtak a katonai csizmák, fényesen villogott a terepszínű kezeslábas öltözkékének szívtájékára felvarrt KEKI embléma. Szinte ringatózott a Makarov-pisztoly és a vadászkés a derékövükön, ahogy a Városháza

irányába meglódultak. A gázmaszkok lassan párasodni is kezdtek, pedig alig vetették bele magukat életük legmeghatározóbb eseményébe. Azért annyira mégsem volt egyenletes haladásnak nevezhető a nyílt terepen történő közlekedésük, mert amerre a szem ellátott mindenfelé szétrozsdásodott autók egész serege állta útjukat, bennük számtalan, foszlott ruhába öltözött, „alvó” csontvázzal. Gyerekek, felnőttek, de itt-ott még háziállatok is voltak közöttük. Olyan hatást keltettek, mintha csak most indultak volna kocsikázni egyet, mondjuk, a Balatonra, vagy ki tudja merre.

Fogalmam sincs, hogy lehetett ezekkel a szétrohadt „bádogdobozokkal” bármerre is eljutni. ...Jobban belegondolva, ezek az egykori emberek egy másik világ, más szabályai szerint éltek. Amennyire nekünk az ő világuk, úgy nekik a jelenlegi helyzet lenne megbotránkoztató – konstátálta Márkó.

Már csaknem harminc éve vesztegelhettek ugyanezen a helyen. A „várakozó” halottak táskái, felszerelései ugyan már nem voltak a helyükön – a kutaszok már rég kifosztották a terepet – de még egész rendezetten pihentek az autókban. A pár betört üveg, felborult autó, a mindent átható rozsdaszag hüen prezentálta az idő múlását.

Az idő sosem hal meg, bármilyen eseményen képes tovább lendülni. Egyébként sosem értettem ezt a „modern” kornak nevezett maszlagot, hiszen, ha olyan jó volt az élet annak idején, miért kellett elpusztítaniuk mindent? Azért, hogy mi, mint a jövő generációja, a föld alatt senyvedjünk, nem ismerve az elődeink szép, tiszta világát?

Közben, ahogy haladtak mind előbbre és előbbre, folyton csak nehézségekbe ütköztek. Ugyan egy darabig még volt egy szűkös folyosó a gépkocsik között, amit használhattak átjáró gyanánt, ám utána lelassult a menetelésük. A gépkarabélyákat, amelyeket a felszíni kiruccanásra kaptak, állandóan a hátukra kellett akasztaniuk, hogy átevicélhessenek a járművek szűnni nem akaró sáncán. Nagy nehezen azért sikerült elkészalódnium a régi polgármesteri hivatal elé. A monumentális épületre ráfért volna egy kiadós tatarozás, de ki csinált már manapság ilyet? Mindenki tisztes távolból nézte inkább végig, ahogy apránként széthullott a régen látványosság számba menő épület. Szinte minden ablaka ki volt törve, a vakolat is inkább már csak a földön hevert, mint az eredeti helyén, na meg jó pár golyó ütötte nyom is éktelenkedett a fal számos részén a sűrű, mutálódott indákról nem is beszélve. Azok szinte mindent behálózva, elnyelték a falak tetemes részét. Az épület előtti KEKI romtábor meg csak tovább rombolta a megtépázott tájképet. A tábor sötét múltján sokat lehetett töprengeni:

– Itt aztán nagy csetepaté lehetett annak idején. Jó párszor elsuhantunk errefelé az apámmal, de akkor mindig vaksötét volt, vagy sebtében haladtunk, így csak most látom az épület valódi külsejét – nézelődött a termetes Borba.

– Sokan meghalhattak... A katonaság biztos nem nézte jó szemmel a kéretlen látogatókat – szólt közbe az alacsony, szikár Petir.

– Én nem látok semmi érdekesítőt ebben, ez is csupán egy újabb kihalt tábor, semmi más... Az idő nem nekünk dolgozik, hamarosan sötétedni fog, addigra ott kell lennünk a főportánál. Nem akarnék kellemetlen társaságba botlani – utasította rendre a többieket. – Innentől már legalább könnyebb lesz az út, mert, ahogy látom a roncsáradat szépen lassan ritkulni fog.

– Igazad van, Márkó, a faterjaink már biztos kipakolták az egészet, felesleges lenne itt időzni. Majd legközelebb szétnézünk – helyeselt Petir –, de azért az milyen durva már, hogy az idő, hogy megette azokat a zöld ponyvákat, a homokzsákokat, meg úgy en bloc mindent.

– Hát igen... Az egyre sűrűbb savas esők, a folyamatos nyirkos közeg nem tesz jót semminek. A levegő is gyomorforgatóan állott és kesernyész szájíz okoz, még a maszkon keresztül is. Ti nem érzitek? – pillantott feléjük.

Borba meg Petir összenéztek, aztán az alacsonyabb rákérdezett:

– Ezt meg honnan tudod ilyen részletesen elemezni?

– Apám sok mindent tanított nekem, a régi világ szabályairól... Lényegtelen. Haladjunk! – zárta rövidre a témát Márkó, miközben magában füstölgött: *Hihetetlen, ha rajtuk múlna sosem érnék el az úti célt.*

A Baross Gábor felüljáró alatt haladtak tovább a Révain, ahol a régi buszvégállomásra lyukadtak ki. Itt körülbelül ugyanaz a látvány fogadta őket, mint eddigi útjuk során: csúnyán tönkrement autók, buszok, kevés törmelék az út szélén a lassan omladozó épületekről, de szerencsájukra továbbra sem láttak semmi „szokatlant”. Az ütött-kopott sugázmérő mutatója, amit még Tököli nyomott Márkó kezébe, néha ugyan kiugrott, de számottevő eltérést nem mutatott. Az okítások sokaságából emlékeztek arra, hogy optimális esetben jó darabig nem is találkozhatnak semmi különössel, hiszen a KEKI kilométereken át kipucolta a veszélyt okozó tényezőket.

Ezért is érte őket váratlanul a Gárdonyi Géza útra történő ráfordulás után feltáruuló látvány. A szemben lévő épületeken graffitivel volt többszörösen is felfestve a KEKI-vel szembeni éles ellenszenv bizonyítéka. Valószínűleg a városban egykor vegetáló lakosság maradéka „örökítette” meg az akkori állapotokat.

Volt ott mindenféle trágárabbnál trágárabb mondat:

„Halál a KEKI-re!”; „Dögöljete meg a pokol legmélyén!”; „Ugyanúgy meghaltok majd, mint mi!” és ehhez hasonló „jókívánságok”.

– Erről beszélt nektek valaha bárki is? – kérdezte Petir, miközben kimérten, gépkarabélyaik megnyugtató szorongatásával haladtak a falfirkák mellett a líkőrgyár irányába.

– Semmiről nem tudtam – kezdte Borba. – A faterom említette, hogy nagy volt a feszítő köztük, meg a magára hagyott lakosság között, de hogy ennyire elfajult volna a dolog, azt nem gondoltam volna. Fura, hogy ezeket a dolgokat ennyire elhallgatták előlünk. Mintha szégyellnék a történeteket.

– Neked sem mondott semmit az apád, Márkó? – kérdezték tőle, miközben rásandítottak. – Most ő a vezetőnk.

– Én is csupán annyit tudok, mint ti, srácok, bár számomra is sok minden fura.

Márkó valahogy sosem hitte el az összes szóbeszédet, amit az elmúlt években hallottak az elődeiktől. Ugyan csak 18 éves volt, ám ennyi idős létére sok mindenben hasonlított az apjára. Az ő ritka értékes vezetői erényei kezdtek felcsillanni benne. Mindig is próbálta összetartani a többieket, hatni rájuk, csapatot kovácsolni, mert nagyon elkélt még egy ösztönző, vezető egyéniség közöttük. A szörnyeteggé vedlett világban nagy szükség volt a határozott döntéshozókra. Főleg úgy, hogy alig harminc év alatt szinte teljesen elfogyott ez a csoportosulás.

Annak idején a KEKI a vasútállomás alá vájt szűkös földalatti bunkerbe menekült le, mikor kezdett elfajulni a felszíni tábor helyzete. Még ha egymás hegyén-hátán is, de a 437 ember primán elfért. Elkezdtek önellátóvá válni, hiszen tudták, hogyha a boltok egyszer kiürülnek mind éhen vesznek. Próbáltak egy erős közösséget alkotva túlélni, megerősödni. Aztán persze szép lassan jöttek elő a gondok. A **Katonai Elhárító és Kutatóintézet** ma már egy betegeskedő, megtépázott csoportosulás lett alig 70 fővel és ezek a számok lassan, de biztosan csökkenő tendenciát mutattak. Körülbelül tíz éve nem született egyetlen gyermek sem a közösségben. Márkó és társai voltak az utolsó, még valamire való generáció, hiszen az utánuk jövők már gyenge, betegeskedő, ágyhoz kötött élőhullák lettek. Valószínűsíthetően a korlátozott higiénia, a gyógyszerek apadása és a kiegyensúlyozatlan étkezés mind-mind kiemelt tényezője lehetett ennek a problémának.

A leggyengébbek szenvedéseit látva a szülők inkább a felszínre „taszították”, hátra hagyták gyermekeiket, minthogy ebben a mocskos világban kelljen haldokolva vegetálniuk. Kovács százados az egyik utolsó volt, aki nem akarta ezt a kegyetlennek tűnő hagyományt alkalmazni saját lányán, Márkó húgán, hanem mindent megtett azért, hogy megoldást találjon neki egy csodagyógyszer formájában.

Lili az eddigi élete nagy részét ágyban fekvéssel töltötte. Deréktól lefelé nehézkes volt számára a mozgás. A lábai egyszerűen nem engedelmeskedtek neki úgy, mint ahogy azt ő szeretne volna. Márkó minden egyes nap meglátogatta őt, izgalmas történeteket mesélt neki, biztatta, hogy minden jobbra fordul egyszer, bár maga sem hitt ebben igazán. Főleg az anyja halála után lett szkeptikus. Az is már legalább 10-12 éve történhetett. A kislány a többi beteggel együtt el volt különítve egy gyér fényű karantén szobában, óvintézkedés gyanánt. A százados fia sejtette, hogy más van emögött, de mit tudott volna tenni ellene? Hisz az apja sem volt már a régi, tőle se várhatott sok segítséget. Egyedül a közös éjszakai portyázásaik során tudott együtt lenni vele, ám még ezen alkalmakkor sem volt túl bőbeszédű az atyja.

Régebben többet foglalkozott velem... Mára mintha csak púp lennék a hátán.

A parancsnok egyetlen funkciója annyi volt, hogy a nem létező csodagyógyszer utáni elkeseredett kutatást járta végig nap nap után. Minden újabb kudarc után, esténként ugyan kiégve hajtotta álmokra a fejét, ám amint új nap virradt, ismét motivált emberként nyitotta ki a szemét, és szüntelenül mantrázta magában a „ma végre sikerrel járok” mondatot. Teljesen beletemetkezett ebbe, így már nem maradt ideje a saját fiára.

A hanyagságából adódóan Márkó azt is csak az apja társaitól tudta meg, hogy miképp halt meg az anyja. Már alig emlékezett rá, hogy hogyan is nézett ki, milyen volt a mosolya, a hangja, a melengető ölelése. A százados is azóta változott meg gyökerestől. Hosszú órákra, de akár napokra is bezárkózott az irodájába és szinte rá kellett törni az ajtót, ha engedélyeztetni akartak vele valamit. Persze remek vezetői erényeket mutatott fel, nagyon jó meglátásai voltak a portyák során, a legtöbb mutánszal is ő végzett, de egyre zárkózottabbá vált és ezt a fia is érezte. *Pedig ki tudja – töprengett el néha Márkó –, hogy hol tarthatnék tudásban, tapasztalatban, ha végig úgy foglalkozott volna velem, mint tette azt évekkel ezelőtt.*

A kadétek emlegetett vizsgafeladatára visszatérve: ugyan egyénileg kellett helytállniuk, de közösen is dolgozhattak. A folyamatot félvállról venni nagy botorság lett volna, mivel a fecsegőket, ezeket a hatalmasra nőtt, szőrös, kutyaszerű patkányokat vehemens bestiáknak tartották. Mindenki tudta, hogy félnek az embertől, de ha kellett, akár halálos sebet is tudtak ejteni még egy tapasztaltabb veteránon is. Márkónak már

volt szerencséje megölteni egyszer egy fecsegőt, viszont a többiek még tapasztalatlanok voltak e tekintetben, így még inkább felértékelődött a csapatmunka jelentősége.

Lassan elevickéltek a Győri Likörgyár romos bejáratáig. Nem tévedtek, szépen ritkultak a gépjárművek, egyre tisztább és átjárhatóbb volt a tervezett útvonal. A hullák a gépjárművekben továbbra is szinte szügeráltak, farkasszemet nézve velük, így a százados fia azzal szórakoztatta magát, hogy elképzelte, ahogy ezek az aszott testek egyszer csak felélednek és beröföntve a szétrohadt autóikat a harminc évvel ezelőtti célállomásuk felé indulnak el. Mintha csupán tartottak volna egy extrém nagy pihenőt, ám már szedelőzködnek is és halad is tovább a vakáció. Gyermeki játékát csupán másodpercekig űzhette, hiszen nem volt idő ezekkel a badarságokkal foglalkozni, mert ugyan azt mondták, hogy a városnak ez a része kihalt, azért jobb volt biztosra menni és ébernek maradni egészen a célállomásig.

Ahogy kémlelték a terepet valami megint szemet szúrt számukra.

– Srácok, ezt nézzétek – guggolt le Márkó a szétrepedezett, mindenféle fura dudvától tarkított betonon lévő folt mellé. Óvatosan megkapargatta a vadászkése hegyével az említett részt, majd a többiekre nézett –, ez szinte biztos, hogy friss vérnyom. Egy-két napos lehet.

– Ugyan már, az lehetetlen – guggoltak le mellé a társai.

– Pedig már nagyon sokszor láttam ilyet, a faterral meg Tököli tizedessel való portyák során – erősködött.

– De hát azt mondták többször is, hogy kábé három kilométeres körzetben biztosítva van a vasútállomás környéke. Nem hiszem, hogy hazudtak volna nekünk. Kizárt, hogy mutáns be tudna lopózni anélkül, hogy észrevennénk, hiszen gyakran vannak kint tisztogatáson az embereink – elmélkedett Borba.

– Egyre furábbak ezek a dolgok, srácok, valami belső sugallat, egy rossz érzés azt mondja nekem, hogy nem igazán az a helyzet itt, mint amit lefestettek nekünk a megbeszéléseken – tápázkodott fel Petir, miközben a gépkarabélyát a szokásosnál is erőteljesebben markolta meg és gyanakvó tekintettel szemlélte a terepet.

A másik kettő is hasonlóan tett, mikor is egy messzi, de jól hallható állati üvöltés harsant fel. Petir egyre ingerültebb lett, ám próbálta nyugtatni magát, amit a többiek is észleltek.

– Nehogy rálőj itt valamire fényes nappal, mert biztos, hogy idevonzod a háрпиákat! Te is tudod, hogy azok nappal jobbra alszanak, de bármikor felugranak egy kis „harapnivalóért”. Egy kis pisztolydurrogtatást egyenesen meghívásnak vesznek. Ne hozd ránk azokat a dögöket! Te is tudod, mi a szabály: Ami halálosan veszélyes, az csak este erélyes – veregette meg Petir vállát Borba, mire az leeresztette a fegyvert, majd ugyanazzal a lendülettel továbbiramodtak, figyelve az életet jelentő inkognitó fenntartására. *Jobb lesz még inkább sietni* – elmélkedett Márkó. – ...*A tisztogatók mindig azt tanították nekünk, hogy bármilyen szar a szituáció, bármennyire is bebasz a gebasz, semmi esetre sem szabad felvenni a harcot ezekkel a lényekkel.*

Igaza volt a kadétnak. Jobb a menekülés mindennemű verzióját bevetni, csakhogy szem elől té vesszék az embert ezek a hórihorgas, szürke páncéltollazatú nagyra nőtt madarak. A legbölcsebb síri csendben araszolgatni, megbújni, kerülni a figyelmet, ha hárpia van a közelben.

Ennek tudatában ők is óvatosabbak lettek. A falhoz simulva, a gépjárműroncsok, egyéb akadályok fedezékében, itt-ott hasalva haladtak, vagy folyamatosan az eget és a környező tájat kémlelve araszoltak előre az ETO stadion felé. A gázálarcok párában úsztak, és hiába volt már késő délután, a nap ereje teljében izzott, csakúgy verejtékeztek a teljesen zárt katonai felszerelésben. Egy négyzetcentiméternyi testfelületüket sem érte közvetlenül a napfény. Az efféle ruházat kötelező volt a felszínen, mert sem a mérgező levegő, sem a radioaktív sugárzás nem tett volna jót egy élő szervezetnek.

Ezek a kelletlen környezeti tényezők a szél munkássága folytán terelődtek Győr felé. A Budapestet ért atomtöltet okozta radioaktivitás erre vonuló részecskéi nemcsak az egykori megyeszékhelyet, de a környező területeket is megfertőzték. Az apáik viccesen „beporzásnak” hívták ezt a folyamatot.

Közben már csak pár száz méterre lehettek a stadion bejáratától. Az egész terebélyes, még mindig monumentálisnak számító épületet akkor látták életükben először. A tisztogatók a portyák során direkt elkerülték ezeket a helyeket, pedig régebben, amíg a háрпиák meg nem jelentek, errefelé volt az úgynevezett „bejáratott vizsgakörnyezet”, ahol élesben bizonyíthatták a kijelölt fiatalok, hogy alkalmasak-e a felszínen járásra, vagy jobb, ha a bunker biztonságában maradnak, más szerepkörben kamatoztatva a tudásukat. Ma már inkább az életben maradás vágyától vezérelve kerültek el ezt a terepet.

Márkó kezdeti félelme izgalommá változott, ahogy a tekintélyes méretű épületet szemlélte.

Hihetetlen, hogy az emberiség mikre volt képes. ...Apa valami „fociról” beszélt, amit ebben az épületben játszottak. Két csapat labdát kergetett, a többiek meg nézték őket. Érdekes és egyben érthetetlen.

Merengése végeztével bátorságtól túlcsoordultan közelíteni kezdtek a főbejáratához. Azt már tisztán látták, hogy valami irlgalmatlan nagy jármű csapódott bele a stadionba, szétzúzva annak tetemes részét. Ez legalább hiteles információ volt a számukra.

- Ez az a bizonyos légi jármű, ugye? – kérdezte Petir ámuldozva.
- Utasszállító – javította ki Márkó.

Ahogy továbbhaladtak volna a főbejárat felé, valami egészen rémisztő látvány tárult eléjük. Jobban mondva Borba volt a szemfüles, aki visszahúzta elbambult társait, épp az utolsó utáni pillanatban. Először értetlenül néztek rá, de ő szájra tett mutatóujjal csendet intett és rámutatott váratlan akciójának okára.

Ezt csúnyán benéztem volna – döbbszent meg Márkó.

Egy hárpia volt az, méghozzá egy kifejlett egyed, teljes valójában. Legalább öt-hét méteres szárnyfeszítvája lehetett. Álló helyzetben simán elérhette a háromméteres magasságot is. Azon nyomban lebuktak a stadion egy nagyobb törmelékdarabja mögé, ami nagy valószínűséggel a becsapódott repülő által került épp arra a helyre, ahol most vesztegeltek.

– Ha ez észrevesz minket, nekünk befellegzett. Lapuljatok, ahogy csak tudtok – suttogta Márkó a bestiát kímélve.

Petir félelemtől reszketve, csontig hatoló rémülettel fürkészte az eseményeket. A percekkel ezelőtt hallott hatalmas üvöltés újból felharsant, ám ezúttal sokkal közelebből. Ahogy a kadétok, úgy a stadion oldalán mászkáló hárpia is a játéktér felé fordult. Lassan elkezdett mászni felfelé, méretes karmait a stadionba mélyesztve szökkent egyre magasabbra, majd mikor kicsit oldalra fordult, a feltáruuló látványtól megfagyott az ifjú katonákban a vér.

A sátni lény ugyanis nem csupán egy hárpia volt, hanem *a* Hárpia.

Sosem gondoltam volna, hogy a saját szememmel is láthatom Őt – bámulta Márkó. – *Igazi „sztár” a csoportunk elbeszéléseiben, akiről jobb inkább csak történeteket hallani, mint mesélni. Már, ha akad túlélő egyáltalán, aki sztorizgathat róla.*

Az „ismertetőjegy” egy emberszerű lény volt a hárpia hátán. Kezeit, lábait mélyen a madár tollazatába mélyesztve szinte egyé vált a bestiával. Nem lehetett több 8-10 éves formánál a „gyermek”, vagy bármi is volt az. Ilyen messziről mintha kislánynak tűnt volna számukra. Hosszú, szőke haja legalábbis erre engedett következtetni. A gyermekszerű lény sűrűn forgatta a fejét. A felerősödő szél meg-megdobta ritkás haját. Abban a pillanatban, ahogy pont feléjük nézelődött, nyomban lebuktak a fedezékük mögé. A hárpia közben megunt a stadionon csüngést, elrúgta magát a faltól és az égbe emelkedett, félelmetesen gyors mozdulatokkal. Ténykedése nyomán jókora darabok hullottak le a lassan széteső épületről az indás földre.

– Vajon mit vett észre? El nem tudom képzelni. Egy fecsegő nem adhat ki ilyen hangot. Vagy rosszul tudom? – elmélkedett Borba társaira sandítva.

– Srácok, lehet, hogy nem kellene bolygatnunk ezt a témát. Nem biztos, hogy túlzottan örülni fogunk annak, amit bent találunk – ellenkezett Petir.

– Ne tégy úgy, mintha téged nem érdekelne, plusz jelentenünk kell minden rendestől eltérő eseményt. Ha már eddig eljutottunk, ne most hátráljunk meg! Ketten sokkal kevesebb eséllyel tudjuk elvégezni a feladatot – győzködte megingott társát Márkó.

Petir színpadiasan lerakta a gépkarabélyát a fedezékük mellé, majd az apró kavicssal borított betonra ülve visszavágott neki:

– A semmiért nem akarok megdöglenni. Ha észrevesz ez a bestia, élve felnyársal minket. Inkább egész napom a gombatenyésztők között töltöm a biztonságban, mint a nyílt terepen ezek közt.

– A közösségért tesszük mindezt, azért, hogy minél tovább túléljünk – förmedt rá Márkó –, de tudod mit? Elmondom az igazat, hátha te is észbe kapsz.

Márkó is letámasztotta a saját fegyverét, leült a poros földre, hátát a törmeléknek vetve. Várt egy pár másodpercet, majd elkezdte beavatni társait a nem publikus tényekbe:

– Igencsak szar a helyzet, sőt nagyon is szar – meredt maga elé. – Szinte már minden élelmet feléltünk a környező területekről. A patkányok is egyre ritkábban bukkannak fel, a tenyésztett példányok meg szinte mind elpusztultak, valami ragályos kórságtól. Már minden fertőzött, a víz is lassan fogyaszthatatlan. A gombatenyésztünk fele nemrég rohadt le.

A társára nézve, erélyesebben folytatta:

– Amíg te abban ringatod magad, hogy elvegetálsz a bunker biztonságában, kizárod a külvilágot, addig a környezetünk épphogy mozgolódik.

– Csak nem azt akarod mondani... – harapta el a mondatot a guggoló Borba.

– De bizony azt ...nemrég a Mutánsköd is mozgolódásba kezdett. Ez az igazság. Hamarosan körbe zárja a várost és akkor nekünk lőttek. Tudom, hogy sokan nem hisznek benne, hogy az a valami, azaz élő akármilyen, anomália, vagy ki tudja mi a fene, tényleg valós-e, de én meg hiszek az apámnak és Tököli tizedesnek.

Ők már többször is megjárták a ködöt, de azt nem kötötték az orromra, hogy mit láttak benne. Egy biztos, valami olyasmi lapul meg ott, ami csak arra vár, hogy a tejszerű massa teljesen körbeöleljen minket.

– Ha ez megtörténik, ember nem lesz a Földön, aki élve megússza a dolgot.

– Pontosan! Örülök, hogy legalább te átérsz a helyzet súlyosságát – biccentett Borba felé, majd újra a kuporgó és látványosan reszkető Petir irányába fordult. – Azért is küldtek most ki minket, mert annyira emberhiány van, hogy szinte mindenkit le akarnak tesztelni, hogy ki az, akire fegyveres szinten is számítani lehet, ha harca kerül a sor. Mindent számításba kell venniük. Napok kérdése és végünk, ha nem vesszük kezünkbe az irányítást. Aki nem tud harcolni, aki nem tud velünk tartani, azokat egy hét múlva agyonlövik. Inkább a golyó általi halál, mint az élve felfalás, marcangolás satöbbi... Amúgy is mészárlás lesz. A kérdés csak az, hogy a több liter kifröccsenő vérben a miénk is benne lesz-e?

A többiek döbbenten hallgatták a szavait.

– Te meg mi a fenéről beszélsz, Márkó? Ez tényleg igaz? – kérdezte megrökönyödve Borba.

– Teljesen – válaszolt, majd megragadta a karabélyát. – Az apám pár napja avatott be a részletekbe. Már most is a kimenekítést szervezik. Ennyi volt, lépnünk kell!

– Akkor kurvára mindegy mit teszünk. Ha nem a köd, majd a bestiák elintézik. Mi más várna ránk...? ...és hány emberrel számolnak? Mi benne vagyunk egyáltalán? – feszegette a kérdéseket Petir.

– Eddig 40 embert számoltak össze, ha mind levizsgázunk, akkor 43-an leszünk. Ennyien lehetünk képesek életben maradni a felszíni áthaladás során... Szóval mindent bele, nem akarnám egyikőtöket sem elveszíteni.

– És a húgoddal mi lesz? Alig tud járni, menekülni meg egyáltalán nem. Őt is lelövik? – kérdezték.

– Nem, dehogyis. Apám bízik benne, hogy hamarosan talál valami gyógyszert, ami segíthet majd rajta. Ha minden kötél szakad, majd én magam fogom kimenekíteni a karjaimban – mondta erőlesen.

Petir mélyen magába roskadt, behunyta a szemét, majd imát kezdett el mormolni, miközben még egy, az előzőnél is félelmetesebb visítás szűrődött ki a stadion belsejéből. Mindhárman halálsápadtak lettek, még a fohászkodó is megtorpant egy pillanatra, de végül csak befejezte a Miatyánkot. Erőt vett magán, megragadta a gépkarabélyát, majd újra az épületet kezdte fürkészni másik két társával egyetemben.

– Jól van, srácok. Most, hogy már ti is tudjátok a teljes igazságot, mindenképp be kell mennünk a stadionba és meglesni, hogy mik ezek a halálsikolyok, mert igencsak erre fog a csoportunk elhaladni. Hátha fontos információt tudunk szerezni a többieknek.

Borba és Petir biccentettek, majd kimért eleganciával megiramodtak a bejárat felé. Ólomléptű pillanatok sokasága után végre megérkeztek a célhoz. Itt meg is torpantak, majd egy szentségtelenség után konstataáltak, hogy az ajtó zárva van, ráadásul belülről.

Mit is képzeltünk... Már megtanulhattuk volna, hogy a felszínen nem létezik nyitott ajtó. Ha valami mégis úgy tátong, az már régen rossz előjel...

Borba nem nagyon zavartatta magát – ő már nagyon bent akart az épületben lenni –, úgyhogy hirtelen gondolattól vezérelve fogta a gépkarabélyát, majd egy gyakorlott mozdulattal beverte az ajtó üvegét, és eltávolította a belülről beékelt vascsövet, ami kint tartotta őket, mint hívatlan vendégeket.

– Ez most komoly? Itt röpködnek a háripiák, te meg céltáblát rajzolsz a seggünkre? – förmedt rá a százados fia.

– De bejutottunk, vagy nem? – mosolygott rá a fél fejével magasabb társa – Meg hát azok fényében, amiket az előbb mondtál, jobb nem teketóriázni és merészebbnek lenni.

Márkó kelleetlenül biccentett. Mivel a zaj hatására mozgolódást érzékeltek az égen, gyorsan bementek a létesítménybe és visszazárták az ajtót az „eredeti” állapotába. Bent mindenfelé barikádok sorakoztak, amiktől nem igazán látták a következő átjárót. Figyelmeztették egymást a törött üvegekre, egyéb olyan dolgokra, amire jobb volt nem rálépni. Mivel továbbra sem tudtak tájékozódni, ezért jobbnak látták, ha rövid időre szétválnak, csak hogy gyorsabban felmérhessék a terepet.

Ahogy Márkó betért az egyik oldalsó helyiségbe, egy felborított, ütött-kopott íróasztal mögött egy fura lyukra lett figyelmes. Olyasfélére, amit nem igazán látott még előtte. Eltöprengett: *A földbe vájt üregek bejáratai, amit például a bodrik is előszeretettel használnak, mindig valamilyen dőlésszögben, oldalirányban ágaznak el... Ám ez a lyuk lefelé tart, méghozzá élesen.*

Közben leguggolt a fura vájat mellé, amit alaposabban is tanulmányozni szándékozott. A lyuk pere-ménél valami nyúlós tócsára lett figyelmes. *Mi a fene ez...? Valamiféle állat nyála volna?* – morfondírozott.

Borba pisszegése rángatta vissza a töprengésből; megtalálták az átjárót. Márkó így nem is habozott tovább, félbehagyta az előbbi tevékenységét és a társa után iramodott.

Majd később átgondolom a látottakat.

Az újraegyesült csapat lassú óvatossággal átevic kélt az átjáró utáni épületrészen is. Precízen kerülgeték a padlón heverő, eldobált tárgyakat és kisvártatva már a stadion gypét kémlték biztos fedezékükből. Nem lehettek felkészülve arra a látványra, ami ott fogadta őket.

A stadion bal felét szinte teljesen elfoglalta a már említett repülőgép roncs. Az a terület dugig tele volt alkatrészekkel, burkolatdarabokkal, csontra lekopasztott holttestekkel és csaholó bodrikkal. Ez utóbbiak épp az üvöltő fenevad felé közeledtek.

– Ezek a redvás korcsok mindenhol megtelepszene? – mérgelődött Petir.

Na, igen a bodrik. Az egész környék hemzseg tőlük. Az erélyes fellépéstől tartanak, de ha megérzik a félelem kesernyés bűzét, nagy gondba is keveredhetünk.

Ezek az apró, de annál idegesítőbb lények mutálódott kóborkutyák voltak. Termetre és első ránézésre nagyban hasonlítottak a régi idők apró természetű, keverék kutyáira, azzal a kiegészítéssel, hogy azoknak közel sem voltak ekkora fogaik, illetve a mellső végtagjaikon ekkora karmaik, mint ezeknek. Ráadásul azok a jellegzetes, tumorszerű, elszarusodott kitüremkedések is igen egyedivé tették őket, melyek véletlenszerűen borították a testüket. A látásuk szinte minden esetben bánta ezeket az elváltozásokat, de a szaglásuk és a hallásuk páratlanul éles maradt.

Nem lehettek többen tíz egyednél, de ahogy keresték a zaj forrását, mint a most szabadult véredek, az több mint ijesztőnek hatott onnan fentről, ahonnan a fiatalok kiszúrták őket. A stadion közepén egyébként kör alakban több tucat ütött-kopott sátor helyezkedett el, némelyik beszakadva, foltosan, a roncs darabjaitól megtépázva. A sátrak között legalább negyven, de lehet, hogy még több, keresztfával ellátott sír hevert.

– Szóval itt is éltek emberek. Gondolom mostanra már mind elhunytak. Aki előbb halt meg azt el tudták temetni, aki később azt meg felzabálták az éjjeli lények – konstátálta Borba a korlátba kapaszkodva.

– Derítsük ki, de nagyon óvatosan! Várjuk meg, amíg a bodrik elhúznak a zaj felé! ...Figyelmesen közlekedjünk, nehogy minket is kiszúrjanak. A hárpiaával nem lesz gond, a vinnyogó préda, meg a korcsok lefoglalják majd. Gondolom ezért sem vették észre a kis ajtónyitós „bűvésztrükködet”, Borba – mondta Márkó a társának, majd pár másodperc után megindult az egyik levezető lépcsőn a stadion megtépázott gypére. A többiek szorosán követték. Intett a társainak, hogy a gépkarabély helyett a Makarovnak szavazának bizalmat. *Csak semmi nagyobb zajkeltés.*

A fegyverváltás szükségességét megerősítette egy újabb üvöltés, ami már egészen közről érkezett. A bodrik csaholásával kiegészülve lassan már koncert hangulat kezdett eluralkodni a szebb napokat is megélt stadionban. Ahol épp átkeltek, ott mindenfelé eldobott konzervdobozok, csontdarabok, jó pár elrohadt fecsegőtetem terült el. A sátrak belseje sem volt derűsebb látvány. Rengeteg foszló ruhás csontváz, penészes ételmaradék, esetlen tűzgyújtás nyomai, meg némi ürülék is fellelhető volt. Még jó, hogy gázmaszkot viseltek, mert a terjengő bűzt még így is erőteljesen érezni lehetett. Hányini nemigen szerettek volna, főleg nem a saját arcukba, így sietősebbre fogták a tempót.

Borba közben a terep alapos kémlése során kiszúrt az egyik pokróc alatt egy alig megkezdett whiskys üveget. Pillanatok alatt megragadta a kínálkozó alkalmat.

– Ritka kincs. ...Majd elkortyoljuk a főportánál – suttogta és eltette a hátizsákjába.

Ahogy haladtak az újabb visítás feltételezett forrása felé és miután bevettek egy újabb éles kanyart a labirintusszerű terepen, valami egészen érdekesítő dologra bukkantak: egy hárpiafészekre, benne négy-öt fiatal egyeddel. A kicsik valószínűleg éhesek lehettek és megérezhették a bodrik szagát, ami elég is volt ahhoz, hogy hívják az anyjukat. A hangok egyre erősödtek, ahogy a mutálódott kutyák megpróbálták a földszinttől számítva legalább hat méter magasan lévő fészekbe bejutni. A vinnyogó kicsik hangjára a – vélhetően – anyamadar a fészek fölött termett és szétcsapott a betolakodók között. Párat meg is ragadott. A mutáns ebek, mint az élettelen rongybabák úgy ernyedtek el a pokoli szorításban. Pillanatokkal később a falka maradéka, látva társaik sanyarú sorsát, visszavonulót fűjt a földbe vájt odúikba, nyugtot hagyva a fiókáknak.

A fiatal fegyveresek alig tudták meghúzni magukat az egyik sátorban, nehogy a menekülő fenevadak kiszúrják őket, mint sokkal kelendőbb prédát. A bodrik éles szaglásuk ellenére sem tudták megérezni a kadétoakat, tudniillik az illat alapú lebukás ellen a bunkerben természetett „anyagomba” védte őket. A gomba spórájából kinyert szintelen folyadék ruhára történő locsolása elfedte az izzadságot és egyéb kirívó szagokat. Így csak mozdulatlanul és csendben kellett maradniuk, hogy a veszély másodpercek alatt elháruljon.

Az időközben megnyugodott nőstény gondosan rendezgette a kicsiket a fészekben, miközben a hátán csüngő emberszerű valami is lassan ereszkedni kezdett lefelé róla. Mindezidáig a hárpia hátán kapaszkodott. Amint lekászálódott a fészektalajra, azonnal négykézlábra ereszkedett és széleseben mozgott a szárnyasok

között, szimatolta, igazgatta őket, majd torkon ragadta az egyik bodritetemet és felhasítva annak gyomrát, módszeresen zabálni kezdte a kiömlő belsőséget. A vér, a testnedvek beborították hosszú karmokban végződő kezeit és bő pataokban folytak az állán is. Miközben biztosnak mondható távolból, biztosnak mondható takarásban szemlélték az eseményeket, a gyomorforgató képsorok kezdtek hányingert kelteni bennük. Az anyahárpia közben az általa felöklendezett, félig emésztett barnás trutymót adagolta a fiókák szájába. Amint végzett az egyikkel és rátért a következőre, az otthagytott sarja már újra visított. Éhes volt még, nagyon éhes.

– Az a kis emberszerű valami csak nem ő, akiről annyi történetet hallottunk? – kérdezte suttogva Borba.

– De bizony, ez az a szimbióta. ...Kölcsönös kapcsolatban él a nála sokkal veszélyesebb hárpiaival. A veszélyes lény megvédi Lurkót, cserébe ő is szolgáltat valamit. Mindig a madár közelében látható, akár csak a kölykei. Mintha egy lenne közülük – válaszolta Márkó nekik.

– Lurkó? – értetlenkedtek – mindenki csak úgy hívja, hogy a „Kölyök”.

– Apám mindig így nevezte, így már megszoktam – válaszolta.

– Mondjuk, hangzatosabb, mint a másik neve – vallották be végül.

A legfőbb kérdés az, hogy Lurkó vajon mi a fenét tud adni ennek a bestiának, hogy ő sosem kerül az „étlapra”?

Ekkor hirtelen feléjük fordult a szimbióta. Mintha csak meghallotta volna a saját nevét Figyelmesen kémlelte a terepet. Nagyokat szippantott a levegőbe. Hosszú, ritkás haját néha-néha a szeme elé fújta a feltámadt szél. Éles karmaival a földet kapargatta, sárgás, hegyes fogait vicsorgatta. Vörös szemei innen messziről is tisztán láthatóak voltak a számukra. Amennyire csak tudták meghúzták magukat. Így teltek el a következő percek. A bűz, ami a fészekből áradt, egyre elviselhetetlenebb lett. A maszkon keresztül továbbra is tisztán érezhető volt az ürülék, a vizelet és a döglött tetemek gyomorkavaró szagkombinációja. A szél lassan még inkább felerősödött, és pont felőlük fújt. A szimatolgató Lurkó láttán Petirben a félelem ismét kezdett eluralkodni.

– Semmi pánik, srácok, az anyagomba spóráinak a leve ellenük is fedez minket. A hárpia képtelen kiszúrni, hacsak nem csapsz nagyobb zajt. Nem lesz gond – nyugtatta Márkó a fészkelődőket.

Pár másodperces veszteglés után már tudták mi a teendő: A lehető leghamarabb visszavonulót kell fűjni. Láttak már eleget, lesz miről mesélniük.

Megfontolt léptekkel meg is indultak a kijárat irányába. Eközben Lurkó visszaszökkent a hatalmas lény mellé és pillanatok alatt felmászott annak kerges hátára. Szinte másodpercek alatt újra a levegőbe emelkedett az ormótlan test. A kadétok gyorsabbra vették az iramot, próbáltak minél inkább eltávolodni az érintett területtől.

Amint kiértek, már újra vetődniük kellett valami fedezék mögé, mert a szimbióta a magasból fürkészte a terepet. Pár örökkévalóságnak tűnő perc elvesztegetése után, mivel a lény semmi érdemlegeset nem szűrt ki, végül tovább repült. Utána még kívártak egy kicsit, mire újra elő mertek jönni.

– Azt a kurva mindenit. Ennyire még sosem féltem. Ez valami iszonyúan sokkoló volt – nyögte ki Borba.

– Ez a Lurkó van olyan félelmetes, mint maga a nőstény hárpia – konstataulta Petir.

– Nagyon gyorsan jussunk el a menedékhelyre, aztán kifújhatjuk magunkat! – javasolta Márkó még mindig lihegve, az előbbi éles helyzetből felocsúdva.

Már a Mártírok útján kutyaagoltak, amit kisvártatva a Dohány utca követett. Itt is jó pár ház falán jelent meg a KEKI-t ócsároló üzenetsor az utókor számára, de ez most már aligha lepte meg őket. Csupán egy fedett épület nyújtotta biztonságérzetet szerettek volna újra megízlelni.

Nem is olyan jó ez a nappali túra, este legalább több a rejtőzködési lehetőség.

A megnyugtató biztonságérzettől már csak nüansznyi idő választotta el őket, mert már az Audi Hungária útra lyukadtak ki, amit kis idővel ezután egy kissé amorf alakú körforgalom követett. Innentől egyre nehezebben tudtak tempósan haladni, mivel újra egy végeláthatatlan autótömeg zárta el az útjukat. Ahogy látták, a járművek szinte egytől-egyig Audi márkájúak voltak. Sok mesét hallottak a hatalmas zűrzavarról, amikor az itt dolgozók megtudták, hogy a jól ismert világuk pár esztét vesztett miatt megszűnt létezni. Fejvesztve menekültek, egymást lökdösve, eltaposva, fellökve, hogy minél hamarabb hazajussanak. A járműszereldéből meg sok munkás az épphogy kész autókba ugrott be és gázolt át mindenben, akár élő volt, ami a lökhárítók elé került, akár nem. Úgy nézett ki, nem jutottak túl messzire.

Ahogy szuszakolták magukat előre a roncsok közt, már jól látszott a távolban az Audi négy karikája. Pár méter után kezdett ritkulni az autórongsok tömege, így innentől szinte gyerekjáték volt eljutni a főportáig. Igaz ugyan, hogy autók zárták el a bejáratot, de könnyűszerrel átverekedtek magukat a rozsdás járműveken, és máris a régi autóipari vállalat felségterületén belül találták magukat.

– Srácok, innentől legyünk csak igazán résen. A legapróbb neszt is vegyük komolyan, ki tudja mivel futunk még itt össze – szólott oda Márkó a többieknek. Azok csak némán biccentettek, egyetértve az előbbi kijelentéssel.

Óvatos léptekkel meneteltek előre a feltételezett járdán a G2/1-es jelzésű épületegyüttes felé. Figyelmesen kémlelték a környező területeket, hiszen mindenfelé volt legalább egy apró fedezék, ahol valami – főleg egy fecsegő, vagy pár bodri – meg tudta volna húzni magát.

Lassan elkezdett lenyugodni a nap, így még az utolsó jó pillanatban érkeztek meg. Körülöttük elburjánzott növényzet tenyészett és göcsörtös fák nőttek mindenfelé. Szinte nem is lehetett látni, hogy hol is kezdődött a kövesút és hol a zöld terület. Közben sikerült eljutniuk a bejárati ajtóig. Pár másodpercnyi hezitálás után behatoltak rajta. Márkó haladt legelől, Petir szorosan követte, míg Borba zárta a sort, aki még egyszer hátra pillantva behúzta maga után az ütött-kopott üvegajtót.

Gyors léptekkel élesen balra fordultak. Itt lehetett feljutni az emeletre, a lépcsősort megmászva. Célzottan a második emeletre, a személyügyi iroda-részlegre kellett feljutniuk, ahová gyakorta vackolták be magukat a társaik is. Csizmák kopogó hangja kísérte útjukat, ahogy végül felértek a megjelölt helyre. A barikád meg volt bontva, valószínűleg az előzőek hagyták így, félig nyitva, úgyhogy amint túlérték rajta, le is zárták a lépcső felőli lejárót. Aztán szaporán körbe is néztek, hogy nincs-e hívatlan vendég a helyiségben, de végül megnyugodhattak, minden tiszta volt. Persze ez a „tisztaság” nem vonatkozott az irodai asztalokra és a rajtuk lévő laptopokra, iratokra, amiken ujjnyi vastagon állt a szürke por. Ilyen volt az, amikor már majdnem harminc éve elmaradt a portörítés.

– Rendben, fiúk. Málházunk le! Aztán lassan kezdjünk előkészülni, mert elvileg kilenc óra tájékán már kezdenek előmászni a fecsegők! – fordult Márkó a többiekhez, miközben lefejtette magáról a kellemetlen gázmaszkot.

– Akkor olyan hetven percünk van nagyjából, az pont elég is lesz – helyeselt Petir a saját maszkjának levétele után.

– Igen-igen, annyi bőven van. ...ööh... Véletlenül nem tudjátok, merre lehet a budi? Kegyetlenül kuláznom kell, már a stadion óta. Reggel nem tudtam, annyira felfspannoltam magam a vizsga miatt.

Márkó és Petir összenéztek, majd újra Borbára vetették vigyorgós pillantásaikat, akinek meg kezdett egyre kétségbeesettebb arca lenni.

– Te tényleg nem tudod, hogy a második tárgyalóban van a kulás vödör? Abba kell ürítened, aztán ki kell önteni az ablakon keresztül. Az a nagyobb szarkupac, amit idejövet láttunk a fal tövében, azaz előző „látogatóké”.

– Bocs, de én nem nagyon figyeltem a megbeszéléseken.

– Ezt nem az órákon mondták el – sóhajtott fel Petir a fejét csóválva.

– Na mindegy, majd ha megkönnyebbültem, diskurálhatunk tovább. Szóval melyikben is van a vödör...? Arra? – mutatott az egyik irányba. – Okés, kösz haver! – és már szaladt is a tárgyaló felé, mert nemigen maradhatott vesztegetni való ideje.

– Hihetetlen a srác – kommentálta Petir társa felé.

– Ne is mondd, pedig eddig egész normális volt. Meg is lepett vele.

Mire Borba visszaért, a két másik kadét már jó pár perce szemlélte a kinti terepet. Közben találtak egy SVD Dragunov mesterlövészpuskát az egyik szekrényben, amihez mellékeltek egy üzenetet is: „Fogjátok és használjátok egészséggel! Ha később meg akarjátok majd köszönni, Tököli tizedesnél tehetitek meg. Utóirat: A százados meg ne tudja!”

Márkó a karórájára pillantott, ami fél kilencet mutatott.

Hamarosan beáll a totális sötétség ...A sugármérő egyenletes 0,2 mikrosievert mutat, vagyis elhanyagolható a sugárzás mértéke. Minden adott a sikerhez – konstataulta magában.

– No, fiúk sztorizgassunk egy kicsit, hadd teljen az idő! – ült le közben Borba a közelükben, aki a biztonságérzet tudatában kezdte felvenni az általuk oly nagyon ismert „jellemvonásait”. Táskájából villámgyorsan előkerült a zsákmányolt whisky is, amit gyakorlott mozdulatokkal kinyitott és meg is húzta az üveget. – Ej, de fasza íze van. Nem kértek? – s már nyújtotta is feléjük az üveget.

Ha már így alakult, abba is hagyták a kémlelést, majd félkört alkotva ők is leültek. A pár perccel előtt meggyújtott gyertyák elegendő fényt biztosítottak számukra. Közben egymás után húzták meg az üveget. Fintoraikból látszódott, hogy ők még bizony nem ittak efféle italt. Borba ezen jókat vigyorgott.

– Tudjátok a fateromnak van egy-két ismerőse, akik tudnak ilyesfajta tuti dolgokat szerezni, így már legalább három éve annak, hogy megkóstolhattam egy ehhez nagyon hasonló csodát. De, hogy ne csak erről legyen szó – csapta össze a kezét – ti mit gondoltok erről a Mutánsködről? Én még mindig szkeptikus vagyok vele kapcsolatban.

– Mit szeretnél pontosan tudni róla? – kérdezte Márkó, bár ő maga sem volt túlzottan tájékozott a dologgal kapcsolatban.

– Mint ugye nemrég mondtad, megindult felénk, mintha csak valami élőlény volna... Meg hát, ...tudjátok, beszélnek már mindenfélét erről a „tejfehér mérgező masszáról”, amit jobb messziről elkerülni. A faterom az apáddal együtt – mutatott Márkó felé – volt valami bevetésen arrafelé, aztán furcsa lényeket, meg anomáliákat találtak odabent és – nyúlt közben az üveg felé egy újabb „löketért” – a hat fős brigádból csak ők ketten jöttek vissza élve, a többiek mind odamaradtak.

– Nem tudom a teljes igazságot – vágta közbe a százados fia –, mivel nekem apám sosem mondta el a teljes sztorit és sokszor ellentmondásokba ütközött. Ezért nem sok mindent lehet tudni erről az egésztől, mert az a pár ember, aki élve jött vissza onnan, nem igazán osztja meg a tapasztalatait. Mintha félnének akárcsak feleleveníteni is az ott történeteket. A fater is inkább a vashiányosok elleni akciókról mesélt, meg azokról az időkről, amikor egy-egy fontos csomagot kísérték el ából bébe.

– És mi van, ha annyira borzalmas, hogy szavakkal megfogalmazhatatlan? – elmélkedett Borba.

– Amint visszaértünk, mindenképp rákérdezek. Hátha akkor bőbeszédűbb lesz – válaszolta, bár ő is kétkedett ennek valószínűségében.

– Ha miatta képesek vagyunk mindent hátrahagyva menekülni, akkor lehet, hogy tényleg igaz és nem csak kitaláció – nyögte be Petir. – Most is oda szervezték a portyázást, szinte biztos... Kell lennie valaminek odabent, amiért képesek folyton-folyvást kockáztatni.

– Szerintem a legfontosabb kérdés az, hogy a ködöt magát vajon mi idézte elő? Lehet annak a megoldását keresik? Vagy mi az, ami miatt most újra elkezdett terjeszkedni, holott előtte hónapokig egyhelyben maradt? Tényleg fenevadak laknának benne? – elmélkedett Márkó, hol Petirre, hol Borbára pillantva.

– Apám szerint ott akkora a sugárzás, hogy megszámlálhatatlan számú mutáns faj alakulhatott ki – vágott közbe Borba két kortyolás között.

– Ezt tekintve tényleg fura, hogy Győr környékén nem a legnagyobb a sugárzás, de a ködben, ami pár kilométerre van innen, már elviselhetetlenül kiugrók az értékek. Szinte hihetetlenül hangzik – kontrázott rá Petir.

Időközben három-négy alkalommal is végig járt közöttük az alkoholos nedű, mire igencsak jó hangulat lett úrrá rajtuk. Kezdték egyre hangosabbak lenni. Ment a sztorizgatás a régi kadétos évek legszebb pillanatairól. Például, amikor Borba a saját kezét lőtte át az egyik első lövészeti gyakorlaton, vagy amikor Sajtfej – aki már egy éve nem volt közöttük – a csoport kötelező retardáltjaként, köpő versenyt rendezett. ...Vagy, amikor hashajtó került az egyik oktató kávéjába. Szegény ember egész nap a mosdót járta. Szerencsájukra sosem derült ki, hogy ők hárman voltak a tettesek.

A nagy múltjárás közben egyszer csak megtört az idill, mert valami neszre lettek figyelmesek.

Biztosan kintről jön a hang.

Gyorsan eloltották az apró gyertyákat, amik eddig a gyér fényt szolgáltatták, majd aktiválták az éjjellátókat. Borba és Petir rátapadt a gépkarabélyaikra, egyedül Márkó volt az, aki a Dragunovért nyúlt.

– Bassza meg, de forog velem a világ – hebegte vigyorogva, mialatt próbált eleveickélni az ablakhoz, majd megpróbálni azt a leghalkabb módon, teljesen kitárni. Nagy nehezen sikerült is a művelet, majd kinézett rajta.

Ezen az estén ő kezdhette a vadászatot. Kitámasztotta a puskát az ablakpárkányra, majd tekintetével az éjjellátó készülékhez átalakított, kompatibilis fegyvertávcsőre összpontosított. A többiek egyszerre figyelték a bejáratot és a kinti eseményeket. Tudta, hogy egyetlen lövési esélye van, mert ha annyiból nem tudja megsebesíteni legalább az egyik fecsegőt, hanem esetleg mellé trafál, akkor csakis a következő este próbálkozhatnak újra, mert a lények a lövés dörrenő hangjától megijedve azonnal szétszélednek.

– Mit látsz Márkó? – suttogta oda Petir félig-meddig bódultan, miközben úgy pislogott, mintha lassított felvételen játszanák le.

– Egyelőre semmit, de hallom a fura susmogásukat. Vajon hol vannak? Mi a fenéért nem látom őket? – suttogta.

Folyamatosan kémlelte a terepet, aztán egyszer csak a látómezőbe került az egyik bestia. Szép természetes példány volt: szinte biztos, hogy hímnemű.

– Két óránál, fiúk – dörmögte Borba.

– Igen látjuk, tesó – válaszolták egyszerre.

– Na, ez tényleg olyan kurva ronda, mint mondogatták – suttogta Petir.

Márkó nagyon koncentrált, alig pislogott néhányat, szinte szuggerálta a prédát. Nyelt pár jókorát, mintha lenyelhetetlen falattal viaskodna, bár ez inkább az alkohol mellékhatása lehetett, ami épp ekkor tetőzött benne. Izzadt a homloka, a tenyere, már-már könnybe lábadt a szeme. Ha nehezen is, de bemérte a lényt, közben próbálta egyenletesen venni a levegőt és persze igyekezett a lehető legkevesebbet mozogni.

Jól van, rendben, szép lassan bemérem, van két jó lövési pontom. Vagy a nyaki ütőeret kapom el, vagy a nagy, fekete szemén át kilövöm az agyát. Ez a két legbiztosabb pont. Talán még a szív eltrafálása is jó opció... de nem ...várjunk csak... nem... ja, azt pont, hogy nem ajánlják, mert elég csak egy kicsit megmozdulnia és lehet, hogy a lábát kapja el a golyó... Hm ...okés, akkor legyen a szeme.

– Siess, tesó, mert szerintem mindjárt továbbáll a kicsike! – sürgette Borba, idegesítő orgánumán.

A kadét egész testében megfeszült, ahogy koncentrált a művelet közben, majd kifújta a bent tartott levegőt és végül meghúzta a ravaszt. Hatalmas dörrenés hallatszott, ami megtörte a kinti mutánsok „susmorgó” alapzaját. A golyó szállt, egyenesen át a gyanútlan állat szemén keresztül az agyának legközepébe, majd kirobant fejének a másik oldalán. A lény szökkenett egy nagyot a levegőbe, miközben horkantott egy „embereset”, majd elterült a kietlen földön. Hatalmas ordítások, vicsorgások közepette iszkolt el a többi fecsegő. Hamar beleolvadtak az éjfekete sötétség óvó ölelésébe.

– Ez az, haver, megcsináltad. Gratulálok! – kezelt le vele Petir, mint a legújabb trófea tulajdonosával.

– Szép volt, gratula – vigyorgott Borba is.

– Kösz, srácok. Huh, de beálltam ettől a cuccostól. Ha lehet, holnap ti ne igyatok nem sokkal a vadászat előtt, mert így majdnem elvétettem, basszus – válaszolt kedélyesen.

Kicsit le is dőlt a falnak támaszkodva, a Dragunov meg kicsúszva a kezei közül a padlón terült el. Ám alighogy megpihent, már át is villant az agyán, hogy a háрпиák meghallhatták a lövés hatalmas hangját, és már tarthatnak is idefelé, elragadni a trófeáját.

Nem hagyhatom, hogy a skalpolás előtt vigyék el.

Azon nyomban felpattant és szaladt is a tetemhez, nehogy elszalassza az esélyét. Annyira sietett, hogy megbotlott a lépcsőn lefelé menet, de még épp az utolsó pillanatban sikerült megtámaszkodnia a fal hathatós segítségével. Nem sokon múlt, hogy leguruljon a második emeletről.

Petir addig fentről fedezte a földről felvett puskával. Borba is résen volt a gépkarabéllyal. Időközben sikeresen leért, majd már a tetem mellett tornyosult. Így, közelről nézve tényleg méretes példány volt. Legalább három méter hosszúra nőtt és nyomhatott vagy 80 kilót. Márkó elővette a kését és megragadta a lény fejét, majd nemes egyszerűséggel egyetlen suhintással megszabadította azt a skalpjától. Igaz, hogy a lövés és a kirobant fejrész miatt nem lett a legszebb „trófea”, de most ez érdekelte a legkevésbé.

Az én részem elvégezve. Holnap már Petir lesz a soros.

A gyilkolás bizonyítékát eldugta az egyik zsebébe, majd gyorsan visszasietett az épületbe. Jól is tette, mert a háрпиák a lövés után tíz perccel már a helyszín fölött köröztek. Ám mivel a fiúk alaposan meghúzták magukat a falak védelmében és a lények sem találtak semmi mozgásra utaló jelet, végül továbbálltak. Persze a fecsegőtetemet magával hurcolta az egyik. Acélkemény szorításában a halott lény, akár egy rongybaba, úgy libegett.

Mivel elhárult a veszély, az adrenalinszint meg alább esett, megéheztek. Ettek pár falatot, végül nyugalóra tértek. Ugyanezen a szinten a harmadik tárgyaló be volt rendezve az itt ténykedők számára, ami annyiban nyilvánult meg, hogy három ütött-kopott, foltos matrac hevert a bakapihész padlón, ám ez is afféle luxusnak számított a KEKI bunkerhez képest.

Nem sok időbe telt és mindenki aludt, Márkót kivéve. Ő még egy kicsit az izgalom hevében fürdőzött. Közben kezdett felszívódni a szesz, így egyre inkább ráeszmélt arra a tényre, hogy részegen adott le egy tökéletes fejlődést egy kifejtett hím fecsegőre.

Végre nekem is lesz mit mesélnem, ha visszatérek a csoporthoz. Majd most apa hallgatja végig az én saját történetemet és nem fordítva... Persze, ha egyáltalán érdekelni fogja, ha tudok majd még vele érdemben beszélni, a közelébe férközni.

Ahogy ezeken elmélkedett, hirtelen eszébe jutott az a fura lyuk a stadionnál, meg az a nagyon erős szagú nyál a lyuk falán, illetve mellette.

Fura, mert akárhogy vizslattam a hím fecsegő pofáját, az egyáltalán nem volt nyálas, főleg nem ilyesfajta módon. Nekem egyébként mindig is azt mondták, hogy Győr ki tudja, milyen széles környezetében a fecsegőkön, a bodrikon, meg azon a pár háрпиán kívül nem nagyon van más éjjeli lény, hiszen alig van mit zabálni, a patkányokból sincs olyan sok már, mint régen, meg hát a tisztogatók egész szépen kitolták az úgy-mond biztonságos zóna határát.

A KEKI tényként kezelte, hogy a vasútállomás nagyjából három kilométeres körzetében nincs egyetlen veszélyes éjjeli lény sem.

A másik dolog, hogy ha lenne is kint valami más, a fecsegőket meg a többi villámgyors lényt igencsak nehezen tudná elkapni, a háрпиák ellen meg senkinek sincs esélye. Nekem is csak a sniper miatt volt mázlim a döggel.

Az elmélkedés közepette végül őt is elnyomta az álom.

Hamar másnapra virradt. Sőt már reggel 9:30 is elmúlt. Csipogott a karóra, arra ébredtek fel. Ám a reggeli rutin kicsit sem volt lendületesnek nevezhető. Kóvályogtak, a fejük majd szétrobbant. A whisky megtette a hatását. Másnaposak lettek.

Nagy nehezen azért sikerült a reggel mindennemű szükséges dolgát elvégezniük. Majd bekaptak pár jóízű falatot – főleg szárított házi patkányhúst, meg némi gombalepényt –, majd felszerelkeztek és eldöntötték, hogy szétnéznek a gyár területén, hadd teljen az idő.

Soká lesz még újra vadászust.

– Na, srácok – lépett Márkó melljük a KEKI-s kezeslábast igazgatva – hallottatok valami izgalmas helyről az előző kadétoktól, amit érdemes megnéznünk?

– Itt van a közvetlen közelünkben a G1-es nagycsarnok. Ott azért van mit nézelődni – kezdte Petir.

– Igen itt van pár gyártósor, meg valami műhelyféleség. Régen itt csinálták az autóknak a motorjait, meg az azokhoz szükséges alkatrészeket is itt pakolták össze – tudálékoskodott egy sort a százados fia, az itt-ott penészes mennyezetet kémlelve.

– Hát, ha csak ennyi a látnivaló, akkor marha lassan fog eltelni ez a következő két nap – sóhajtozott Borba.

– Azért nézzünk szét, hátha nem csak ennyit találunk – lelkesedett Petir.

Rövid gyaloglást követően be is léptek a csarnokba. Összességében egy hatalmas területről volt szó, ami méltatlanul merült a feledés homályában. Faltól falig volt zsúfolva mindenféle gépekkel, gépsorokkal. Pár helyen – ahogy lassan haladtak előre – szemléltető ábrák is voltak, hogy épp melyik folyamat, melyik megmunkálás zajlott az adott szakaszon. Pár helyen silány tábortűz nyomait látták, egy-egy rongyos ruha, egy fél pár ütött-kopott cipő meg egyéb használati eszközök heverték a földön. Ahogy araszoltak egyre beljebb, kezdett elviselhetetlenül kellemetlen lenni a kosz és a rendezetlenség. Itt-ott állati ürülék is felsejlett. Majd előkerültek csontdarabok, néhol nagyobb lények tetemei is. Inkább „megmajsolt” fecsegőtestek voltak, de erre-arra bezúzott emberi koponyák, törött és egész combcsontok, meg egyéb kizsigerelt, illetve javarészt elrohadt maradványok „színesítették” a látnivalók listáját.

Meglepődötteen konstatálták, hogy sem friss vér, sem pedig nemrég elhullott állat nem volt sehol. Mint-ha már rég nem járt volna erre senki és semmi sem. Még pár métert megtettek, majd alig akarták elhinni, ami újfent fogadta őket. Egy újabb tátongó lyukat találtak az egyik gépsor mögött. Ugyanúgy meredeken 90 fokos szögben haladt lefelé, mint a korábbi hasonló. Szintén megint ott volt az a bizonyos furcsa, nyálszerű anyag, de most egy döglött fecsegőt is találtak az üreg szájánál. Valami letépte a két hátsó lábát, meg kicibálta a beleit. Ahogy belevilágítottak az egyik zseblámpával, látták, hogy a vérnyomok lefelé vezettek a járatba.

– Srácok, jól gyanítom, hogy ezt nem egy másik fecsegő csinálta vele? – kérdezte a tetem mellett gugoló, fejét csóváló Borba.

– Szerintem legalább két napja fekszik itt ez a nagydarab hím. Elég fiatalnak, erősnek tűnik, így nem hiszem, hogy végelgyengülésben halt volna meg, aztán csak dögevés áldozata lett volna, valamint a dögevők nem pazarolták volna ennyire a tetem húsát – elmélkedett Márkó, miközben egy fadarab segítségével a lényt piszkálta.

– Nagyon úgy fest, hogy nemcsak a fecsegők, a bodrik, meg a háрпиák az egyetlen mutánsok a környéken – markolta meg még inkább a gépkarabélyát Petir.

– Én még a stadionnál láttam egy ehhez hasonló lyukat. Ugyanúgy élesen haladt lefelé, és ugyanez a gyomorforgató, nyálszerű folyadék hevert amellet is – fintorodott el a százados fia a padlót kapargatva.

A járat megvizsgálása után inkább tovább sétáltak. Az idő csak úgy telt. Kiszúrtak pár régi, kitört üvegű automatát. Üdítőitalok még voltak benne: Coca Cola, Fanta, Sprite. Igazi nagy fogás. Persze a javát már elhordták mások, de ők a kevésnek is örültek. Közben nagyjából bejárták szinte a teljes gyár területét, illetve szétnéztek az irodákban is. Az egyik eldugott szobának egy elbarikádózott ajtaja mögött valami olyasmit találtak, amin jobb lett volna elsiklaniuk.

A fal tele volt levágott fecsegőfejekkel, melyek kicsorgó vére pirosra festette a fal és a padló nagy részét. A vér egy részével különféle jeleket rajzoltak a falakra. Sok olvashatatlan volt, ám pár sor a démonimádatról és a KEKI végzetéről szólt. Az átok szó is több helyen kivehető volt. A leghosszabb olvasható szöveg így szólt: „Várom, hogy a vég elérjen, várom, hogy ez véget érjen. Csak a lelkem legyen szabad, testem felémésztheti a Vad.”

Minden mutánsfej mellé felvéstek egy-egy szót. Közelebb lépve, a már rég halott bajtársaik neveit szúrták ki közöttük. Talán az előzőleg itt járt kadétok viccelődtek ilyenekkel, bár ez már nagyon nem volt poénos, sőt inkább kérdéseket vetett fel.

– Na jó, srácok, szerintem húzzunk innen a francba. Végezzük el a dolgunkat, aztán térjünk vissza a bunkerbe. Nem igazán szeretném megtudni, hogy ki csinálta ezt itt, meg hogy kit, vagy mit értenek a „Vad” megnevezés alatt. Majd megemlítem a fateromnak, hogy találtunk itt valami über beteg dolgot – hüledezett Borba az ajtó felé sandítva.

– Igen, az lesz a legjobb, ha befejezzük a nézelődést. Ki tudja mire bukkannánk még – helyeseltek a többiek, a felvetésre.

Nagyjából este hat óra magasságában már visszaértek a régi személyügyi irodába.

– Már csak három óra és meg is a skalpod, Petir – kezdte Márkó, lehuppanva a fal tövébe.

– Alig várom, hogy én is túlessek rajta – válaszolt rá lelkesen a megszólított a vadászkése birizsgálása közben.

Borba közben nagyon elmélkedett valamin. Megrágta magában a dolgokat, majd gondolt egyet és előadta az ötletét a többieknek:

– Szerintetek muszáj lenne a harmadik napig várnom? Úgy értem, hogy ne lőjek én is egyet Petirrel egy időben? Olyan marha lassan telt el ez a nap is. Azt mondták, hogy később ne merjünk megjelenni, azt nem, hogy előbb se lehet.

Összenéztek Petirrel. Egyikük sem ellenkezett. Még sosem hallottak olyanról, hogy két nap elég lett volna valamelyik csapatnak, talán díjazná is, ha ők egy nappal hamarabb végeznének a vizsgával.

– Tudod mit, Borba, ez nem is hülyeség – támogatta az ötletet Petir.

– Szerintem sem rossz elgondolás – helyeselt Márkó is.

– Kösz, srácok.

– Viszont az érdekelne, hogy hogyan akarod kb. ugyanakkor lelőni a saját fecsegőd? – érdeklődött a skalptulajdonos maga elé véve a táskáját.

– Egyszerűen kiosonok a magas fűbe, majd elhasalok és ott várom meg az egyik lényt. Petir meg az ablakból várja a sajátját. Aztán ha lőtt, akkor a nagy kavarodásban csak beleszalad az egyik az én lövésembe is – ecsetelte Borba a lehetőségeket.

– Felőlem rendben – felelte Petir.

Még sztorizgattak egy kicsit, majd mire nyolc órát mutatott az óra Borba sebesen kiviharzott a kültérre és a megbeszéltek szerint lehasalt a magas fűben, jól látható területre. Petir magához vette a Dragunovot és kémlelni kezdte a területet, míg Márkó a gépkarabélyával pásztázta a terepet, egyszerre védve a jelenleg nyitott barikádot és Borba területét is.

A következő fél óra mozdulatlanságban telt el. A kint hasaló kezdte megbánni az ötletét, fészkelődött, mocorgott, hiszen egyre inkább elzsibbadtak a kezei, lábai a kellemetlen mozdulatlanság miatt, de már túl késő volt. Ha nem akarta elrontani Petir nagy pillanatát, akkor legalább addig hasalnia kellett, míg ő ki nem lőtte az egyik lényt. Ha meg neki nem sikerülne egyet sem eltalálnia a kavarodás másodperceiben, ott volna még a következő nap lehetősége, bár a nemrég talált dolgok fényében ezt nem annyira akarta megkockáztatni. Borbán a megkönnyebbülés uralkodott el, mikor végre meghallotta a lények jellegzetes fecsegését.

Végre megérkeztek.

Petir nagyon figyelt, mázlija is volt, mert pár másodpercre rá megjelent a látómezőben egy kisebb termetű fecsegő. Igencsak nőstény lehetett, de ez a legkevésbé sem érdekelte őket, hiszen a skalpjá volt a lényeg. Lassan bemérte a lény nyakát, majd mikor nagyjából mozdulatlannak tűnt, meghúzta a ravaszt. Ismét egy hatalmas dübbenés törte meg a viszonylagos csendet. A célzás tökéletes volt, a bestia nyakából spiccelt a vér, ugrált még egy kicsit a szegény pára, majd elterült a földön, óriási vértócsát generálva maga köré.

Közben Borba is résen volt, ahogy társa ellőtte a golyót, ő is felpattant a rejtekéből és elkezdett a menekülő fecsegők közé lőni a gépkarabélyával. Sok lövedék mellé ment, de egy végül csak eltalálta az egyik hím példány bal hátsó combját. A mutáns ugyan nem halt bele a lövésbe, de alig tudott járni, bár emberi mértékkel mérve így is gyorsnak tűnt a mozgása. Borba rátapadt a sebesült lényre, elkezdte sorozni, az viszont ügyesen ki tudott térni a töltények elől és hirtelen meglódult a bejárat ajtó felé, ahonnan ő, úgy fél órája kilépett. A mutálódott állat, széttörve a barikádot, bejutott a belső térbe. A kadét párat még lőtt utána, majd sebtében üldözőbe vette. Gyors tárcsere után, ahogy egyre beljebb és beljebb ért, csak remélhette, hogy a zsákmánya nem tud meglépni. Közben Petir ujjongott, neki is megvolt a trófeája.

– Gratulálok, tesó, szép lövés volt... Most menj, szedd össze a skalpot, nehogy baj legyen, én addig lemegyek veled, fedezlek, meg közben megnézem, mit csinál Borba – tanácsolta Márkó.

Azzal megindultak a kijárat felé. Amint leértek a földszintre, Petir lépett ki elsőnek a szétzúzott ajtón. Talpuk alatt csakúgy ropogtak az üvegszilánkok. Közben hallották, ahogy Borba már a G1 csarnokban üldözöte

a menekülő prédát. Míg az örömmámorban fürdőztek, vigyorogtak, szinte már érezték a beavatási ceremóniájuk nagy napját, nem várt események bontakoztak ki.

Egyszer csak a semmiből, a másodperc tört része alatt valami sötét árny jelent meg a Petir előtt pár méterre lévő, friss fecsegőtetem mellett. Mindkettőjükben megfagyott a vér, annyira brutális látvány tárult eléjük. A hirtelen ott termett lény vagy két méter magas lehetett, hosszú, vékony, de izmos mellső végtagokkal és masszívabb hátsó lábakkal. Minden ujjvégződésén brutálisan hegyes, hosszú karmok sorakoztak. Elég veszélyes fegyvernek tűntek. Szürke színű, szőrtelen, csupasz testének sziluettje jól kivehető volt az éj sötétjében. Márkó a fal tövéhez simult, Petir lassan hátrált. A mutáns épp háttal állt nekik, majd hirtelen a tetem mellé görnyedt le és nemes egyszerűséggel szétépte azt. Széles, csontos háta szinte teljesen kitakarta a ténykedését. Közben, épp a lény megjelenésekor abbamaradt Borba lövéssorozata, de szerencsétlenségükre, fennhangon odakiáltotta nekik:

– Megvan, srácok, kilőttem a fecsegőt.

Erre a bestia abbahagyta a tetem módszeres felzabálását, lassan felegyenesedett, majd a hang felé fordult. Ekkor látták meg a vérben úszó, félelmetes pofáját. Sem szemet, sem orrot nem véltek felfedezni rajta, csak egy rendellenesen nagyra tátott száját, tele pengeéles fogakkal, meg valami fülhöz hasonló kitüremkedést a feje két oldalán. A koponyája kontúrja nagyon hasonlított egy emberi fejre, csak a már említett dolgok hiányoztak róla. Legalábbis ezt mutatta az összkép, amit a röpke másodpercek alatt sikerült megfigyelniük. A mutáns nagyjából három méterre megközelítette őket, majd megállt, fülét az előbbi hang irányába fordította. Várt valamire. Ahogy ott állt dermedten, már-már szobrokat megszégyenítő merevséggel, a kadétkok lassan ráemelték a fegyvereiket. Ám az mintha nem érzékelt volna az eseményeket, továbbra is csupán mozdulatlanul állt előttük.

Nem lát minket.

Mire épp visszafordult volna és folytatta volna a zabálást, Borba ismét odakiáltott hozzájuk:

– Hol a fenébe vagytok már? Ennyire letojjátok az én fogásom? Marha kedvesek vagytok.

A szörny visszahőkölt, majd szélesebben megindult a hang irányába, miközben húsrá éhesen felmordult. Még soha nem hallottak ennél a hangnál félelmetesebbet. A kadétkok hátán felállt a szőr tőle. Valami iszonyatos félelem lett úrrá rajtuk. Aztán kapcsoltak és ők is elindultak Borba irányába. Ahogy szaladtak, hallották, ahogy folyamatosan beszélt, zajongott, de nem mertek odaszólni neki, az előző események láttán. Végül megjelent a látóterükben a társuk sziluettje. Nagyjából húsz méterre volt tőlük, a kilőtt tetem mellett ácsorgott. A véres scalp már a kezében lógott. Továbbra is óvatosan közelítettek felé, próbáltak egyre hangtalanabbak lenni. Borba meglátva őket vigyorogva mutatta fel a frissen lefejtett trófeát, majd odakiáltotta nekik:

– Gyertek csak, nézzétek meg – hengezte.

A többiek szájra tartott mutatójával próbálták a tudtára adni, hogy meg ne mukkanjon, de mindhiába, teljesen kifordult magából az örömittas társuk.

– Mi a franc van veletek? – kérdezte értetlenül.

Ebben a pillanatban megjelent mellette a lény, ismételten a semmiből. Rendkívül gyorsan és hangtalanul közlekedett. Borba megdermedt, majd felnézett rá féloldalasan. Iszonyú látvány fogadta. Egy nála fél fejjel nagyobb állat állt tőle alig egy méterre. Szájából sűrű, irtózatosan bűdös nyál csordogált vérrel keveredve. A két szintén megszeppent kadét nagyjából tíz méterre lehetett tőlük. Borba gépkarabélya a földön hevert. A skalpolás miatt csak a vadászskése, meg a Makarovja volt kéznél. Kétségbeesetten nézett társai felé. Ők a gépkarabélyaikat ugyan a lényre irányították, de meghúzni már nem merték a ravaszt. Borba törte meg végül a kelleetlen veszteglést, és a hirtelen ráömlő pániktól vezérelve megpróbálta fejbe szúrni a bestiát egy jól irányzott mozdulattal. Ám mindhiába. A szörny sokkal gyorsabb volt nála. Megragadta a fiú késes karját, majd úgy rászorított, hogy az nyomban el is tört. A fájdalomtól ordító Borba mellkasán átszúródott egy betonkemény kar, pengeéles karmok társaságában. A mutáns ezután nemes egyszerűséggel leharapta a fiatal kadét fejét mindössze a másodperc törtrésze alatt. Zárásként még darabokra is tépte az egyre csak vonagló testet. Belek és húsdarabok hullottak a földre, hidegrázós placcsanó hanggal. Közben a vér patakozott mindenfelé, de ez nem zavarta a lényt, aki elkezdte mohón lakmározni a lefejtett darabokat. A pokoli látványtól se köpni, se nyelni nem tudtak az áldozat társai. Földbe gyökerezett lábakkal, megakadt lélegzettel figyelték az ámokfutást.

Végül a düh felülkerekedett a két ifjú félelmén, és felberregtek a gépkarabélyok. Nagyjából minden golyó talált, de mintha lepattantak volna a testet marcangoló lényről, meg sem kottyant neki. Ellenben azonnal reagált a próbálkozásaikra és rögvest félbehagyva a zabálást, immár feléjük közeledett vicsorogva. Látva, hogy ennél rosszabb döntést aligha tehettek volna, elkezdtek menekülni, ahogy csak tudtak. Az üldöző először megállt egyhelyben, mintha koncentrálna, de amint meghallotta a serényen kopogó csizmák hangját, sikerült is a kadétkok helyzetét pontosan meghatározni, így sebtében utánuk iramodott.

Petir és Márkó próbált visszajutni a második emeletre, a „táborhelyükre”. Felrohantak a lépcsőn és már a barikádnál találták magukat. A mutáns a lépcsőig jutott el, majd megállt és türelmesen fűelt, így egy kicsit elmaradt tőlük. Felegyenesedett, majd megdermedve várta az újabb hang, vagy apró nesz forrását, akár egy gránitszobor. A két fiú lassan, figyelmesen átjutott a székek, laptopok és egyéb torlaszként funkcionáló használati eszközök tengerén, ám sajnos Márkó csizmája beleakadt az egyik székbe, ami kilazult a rakásból és hatalmas ricsajjal legurult a lépcsőn. Kisvártatva hatalmas ordítás hallatszódott lentről. A halálra rémült kadétok összenéztek, majd berohantak az irodába.

– Gyorsan simuljunk a falhoz, talán így nem vesz észre. Meg ne mukkanj, levegőt se vegyél. Úgy néz ki, hogy csak a hangra ugrik – suttogta Márkó Petirnek.

– Láttad, baszd meg, hogy széttépte Borbát? Szinte felkoncolta... Ez lenne az a bizonyos Vad, abból a falra vésett mondókából? Akkor kurvára végünk – hebegte, majd a falhoz préselte magát. Páni félelem uralkodott el mindkettőjükön.

– Kussolj, bassza meg! Közeledik – suttogta Márkó erélyesen, remegő kézzel szorongatva a gépkarabélyát, miközben öles léptek dobbanása hallatszott egyre közelebből.

Nagyjából egymással szemben helyezkedtek el, hogy jobban belássák a teret, ezáltal a lehetséges menekülési esélyeiket is. Közben a gépkarabélyákat maguk elé vették. A lény pillanatok alatt fent termett a második emeleten. Szétrombolta a barikádöt, majd hatalmas csörtével beérkezett az irodába. Ezután a tőle már megszokott dolog következett: Megállt egyhelyben, mint egy szobor, és elkezdett fűelni a legapróbb nesz után kutatva.

Nagyjából három perc telt el teljes mozdulatlanságban. Egy igazi örökkévalóságnak tűnt a kadétok számára. Szinte még a levegővételeiket is szüneteltették a teljes csend érdekében, de a fűria még mindig nem tágitott. Egyszerre egymást meg őt fürkésztek.

Most mihez kezdjünk? Egyetlen apró hang és széttép minket egy szempillantás alatt ez a bestia, ez a Koncoló.

Látták percekkel korábban, hogy a löfegyver meg sem kottyant neki, így elképzelni sem tudták, hogy mihez kezdhetnének. A bestia közben megunta a várakozást és lassan elkezdett lépegetni az irodában. A nagy monstrum a méretei ellenére szinte hangtalanul mozgott. Nyála folyamatosan csorgott hatalmas pofájából. Hol ide, hol oda kapta a fejét.

Csapni kellene valami zajt, hátha ráharap arra, míg megpróbálunk jó messzire elszakadni tőle.

Márkó kimért mozdulatokkal elő is vette a vadászkését. Megpróbálta az iroda másik végébe eldobni. Közben elkapta Petir pillantását, aki egyből megértette az ötletet, amit egy biccentéssel adott társa tudtára.

Sajnos meggondolatlanul cselekedett: A nagy sietségben pont egy olyan falrészhez simult, ami derékszögben zárt, így valamelyest ki kellett onnan lépnie, hogy legyen elég területe egy jó dobáshoz. Azonban mivel éjjellátóban volt és csak a lényre koncentrált a hidegrázós félelem okán, nem vett észre egy apró ceruzát a padlón, így arra rálépve elegendő hangot adott ki, hogy a Koncoló felfigyeljen rá. Az persze ki is használta az alkalmat és szélesebben a fiú előtt termett odébb taszajtvá az egyik íróasztalt. Márkóban megfagyott a vér, lelassult körülötte az idő.

Uramisten ...Most mi a frászt műveljek?

Borba kegyetlen sorsa és a szörny vicsorító pofája elég okot adott neki, hogy letegyen a kés eldobásáról. Már szinte érezte magán a halálos érintést, ahogy vadászból suta prédává vedlett át. Leengedte a pengét, kezdett beletörődni, hogy hamarosan ő is darabokban végzi.

Azonban, mire a lény akcióba lendülhetett volna, valami suhogó hang törte meg a csendet. Petir volt az. A szörny felé hajította a kését, ami telibe is találta annak széles hátát. Ám, ahogy várható volt, ez is lepatant róla. A Koncoló vicsorítva megfordult, majd rárontott a kadétra.

– Fuss, Márkó! – kiáltotta oda a társának Petir.

Mivel az egyetlen nyitható ablak mellett állt, így nem látott más módot, mint hogy azonnal kiugorjon rajta. A műveletet nem sikerült a legjobban kiviteleznie: rosszul érkezett a földre és egy reccsenő hang kíséretében kificamodott az egyik bokája. Kínjában felordított. Fájó testrészét szorongatva hempergett a szemetes talajon.

Bassza meg!

Pillanatokra rá az éhes bestia is gyakorlott mozdulatokkal ugrott ki az ablakon, miközben a falból is kiszakított egy darabot, majd négykézláb érkezett meg a földre és szinte azonnal két lábon termett. Márkó némán szenvedett a fájdalomtól, miközben lassan kúszni kezdett a fal tövéhez. A fiú hátra-hátra sandítva, tágra nyílt szemmel konstataálta, hogy a Koncoló már felé közeledik, támadásra készen. A nyilalló fájdalom

ellenére próbált csendben maradni, nesztelenül haladni, de legbelül ő is érezte, hogy ez már igencsak veszett fejsze nyele.

Lassan feltápáskodott, majd nekidőlt a falnak. Érezte, hogy nemigen tud a sérült lábára támaszkodni, így elmenekülni sem maradt sok esélye. Amennyire tőle tellett, rászégezte a gépkarabélyát a lényre. Sajnos az éjjellátó az ugrás rossz kimenetele miatt leesett a fejről, így most, a koromsötétben alig tudta kivenni a mutáns alakját. Az komótosan cammogott felé, mintha kiélvezné a közelgő vérontás előszelét, közben viczorított, készült bevinni a kegyelemdöfést.

Szeretnél már engem is megköstolni, mi?

Aztán mikor már elég közel került hozzá, Márkó feladta a komolyabb ellenállást és leeresztette az amúgy is hatástalan fegyverét.

Talán, ha nem akadékoskodok, már az első csapásába holtan rogyok össze.

Felkészült a halálra, hisz ez a világ már ilyen volt. Kegyetlen és rideg. Fura volt magában realizálni ezt az életérzést, hiszen még csak alig múlt 18 éves.

Legnagyobb megdöbbenésére a Koncoló egy szempillantás alatt lángra lobbant. Petir volt az. Az emeletről, mesteri pontossággal találta telibe a lényt a villámgyorsan összetákolt Molotov-koktélljával. Úgy tűnt, hogy a megtalált whiskysüveg megmentette őket.

A mutáns ordított, majd elkezdett hentergőzni a földön, remélve, hogy sikerül megszabadulnia a hirtelen jött fájdalomtól. Petir kapva az alkalmon gyorsan lerohant a földszintre, ki Márkóhoz, majd nyomban megragadta sérült kadéttársát és elkezdte vonszolni őt a körforgalom irányába. A fiú, ahogy tudott, segített neki ép lábával.

– Kapaszkodj erősen! Valahogy hazajutunk – biztatta Petir egy erőltetett mosoly kíséretében.

Húsz-harminc métert tehettek meg, mire a mutánsnak sikerült eloltania magát, majd feltápáskodott és próbálta kitalálni a helyzetüket. Ahogy ezt észrevették, igyekeztek minél gyorsabban kerekoldani és végleg lerázni a bestiát. Kár volt. A kapkodás miatt Petir végül elejtette a gépkarabélyát, elárulva ezzel a helyzetüket. A Koncoló másodpercek alatt utolérte őket, és irtózatossággal közéjük csapott, úgy, hogy Petir felkarját végig hasította a hosszú, éles karmaival. Mind a védőruhája, mind a kadét húsát felszakította. Vér fröccsent ki, miközben több métert repültek az iszonyú suhintás nyomán. Mindketten a földre hanyatlottak.

Ez a nyamvadék mit sem veszített erejéből, hiába pörköltünk oda neki.

A lény kisvártatva megragadta Petirt és belemélyesztette gyomrába az egyik kézfejét, majd felemelte a vérző és a fájdalomtól ordító kadétot. A srác kapálózott, de tehetetlen volt. Se a gépkarabély, se a vadászkés nem volt már nála. A Makarov meg pont a sérült karjának az oldalán volt, bár azzal sem ment volna sokra. Épp kezével megragadta a Koncoló karját, próbálta szorítani, belemarni, vagy valamit tenni az elkerülhetetlen ellen, de mint ha egy betondarabot markolászott volna, esélytelen volt kijutnia a szorult helyzetéből. A lény szélesre tátotta a száját és már bevitte volna a kegyelemdöfést, ám ekkor a földön heverő Márkó utolsó erejével megsorozta a lény jobb combját a pisztolyával. Persze mindez hasztalan volt, meg sem karcolta, sőt az egyik visszapattanó golyó a fiú saját vállába fúródott, de épp eléggé elvonta a figyelmét ahhoz, hogy ne ölje meg a társát. Ekkor azonban hatalmas dörrenés szakította meg a csörtéjüket. Petir feje szétloccsant egy becsapódó lövedéktől. A Koncoló mellkasára fröccsent a kadét agyveleje. Azonnal elhagyta az élet, teljesen elernyed.

Márkó épp annyira terelte el a lény figyelmét, hogy az pont abban a pillanatban húzta maga elé a bajtársát, amikor a lövés megérkezett. Nem tudni, honnan és nem tudni, hogy ki lőtt. Egy volt csupán a biztos, Petir meghalt. A vad viczorítva felordított és elhajította a halott fiú testét, ami pár métert csúszva, gurulva állt meg a földön. Ekkor megragadta a másik kadétot és teljes erőből nekivágta az épület falának. Ahogy földet ért, azonnal elájult.

Kisvártatva egy újabb lövés érkezett a messzeségből, ami ismételten talált, de újból lepattant a betonkemény bőréről. Ha megölni nem is tudta, legalább egy valamit elért a titokzatos mesterlövész: Sikerült magára vonnia a Koncoló nem túl hálás figyelmét.

* * *

– Bátyuskám, már nem látogatsz meg többet? Lemondtál rólam? – szólt egy vékonyka lányhang a sötétben.

– Soha nem mondanék le rólad, hugi – válaszolt nyögdecselve.

– De hát haldokolsz. ...Ki fog megmenteni téged és ki fog engem...? Hamarosan indulnak, de engem itt hagynak majd – sírdogált.

– Én visszamegyek és magammal viszlek. Apa sem hagy cserben téged – mosolygott a fekvő alak, miközben egyre csak szűrt a mellkasa.

– Ő is bajban van, rajta is szorul a hurok ...a köd...

Az álom véget ért. Márkó iszonyú fájdalomra ébredt. Vért köhögött fel, nem is keveset. Az egyik karja és az egyik lába is eltörött. Nagy esélye volt rá, hogy belső vérzése is legyen. Próbált nyögdécselve feltápáskodni, de hasztalannak bizonyult minden kísérlete. Közben tudatosult benne, hogy egyes-egyedül maradt. Elkezdett zokogni. Sok volt ez neki, hisz lényegében még csak egy gyerek volt, egy tinédzser, akinek túl hamar kellett felnőtté válnia. Ahogy egész testében remegett a mérhetetlen fájdalomtól gyötörtén, valami csattanást hallott nem messze onnan, ahol épp feküdt.

Mi a fene volt ez?

Valami mozgolódott a közelben. Biztos, hogy többen voltak. Próbált nézelődni, de semmit sem látott. Odalett az éjjellátója és a radioaktív eső is rákezdett zuhogni. Viszont a Molotovos dolog miatt lángra kapott a magas fű egy része. Az szolgáltatott némi fényt. Meg is pillantotta Petir holttestét, ami a tűz közelében ért földet. Épp valamiféle apró lények közelítettek hozzá. Először azt hitte, hogy a fecsegők tértek vissza, de aztán látta, hogy ezek nagyon hasonlítottak a Koncolóra.

Talán a kölykei lehetnek.

El akarta hessegetni őket társa tetemétől, de nem volt már nála semmi fegyver, felkelni meg egyáltalán nem tudott.

A kurva életbe már, találj ki valamit! ...Csak tudok tenni ellene. Nem halhatok meg, a húgom is számít rám.

Ahogy kaparászott a földön, valami használható után, egy suhanó hangot hallott. Megrémült. Nézelődött mindenfelé, de semmit sem láthatott. Ekkor váratlanul megjelent fölötte az égett Koncoló vicsorító pofája. Visszaérkezett, vagy mindvégig a közelben volt, nem tudta. Ahogy látta az égő, magas fű gyér fényében, a lény feje és tarkója égett meg. Ám mintha meg sem érezte volna. Az erős szagú nyál közben egyenletesen csordogált a fiú megrepedt üvegű maszkjára. Pár ziháló levegővétel után aztán minden elsötétült.

II. Az érme másik oldala

Július 10.

16:05

– 14-es megfigyelő jelentkezik. Vétel – hangzott a katona bejelentkezése a védett rádiófrekvencián.

– Rendben, 14-es, jelentsen!

– Uram, a kadétek megindultak a célállomás felé. Vétel.

– Értettem, figyelje tovább őket! Vétel – hangzott Komancs tizedes parancsa a kézi adó vevőn keresztül.

A 14-es tisztogató a polgármesteri hivatal egyik rejtett zugából kémlelte a terepet és a kutyaagoló kadéteket. Legfőbb feladata nem más volt, mint a lehető legprecízebben kifigyelni a katonajelöltek cselekedeteit.

16:40

– 18-as megfigyelő jelentkezik. Vétel.

– 18-as mondhatja. Vétel – adta meg az engedélyt a tizedes.

– A kadétek a likörgyár mellett vannak jelenleg. A vérfoltot és a golyónyomokat vizslatják. Vétel.

– Nem takarították még el a csinnadratta nyomait? ...Maguk barmok, előre szóltam, hogy nem tudhat meg senki semmit a tegnapi akcióról. Ezt olyan nehéz volt elvégezni? Vétel – mordult rá Komancs.

– Elnézést, uram, az őrsgváltás nem kapta meg a megfelelő eligazítást, pedig én direkt szóltam 22-esnek, de csak nem járt el megfelelően. Így csak reménykedni tudtam, hogy nem kelti fel a figyelmüket. Nem akartam megkockáztatni a lebukást a nyomok kései eltüntetésével. Vétel.

– Hagyjuk, 18-as! Reméljük, ez nem zökkenti ki őket. Vétel.

17:30

– 34-es jelentkezik. Vétel.

– 34-es jelenthet. Vétel.

– Jelenleg az ETO stadionnál vannak. Egy hangos üvöltés miatt letértek az eredeti útról és ebbe az irányba jöttek. Vétel.

– Ezt nem hiszem el. Direkt olyan útvonalakat mutattunk nekik, amik még véletlenül sem érintik azokat a területeket. A háрпиák fészke közelében életveszélyes tartózkodni. Ezerszer elmondtam, hogy az eredeti útvonal a legalkalmasabb a célállomásba jutáshoz ...Mintha valami összeesküdött volna ellenünk – bosszankodott a tizedes.

– Jelenleg bent vannak a fészek közvetlen közelében. Valószínűleg elrejtőztek, mert nemrég a vezérhárpia is megjelent Lurkóval.

– Mit lát még 34-es? Vétel.

– Kicsit takarásban van az érintett terület. ...Várjunk csak... Tisztán látom már, hogy a vezérhárpia a fészket védi a megjelenő bodrikkal szemben.

– Oh, szóval már kicsinyei is vannak. Az nem túl jó hír a számunkra. Egy hét múlva pont arra haladnánk el a kivonulás során. Lehet, hogy előtte ki kellene iktatnunk a kicsiket, hogy a vezérhárpia eltűnjön onnan. Figyelje továbbra is az érintett területet!

– Igenis, uram. Vége.

19:30

– 42-es jelentkezik. Vétel.

– 42-es, hol járnak a kadétok? Vétel.

– Jelentem, épp most léptek be a G2/1-es épületbe. Vétel.

– Nagyon jó, akkor a csalik a helyükön vannak. Amint megjelent a Zsigerelő, azonnal értesítsen. Vége.

21:10

– 42-es jelentkezik. Vétel.

– 42-es most épp mi történik? Vétel.

– Az egyik kadét, a parancsnok fia, kilőtt egy fecsegőt. A keresett lénynek egyelőre nyoma sincs. Ahogy látom, épp most gyűjti be a skalpot. Vétel.

– Rendben, ha eddig nem jött elő a szörnyünk, ma már nem is igen fog. Azért legyen résen! Vége.

Július 11.

12:20

– Komancs tizedes keresi 42-es megfigyelőt. Jelentkezzen. Vétel.

– 42-es megfigyelő jelentkezik. Vétel.

– Van valami új fejlemény? Még mindig a komplexum területén vannak a csalik? Vétel.

– Igen, uram. Jelenleg ugyan nem látom őket, de 41-es azt mondta, hogy tíz perce a régi G80-as járműszereldénél látta őket. Vétel.

– Rendben, akkor minden a terv szerint alakul. Vétel.

– Uram, a parancsnok ténylegesen ezt rendelte el, hogy három ifjonc legyen a lény előcsalogatásának a kulcsa? Vétel.

– Talán hazugnak nevez katona? Vétel.

– Természetesen nem, uram. Vétel.

– Helyes. Egyébként kevés az étel, nem tudunk mindenkit magunkkal vinni. A felszerelés is limitált. Meg kell tudnunk, hogy kik azok, akik éles helyzetben is képesek a minőségi munkára. Azt, hogy ez helyes-e vagy sem, azt ebben a helyzetben felesleges pedzegetni. Jelentkezzen, amint újra esemény van. Vége.

20:30

– 42-es jelentkezik. Vétel.

– 42-es jelenthet. Vétel.

– Jelentem, készülődnek a kadétok. Ha nem tévedek, egyszerre ketten akarnak skalpot szerezni. Egyik az ablakban, a másik a magas fűben hasalva várja a fecsegőket. Vétel.

– Ez remek hír, úgy néz ki, hogy jól tippeltem, hogy valamelyikük be fogja dobni ezt az ötletet. Legyen résen katona, talán ma akkora zajt csapnak, ami végre odavonzza a kifejlett lényt. Vétel.

– Értettem uram. Vége.

21:05

– 42-es újból jelentkezik. Vétel.

– Beszélhet katona. Vétel.
– Megjelentek a fecsegők, hamarosan elkezdődik a ramazúri. Vétel.
– Rendben 42-es, mondjon be minden fontos információt. Vétel.
– Értettem, uram. ...Helyzet is van. Épp most lőttek ki egy fecsegőt. A fűben hasaló kadét meg elkezdte karabéllyal sorozni a többit. Az egyiket el is találta, de az bemenekült az épületbe. A kadét utána iramodott, közben leérkezett a másik két fiú is az emeletről. ...Uram megérkezett a lény! Ahogy látom egy kifejlett példány az. Vétel.

– Ez maga a tökély. Figyeljen, hogy mire képes a három kadét ellen. Vétel.
– Épp most figyelt fel valami neszre, abbahagyta a fecsegő tetem felzabálását és berontott az épületbe. A fiúk is behatoltak utána.

– Most épp mi történik? Dokumentáljon katona. Vétel.
– Uram, jelenleg nem látok rá tisztán az eseményekre... Várjunk csak! Most épp a két előző fiú rohan a lépcsők felé. Nagyon sietősre vették... A lény is célkeresztbe került. Valami neszt meghallhatott, mert ő is elindult felfelé az emeletre. Vétel.

– Na és most mi történik? Vétel.

– Jelenleg csend van, uram.

Három perc telt el és a tizedes már azt hitte, hogy megszakadt a kommunikációs csatorna, amikor a vonal túlvégén újra megszólalt a megfigyelő:

– Újra mozgolódás van, uram. Az egyik kadét kiugrott az ablakon, de rosszul érkezett a földre. Fennáll az esélye a komolyabb sérülésnek. ...A Zsigerelő szintén kiugrott utána. Nem látom a másik fiút az emeleten, sem azt, amelyik a fecsegőt üldözte. Vétel.

– Az, amelyik a fecsegőt üldözte, már halott. Vétel – mondta ridegen a tizedes.

– Az emeleten lévő kadét közben rádobott egy Molotov-koktélt a lényre, az meg fellobbant. Most meg az előbbi fiú érkezett le az emeletről és együtt menekülnek a sérült lábúval. Ne avatkozzunk közbe? Vétel.

– Ne, hagyja csak, hogy maguk oldják meg. Elvégre már ők is tisztogatók. Vétel.

– Uram a mutáns sikeresen eloltotta magát. Utánuk iramodott. Meg fogja ölni őket. Kérem, hadd avatkozzak be. Vétel.

– Negatív. Mit lát katona. Vétel?

– Már mindkét kadét a földön hever, a lény épp most emelte fel az egyikőjüket, közben meg már bele is mélyesztette a karmait a gyomrába. Szinte biztos, hogy meg fogja ölni.

– Rendben, löje ki a szörnyet. Vétel.

– Értettem... Úristen, ez nem lehet igaz – hebegte a katona – Uramisten, mit tettem?

– Mi történt 42-es? Válaszoljon! Ez parancs. Vétel.

– Mire kilőttem a golyót, a másik kadét épp annyira megzavarta a szörnyet, hogy az maga elé húzta a szorításában lévő srácot és a lövedékem őt találta el. A fiú halott... ...megöltem. Vétel.

– Azonnal löje ki a lényt! Vétel.

– Eltrafáltam, de lepattant róla a golyó. Vétel.

– Hogyhogy lepattant? Tisztán eltalálta? Vétel.

– Igen, uram, biztosan eltaláltam. Uramisten elindult az irányomba. Vétel.

– Azonnal hagyja el a jelenlegi helyzetét katona! Vétel.

– Már menet közben vagyok, de üldözőbe vett. Kimenekítést kérek! Vétel.

– 41-es vonalban van? Vétel.

– Igen, uram, 41-es vagyok. Vétel.

– Azonnal siessen 42-es segítségére! Vétel.

– Uram, legalább három kilométerre vagyok tőle. Vétel.

– Bassza meg! ...42-es hall engem? Vétel ...42-es?

– Igen, uram, elbújtam egy korhadt fában. Érzem, hogy a közelben van. Hátha nem szúr ki. Mit tegyek, uram. Vétel?

– Várjon pár percet, majd azonnal térjen vissza a központba! Vétel.

– Értettem ...Picsába, megtalált... Valaki segítsen!

A katona kétségbeesetten menekülőre fogta. A Koncoló körülötte körözött. Mintha kezdett volna alkalmazkodni az ellenfeléhez, érzékei folyamatosan finomodtak, élesedtek. Addig nem mutatkozott, mígnem már elkerülhetetlen csapást tudott bevinni a prédájának. 42-es kiszúrta egy pillanatra és sikerült is eltrafálnia a vállát, de megint csak lepattant róla a golyó.

– 42-es hall engem? ...42-es. Vétel.

– Igen, uram, a lény itt... – azzal megszűnt 42-es jelentése.

– 42-es válaszoljon! ...Kurva élet – csapta le az adóvevőt Komancs tizedes.

Idegesen járkált föl-alá az irodájában. Elmélkedett, sorra vette a saját lehetőségeit.

Rohadtul nem fogják díjazni az engedély nélküli magánakciót.

Aztán hirtelen megnyugodott, majd elkezdett fennhangon nevetni.

Végül is igen, még az előnyökre is válhat a helyzet – gondolta magában.

A szobába pár perccel korábban beérkező közlegény, Kova látta a tizedes fura viselkedését, ezért erőt vett magán és megkérdezte:

– Most mihez kezdünk, uram? Minden a megbeszéltek szerint halad tovább?

– Igen, semmi sem változik. Annyival kiegészül a munkaköre, hogy amint felvirrad a nap, kimegy öt emberrel és begyűjt mindent, amit kint talál. A holttesteket is.

– A megfigyelőkkel mi lesz, uram? – puhatolózott a közlegény.

– Ha már így alakult ők is essenek át a likvidálási protokollon. Reméltem, hogy velük is számolhatok majd, de ők túlzottan is lojálisak a századoshoz, illetve már túl sokat tudnak a ténykedésünkről. Kár értük – csóválta meg a fejét.

– És mi lesz a parancsnokkal? Válaszokat fog várni.

– Őt csak bízza rám, ne főjön miatta a feje. Az ő ideje már amúgy is lejárt. Nem tudja végig vinni a megmentésünket. Ez a feladat már rám hárul.

Az íróasztala mögé lépett, majd leült a kényelmes székébe.

– Nekem kell leredukálnom a létszámot az optimális mértékre – folytatta –, ha kell még őt is elteszem láb alól. A csoportban már majdnem mindenki engem támogat. Maguknak csupán annyi a feladatuk, hogy reggel takarítsák fel a terepet, mire visszaér Kovács százados, meg Tököli. Egy kis ideig még színlelnünk kell, de már holnap délután megkezdjük a folyamatot.

– ...És mi lesz a lénnel, uram?

– Mint láttuk, a vártnál sokkal szívósabb, de egy gránátnak csak nem fog tudni ellenállni – mosolygott a tizedes.

– Megpróbáljuk megölni? – kérdezte a katona meghökkent ábrázattal.

– Igen, holnap újból kiengedünk három embert, hogy essenek át ugyanezen a folyamaton. Egyszer majdcsak likvidáljuk a bestiát. Most pedig szedjen össze egy csapatot és készüljenek fel az indulásra. Magán kívül senki se tudjon erről, ami most kettőnk között hangzott el. Leléphet.

– Igenis, uram – tisztelgett Kova, majd kilépett az ajtón.

A tizedes egyedül maradt a szobában. Kivett a fiókjából egy üveg italt és felbontotta. Kitöltött a poharába úgy kétujjnyit, majd egy szuszra behörpintette.

Édes a bosszú – mosolygott. – *Most megkaptad a magadét, „Parancsnok”. Öröm lesz nézni a meghökkent arcodat, amikor megtudod, hogy a fiacskád a terepen halt meg ott, ahol te oly nagymester vagy. Mekkora szégyen* – gondolta magában.

Kiöntött még egy adagot az édes nedűből, majd felrakta a lábait az íróasztalára és kényelmesen hátradőlt a székében.

Július 12.

7:45

– Kova közlegény jelentkezik. Vétel.

– Jelenthet, közlegény. Sikerült a tegnapi beszéltek szerint eljárnia? Vétel.

– Igen, uram. A terep feltakarítva, a holttesteket felzabálták az éjjeli lények. Vétel.

– Remek, remek... A megfigyelőkkel hogy halad? Vétel.

– Jól, uram. Elfogtuk 14-es, 18-as, 34-es és 41-es megfigyelőket. 42-es megfigyelő tetemét meg begyűjtöttük. Már csak az Ön engedélyére várunk. Vétel.

– Rendben, közlegény, hajtsa végre a likvidálási protokollt. Vétel.

Sortűz hangja hallatszott az adóvevőn keresztül. Pár másodperc elteltével Kova közlegény újból jelentkezett.

– Uram, kiiktattuk a szemtanúkat. Vétel.

– Tökéletes munka, Kova közlegény. Ha továbbra is hozzám és a változáshoz lesz lojális, ki tudja mekkora magasságokba emelkedhet. Vétel.

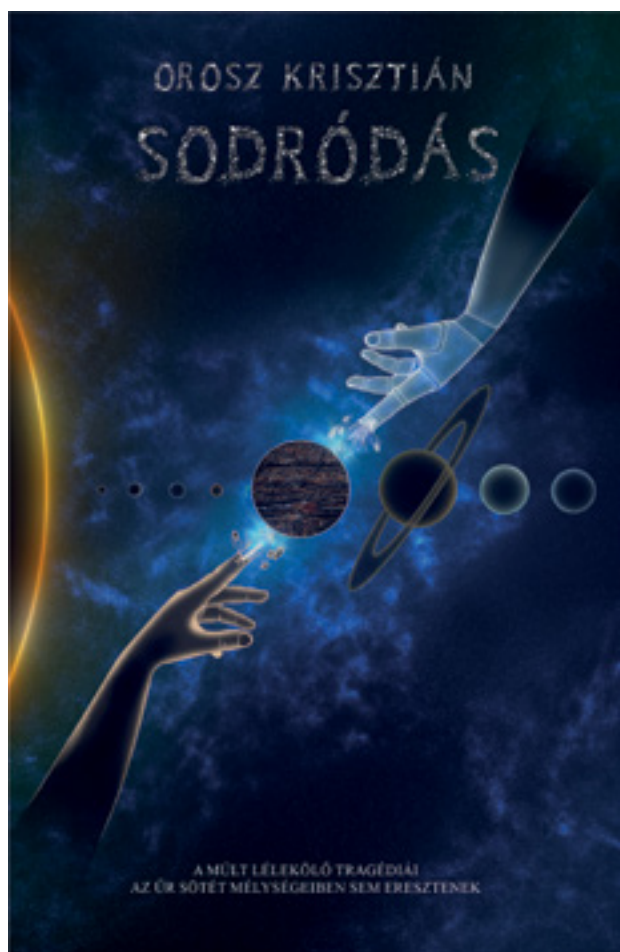
- Köszönöm uram, és elnézést a tegnapi hezitálásomért! Vétel.
- Ugyan, ne is gondoljunk ilyesmire. Most bizonyított... Ássák el a városon kívül a testeket és mihamarabb térjenek vissza. Utána a betegeskedő, ágyhoz kötött társaink likvidálása lesz a kiemelt feladatuk. Vétel.
- Rendben, értettem Uram. Vége...

Utószó

Orosz Krisztián vagyok, gépészmérnök, közgazdász.

Az irodalom és a történelem szeretete már kiskoromtól fogva az életem szerves részét képezte. A munka világában ugyan végül más irányba orientálódtam, ám a második diplomám megszerzése után visszatértem a kezdetekhez és komolyabban is belevetettem magam az alkotásba.

Számomra igen fontos, hogy a műveim mély mondanivalót tartsanak magukban. Bízom abban, hogy a *Tanulságok tárháza* képes volt prezentálni mindezt.

Számtalan megjelent vers és novella után, 2023 májusában jelent meg legelső regényem a *Sodródás*. A trilógiának szánt sci-fi dráma történetem első felvonása nagyon a szívemhez nőtt, emiatt dolgozom jelenleg is gőzerővel annak méltó folytatásán.

Igyekszem az első regény előnyeit megtartva egy még grandiózusabb történetet alkotni, amiben ugyanúgy kiemelt szerepet kapnak:

- *az emberi sorsok,*
- *a múltbéli tragédiák jelenre gyakorolt hatásai,*
- *a hatalommal való visszaélés,*
- *az emberi civilizáció lassú hanyatlása,*
- *a modern technológia ugrásszerű fejlődése.*

A terveim szerint 2024 tavaszán már meg is jelenhet a folytatás.

Ha kedvet kaptál figyelemmel kísérni a munkásságomat, akkor a következő weboldalakat ajánlom a figyelmébe:

Facebook: facebook.com/orosz.krisztian.iro/

Instagram: instagram.com/orosz.krisztian_iro/

Moly.hu: moly.hu/alkotok/orosz-krisztian

A könyv adatlapja a kiadó weboldalán (beleolvasó és fülszöveg is elérhető):

[webshop.marsbook.hu/ Sodrodas](https://webshop.marsbook.hu/Sodrodas)

Kérdés esetén az orosz.krisz93@gmail.com e-mail címen elérhető vagyok.